

118.
894
758

3754

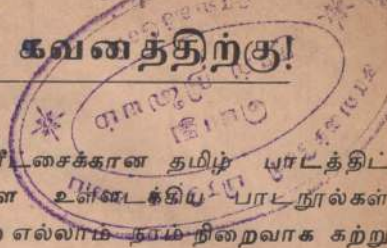

நா
—
38
பா
எ
பு
வி
ய
உ
ந
த
ப
உ
உ
தி
உ
உ
அ
உ
ன
ப

மாணவர்கள் கவனத்திற்கு!

9 999

3754

ஈ. பொ. த (உயர்தரப்) பரீட்சைக்கான தமிழ் பாடத்திட்டத்திலே நிறைந்த பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பாடநூல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை எல்லாம் நமது நிறைவாக கற்று பரீட்சையில் சிறந்த பெறுபேறுகளை அடையவேண்டும் என்பதே எமது நோக்கம். அதற்காக நீங்களும் பாடத்திட்டங்களை படித்து பூர்த்தி செய்திருந்தாலும் இலகுவான முறையில் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவற்றை முழுமையாக தரமுடியாவிட்டாலும் சுருக்கமாக எல்லா பகுதிகளையும் உள்ளடக்கி ம. திரிவினாவிடை என்ற பெயரில் உங்கள் முன் வைக்கிறேன். இந்த தூவில் ஏற்பட்டுள்ள குறை நிறைகள் இருந்தால் அதனை எமக்கு நீங்கள் சுட்டிக்காட்டும் பட்சத்தில் மறுபதிப்பு வரும்போது அதனை திருத்தி வெளியீடு செய்வதற்கு உதவியாக இருக்கும். இதைவிட முற்பகுதியில் உள்ள இலக்கண சொற்தொகுதியில் தவிர்க்கமுடியாத சொற்பிழைகளை பிழை திருத்தம் என்று தந்துள்ளேன் அதன் மூலம் சரிபார்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நூலை வெளியீடு செய்வதற்கு உதவிய கணேசா நிறுவனத்திற்கும், இதனை அச்சு பதிவு செய்து தந்த யோன்சன் நிறுவனத்திற்கும் எனது உள்ளம் கனிந்த நன்றிகள். இந்த நூலை சிறப்பாக கற்று பரீட்சையில் சிறந்த பெறுபேற்றை பெறுவதற்கு தமிழ்த்தாய் அருள் புரிவாழாகுக!

~~செய்து~~

தேமதுர தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்திடுவோம்!

நன்றி

சூய்வி
காரைநகர்

சூசிரியர்
க. செல்வராசா

1. எழுத்து என்றால் என்ன?

எமது உள்ளத்து எண்ணங்களை பிறருக்கு அறிவிக்க ஆசைப்படுகின்றோம் எப்பொழுது நம் நுரையீரலில் உள்ள காற்று உடம்பின் பலபகுதிகளுக்கும் பொருந்தி வெளிப்படும் போது ஒலியை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாறு உண்டாகும் ஒலியை நா, பல், மேல்வாய் உதடு ஆகிய உறுப்புக்கள் பல்வேறு வகை ஒலி எழுத்துக்களாய் மாறுகின்றன. வாய் வழியாக வரும் எழுத்து ஒலிகளைக் காதுகளால் கேட்கிறோம். அந்த ஒலிகளைக் கையால் எழுதும் போது கண்களால் காண்கின்றோம். காதுகளால் கேட்கும் போது ஒலிவடிவத்தையும் கண்களால் காணும் பொழுது வரிவடிவத்தையும் பெறுகின்றன அந்த எழுத்துக்கள் சொல்லுக்கு முதல் காரணமாயும் அணுக்கூட்டத்தின் செய்கையாயும் அமையும் ஒலியே எழுத்து எனப்படும். இது எழுதப்படுவதனால் எழுத்து எனப் பெயர் பெற்றது.

2. முதல் எழுத்து என்றால் என்ன? (உயிரெழுத்து) முதல் எழுத்து தமிழ் மொழிக்கு உயிர் போல்வது. இவை தனித்து இயங்கும் தன்மை உடையது.

உ. ம்:-

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ என்பன.

இந்த உயிரில் இருபிரிவுகள் உண்டு.

3. குற்றெழுத்து என்றால் என்ன?

இவை குறுக்கமான ஓசை உடையதும் இவற்றோடு மாத்திரை அளவுகளில் ஒருமாத்திரையாக கண் இமைப் பொழுதில் உருவாகக் கூடிய எழுத்து.

உ. ம்:-

அ, இ, உ, எ, ஒ என்ற ஐந்தும் ஆகும்.

4. நெட்டெழுத்து என்றால் என்ன?

இவை நெடிய ஓசை உடையது. இவற்றுக்கு மாத்திரை இரண்டு. இருமுறை கண் இமைக்கும் நேரம் உருவாகக் கூடிய எழுத்துக்கள் நெட்டெழுத்து எனப்படும்.

உ. ம்:-

ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ என்ற ஏழும் ஆகும். கருத்துப் பொருளை நோக்கி மீண்டும் இருபிரிவுக்குள் அடங்கும்.

5. சுட்டு எழுத்து என்றால் என்ன?

ஒரு பொருளை அ வும் அண்மையில் உள்ள பொருளை இ வும் தொலைவில் உள்ள பொருளுக்கும் அருகில் உள்ள பொருளுக்கும் நடுவில் உள்ள பொருளைச் சுட்டுவது உ வும் ஆகும்.

உ. ம்:-

அ, இ, உ என்பவை

அவன், இது, உவை

6. அகச்சுட்டு என்றால் என்ன?

தனித்து நிற்காமல் சொல்லோடு கலந்திருந்து ஒன்றை சுட்டிக்காட்டுவது. இதனை தனிமொழி சுட்டு என்பர். மொழியின் அகத்தில் நின்று சுட்டுவதால் அகச்சுட்டு

உ. ம்:-

அவன், அது, இவன், இது

உகரம் அகச்சுட்டாக வருதல் உலக வழக்கில் பெரிதும் குறைந்து விட்டன. இவை அகச்சுட்டுக்களாகும்.

7. புறச்சுட்டு என்றால் என்ன?

சுட்டெழுத்துச் சொல்லுக்கு வெளியில் இருந்து ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுவது புறச்சுட்டாகும். இதனை தொடர்மொழிச் சுட்டு என்பர். புறத்தில் நின்று சுட்டுவதால் புறச்சுட்டு என்பர்.

உ. ம்:-

அவ்வீடு, இம்மனிதன்

8. வினா எழுத்துக்கள் என்றால் என்ன?

வினா என்பது வினாவுதல் என்பது பொருள், ஒரு பொருளைக் கருத்தில் கொண்டு ஒருவரிடம் கேட்பது வினாவாகும். வினா எழுத்துக்கள் ஐந்து யா, எ, ஆ, ஓ, ஏ, என்ற நான்கு உயிர்களாகும், 'எ' என்பது சொல்லின் முதலிலும் 'ஆ-ஓ' சொல்லுக்கு கடைசியிலும் 'ஏ' சொல்லுக்கு முதலிலும் கடைசியிலும் இருந்து வினாவாக வரும். 'யா' என்னும் உயிர்மெய் சொல்லுக்கு முதலில் வினாவாக வரும்,

9. அக வினா என்றால்?

வினா எழுத்து தனித்து நின்று வினாவாக வராமல் சொல்லோடு கலந்திருந்து வினாவாக வருவது அகவினா எனப்படும். "எ. யா"

உ. ம்:-

எவன் எவள்? எது? எவை? என்பன?

10. புற வினா என்றால்?

சொல்லுக்கு வெளியில் இருந்து வினாவாக வருவது புறவினா எனப்படும் "ஆ, ஓ, ஏ,"

உ. ம்:-

அவனா? அவளா?

அவனோ? அவளோ?

அவனே? அவளே?

11. மெய் எழுத்துக்கள் என்றால் என்ன?

உயிர் இல்லாத உடம்மைப் போன்றது. இதில் உள்ள எழுத்துக்கள் பதினெட்டாகும்.

உ. ம்:-

க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன், என்பன.

12. வல்லின எழுத்து என்றால்?

இவை வலிந்த ஓசை பெற்றுள்ளதால் வல்லினம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளன. இவை உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டினுள் முதல் பிரிவு ஆறும் ஆகும்.

உ. ம்:-

க், ச், ட், த், ப், ற்,

13. மெல்லினம் என்றால்?

இவை மெலிந்த ஓசை பெற்றுள்ளதால் மெல்லினம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளன.

உ. ம்:-

ங், ஞ், ண், ந், ம், ன், என்ற ஆறும் ஆகும்.

14. இடையின எழுத்து என்றால்?

வன்மையாகவும் இல்லாமல் மென்மையாகவும் இல்லாமல் இடைப்பட்ட ஓசை உடையவை இடையினமாகும்.

உ. ம்:-

ய், ர், ல், வ், ழ், ள், என்ற ஆறும் ஆகும்

15. இன எழுத்துக்கள் என்றால்?

உயிர் எழுத்துக்களில் எழுநூல்களும் ஐந்து குறில்

களும் இனமாகும். குறில் எழுத்துக்கள் ஓசை விரிவால் நெடில் ஆகியது. ஆகவே ஒன்றுக்கொன்று இனமாகும்.

உ. ம்:-

ஆகாரத்திற்கு	அகரம்	இனம்
ஈகாரம்	இகரம்	இனம்
ஊகாரம்	உகரம்	இனம்
ஏகாரம்	எகரம்	இனம்
ஐகாரம்	இகரம்	இனம்
ஔகாரம்	ஔகரம்	இனம்
ஓளகாரம்	ஓகரம்	இனம்

16. ஆய்த எழுத்து என்றால்?

முதலில் குறில் இரண்டாவது ஆய்தம் மூன்றாவது உயிர்மெய் வல்லெழுத்து. எஃகு இது ஆய்தவடிவம் அடுப்பை போன்றது. கேடயம் போன்ற ஆய்தவடிவில் அமைந்தது.

உ. ம்:-

எஃகு, கஃசு, கஃடு, கஃது, கஃபு

17. உயிரளபெடை என்றால்?

உணர்ச்சிகளைத் தாக்கமாக வெளிப்படுத்தும் போதும் இசையிலே ராகம் ஆலாபனையின்போதும் ஓசைகுறையும் போதும் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ முதலிய நெட்டெழுத்துக்கள் தமக்குரிய மாத்திரையிலே நீண்டு ஒலிக்கின்றன. அவ்வாறு நீண்டொலிங்கும் எழுத்தின் இனமான குற்றெழுத்தினை அடையாளமாக இட்டு இவ்வோசை நீட்சியை காட்டும்போது அது உயிரளபெடை ஆகிறது.

உ. ம்:-

(1) ஐயோஓ

- (2) எடுப்பதூஉம்
- (3) துன்புறாஉம்
- (4) வண்டாடும் சோஓலையிலேஏ

18. ஒற்றளபெடை என்றால்?

உயிர் எழுத்துக்களைப் போலவே சில மெய் எழுத்துகளும் செய்யுளில் ஓசை நிறைப்பதற்கு அளபெடுத்து வருதல் உண்டு. இவ்வாறு வருவதே ஒற்றளபெடையாகும். 'ங், ஞ், ண், ந், ம், ன், வ், ய், ல், ள், ழ்' என்னும் பதினொரு எழுத்துக்களும் தனிக்குறிலின் பின்னும் குறிலிணையின் பின்னும் மொழிக்கு நடுவிலும் கடைசியிலும் ஆகிய நான்கு இடங்களிலும் அளபெடுத்துவரும். ஆய்தம் மொழிக்குக் கடைசியில் குறிலின்பின்னும் குறிலிணையின்பின்னும் வருவதில்லை. இவ்விரண்டையும் நீக்க ஒற்றளபெடை நாற்பத்து இரண்டாகும்.

உ. ம்:-

- (1) எங்ங்கிறைவன் — குறிலின் பின் இடையில் அளபெடுத்தது.
- (2) இலங்ங்குவெண்பிறை — குறிலிணையின் பின் மொழிஇடையில் அளபெடுத்தது.
- (3) 'அலங்ங்கனிந்த' — மொழியின் கடைசியில் அளபெடுத்தது.
- (4) மடங்ங்கலந்த — மொழியில் கடைசியில்
- (5) எஓஓகிலலங்கியகையல், லஓகிவிங்கி,

19. குற்றியலிகரம் என்றால்?

குறுகிய ஓசையைஉடைய இகரம், இதுபுணர் மொழியில் தான் வரும் தனிமொழில்வரா, குற்றியலுகரசொற்களுக்குமுன் வருமொழி முதலில் யகரம் வந்தால் நிலைமொழியில் உள்ள உகரம் இகரமாகத் திரி

யும். இந்த இகரம் மாத்திரையில் குறைந்தது ஒலிப்
தால் இப்பெயர் பெற்றது.

உ. ம்:-

- (1) காசு + யாது = காசியாது.
- (2) எஃகு + யாது = எஃகியாது.
- (3) மார்பு + யாது = மார்பியாது.
- (4) பந்து + யாது = பந்தியாது.

20. குற்றியலுகரம் என்றால் என்ன?

குறுகிய ஓசைஉடைய உயரம். இவ்உகரம் ஆறுவகைப்
படும். அவை நெடித்தொடர் குற்றியலுகரம், ஆய்
தத்தொடர் குற்றியலுகரம், உயிர்த்தொடர் குற்றிய
லுகரம், வன்தொடர் குற்றியலுகரம் மென்
தொடர் குற்றியலுகரம். இடைத்தொடர் குற்றிய
லுகரம், இவற்றில் 'க், ச், ட், த், ப், ற்' என்ற
வல்லினமெய்கள் ஒவ்வொன்றின்மீதும் உகரம் ஏறி
வரும்போது ஒவ்வொன்றும் உயிர்மெய் உகரங்களாக
மாறும்.

உ. ம்:-

- (1) நெடித்தொடர் குற்றியலுகரம் ... ஆறு, ஒது,
மாசு, நாகு
- (2) ஆய்த்தொடர் குற்றியலுகரம் ... அஃது, கஃசு
எஃது
- (3) உயிர்த்தொடர் குற்றியலுகரம் ... பாலாறு,
முரசு, உலகு
- (4) வன்தொடர் குற்றியலுகரம் ... சுக்கு, மச்சு,
பத்து
- (5) மென்தொடர் குற்றியலுகரம் ... சாங்கு,
சான்று, பந்து
- (6) இடைத்தொடர் குற்றியலுகரம் ... சால்பு
மார்பு, எய்து

21. முற்றியலுகரம் என்றால் என்ன?

முற்றியலுகரம் மாத்திரையில் குறையாத உகரம். தனிக்குறிலை அடுத்து எந்த இனத்து உகரம் வந்தாலும் அது முற்றியலுகரமாகும். சொல்லின் கடைசியில் மெல்லினஉகரம் அல்லது இடையினஉகரம் வந்தாலும் அச்சொல்லை முற்றியலுகரம் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மெல்லினஉகரம் ... ங, நு, ணு, நு, மு, னு
இடையினஉகரம் ... யு, ரு, லு, வு, மு, ளு

உ. ம்:-

பசு, மது, எது அணு, உழு
சோமு வாயு

22. மெய்எழுத்களுக்கு உரியஇனம் என்றால்?

பிறக்கும் இடம், தொழில், அளவு, பொருள், வடிவம் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றினாலோ அல்லது பலவாலோ ஒத்திருத்தலால் இனம் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். இவை முயற்சி அளவால் ஒத்துவரும்.

உ. ம்:-

க், ச், ட், த், ப், ற்
ங், ஞ், ண், ந், ம், ன்

23. ஐகாரக்குறுக்கம் என்றால் உதாரணம்தந்து விளக்குக?

'ஐ' என்ற எழுத்து தனித்து ஒலிக்கும்போது இரண்டு மாத்திரை அளவினதாய் ஒலிக்கும் சொல்லில் அமையும் பொழுது அதன் மாத்திரை ஒன்றையாகக் குறையும். அவ்வாறு குறுகுவதே ஐகாரக்குறுக்கம். இவை மொழி முதலிலும் இடையிலும், கடைசியிலும் வரும்.

உ. ம்:-

ஐயர், புலையன் அத்தை, தவளை

24. ஓளகாரக் குறுக்கம் என்றால் விளக்குக?
தன்னைக் குறித்துத் தன்பெயரை சொல்லும் போது அதற்கு மாத்திரை இரண்டு; சொல்லில்வரும் போது மாத்திரை ஒன்றரையாக குறைவதே ஓளகாரக் குறுக்கம் ஆகும்.

உ. ம்:-

மௌவல், ஓளவை, வெளளம்

25. மகரக்குறுக்கம் என்றால் என்ன?
ண, ன என்னும் மெய்களின் பின்வரும் 'ம' வும் வகரத்தின் பின்வரும் 'ம' வும் தம்மாத்திரையில் குறுகி ஒலிக்கும்.

உ. ம்:-

(1) மருண்ம் --- 'ண்' என்னும் மெய்யை அடுத்து 'ம' குறுகியது.

(2) போண்ம் ... 'ண்' என்னும் மெய்க்குப்பின் 'ம' குறுகியது.

(3) வரும்வழி ... வகரத்தை அடுத்துவந்த 'ம' குறுகியது.

26. ஆய்தக் குறுக்கம் என்றால்?
ஆய்த எழுத்து சொல்லில் அமையும் பொழுது தனக் சூரிய மாத்திரையிலே குறுகியொலிக்கும். அஃது ஆய்தக் குறுக்கம் எனப்படும்.

உ. ம்:-

அஃறிணை, முஃடது, அஃது

27 இடுகுறிப்பெயர் என்றால் என்ன? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

காரணம் கருதாது வழங்கப்பட்டுப் பின்பு காரணம் கற்பிக்கப்பட்டு இன்று அக்காரணம் புலப்படாத

பெயர்கள். இவை ஒரு வீட்டில் உள்ள பொருட்கள் யாவற்றிற்கும் வழங்குமாயின் இடுகுறிப் பொதுப் பெயர் எனவும் வீட்டில் உள்ள தனிப்பொருளுக்கு வழங்கப்படுமாயின் இடுகுறி சிறப்புப்பெயர் எனவும் படும்.

உ. ம்:—

(1) இடுகுறி பொதுப்பெயர் ... மரம், நிலம், செடி

(2) இடுகுறி சிறப்புப்பெயர் வேம்பு, கோழி, ஆடு, மல்லிகை

- 28 காரணப்பெயர் உதாரணம் தந்து விளக்குக?
இடுகுறியாய்வழங்கி பின்பு காரணம் கற்பிக்கப்பட்ட பெயர்கள், இவையாவும் காரணபொதுத் தன்மையாலே காரணபொதுப்பெயர் எனவும், சிறப்புத் தன்மையாலே காரண சிறப்புப்பெயர் எனவும் வழங்குவர்.

உ. ம்:—

காரணப்பொதுப்பெயர் ... பறவை, அணி, மிதவை
காரணசிறப்புப்பெயர் ... காகம், மோதிரம், கப்பல்

29. விரவுத்திணை என்பது யாது உதாரணம் தந்து விளக்குக?

முற்கால தமிழ்மக்கள் பசுக்களையும், எருதுகளையும் தம்பிள்ளைகள் பேலவே அன்புடன் பேணிவளர்த்தனர். அவற்றிற்கு தம் மக்களுக்கு இட்டபெயர்களையே வழங்கிவந்தனர். இதனை விரிவுத்திணை என்பர்.

உ. ம்:—

சாத்தன், சாந்தி

கொற்றன், கொற்றி

- 30 இலக்கணப்போலி என்றால் உதாரணம் தந்து விளக்குக?

இலக்கணமில்லையாயினும் இலக்கணம் உள்ளதுபோல் சான்றோரால் வழங்கப்படுவது.

உ. ம்:-

- (1) இல்முன் ... இலக்கணமுடையது முற்றில்
(முற்றம்) இலக்கணப்போலி ஆனது.
- (2) நகர்புறம் ... இலக்கணமுடையது புறநகர் இலக்
கணப்போலி
- (3) கால்வாய் ... இலக்கணமுடையது வய்க்கால்
இலக்கணப்போலி

31. மருஉ என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக? தொன்று தொட்டு வருதலின்றி, காலப்போக்கிற் சில வெழுத்துக் கெட்டும் திரிந்தும் தோன்றியும் வழங்குவது.

உ. ம்:-

சரியான சொல்	மருஉச்சொல்
✓ அருமருந்தன்னபிள்ளை	அருமந்தபிள்ளை
பொன்கொடுத்திவு	புங்குடுத்திவு
யாவர்	யார் ; ஆர்
எவன்	என் ; என்ன ; என்னை

32. தகுதிவழக்கு என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

ஒரு பொருளைக் குறிக்குஞ் சொல்லாற் கூறுவது தகுதியன்று என்றும் வேறுஒரு சொல்லாற் கூறுவது தகுதி என்றும் எண்ணப்படும் சொல். இது இடக்கரடக்கல் மங்கலம் குழுக்குறி என மூவகைப்படும்.

(1) இடக்கரடக்கல்:- நல்லோர்முன் சொல்லத்தகாதசொல்லை வேறு ஒருவகையால் சொல்லுவது.

உ. ம்:-

மலங்கழித்துவருதலை கால்கழுவிவருதல் எனக்கூறல்

(2) மங்கலம்:- மங்கலமில்லாத சொல்லை மறைத்து மங்கலமாக கூறல்.

உ. ம்:-

செத்தார் என்பதை அமரரானார், அல்லது துஞ்சினார் எனக்கூறல்

(3) குழுக்குறி:- ஒவ்வோர் கூட்டத்தார் யாதா யினும் ஒரு காரணம்பற்றி ஒரு பொருளை அச்சொல்லாற் கூறாது வேறோரு சொல்லாற் கூறுவது.

உ. ம்:-

வேடர் கள்ளை சொல்விளம்பி, பொற்கொல்லர் பொன்னை பறி என்பர்.

33. போலி என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக? ஒரு சொல்லில் ஓர் எழுத்து நிற்கும் இடத்தில் அதற்குடாக வேறோர் எழுத்து நின்றாலும் பொருள் வேறுபடாமல் இருப்பது போலி எனப்படும். இந் நிலையில் போலிகளை மூன்றுவகையில் அடக்கினர்.

உ. ம்:-

முதற்போலி:-	பசாசு	...	பைசாசு
	மயல்	...	மையல்
இடைப்போலி:-	அமச்சு	...	அமைச்சு
	இலஞ்சி	...	இலைஞ்சி
கடைப்போலி:-	பந்தர்	...	பந்தல்
	சம்பர்	...	சம்பல்

34. இயல்புப்புணர்ச்சி என்பது யாது?

தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் ஆகிய விகாரங்களில் ஒன்றையும் பெறாது புணர்வது இயல்புப்புணர்ச்சி யாகும்.

உ. ம்:-

(1) வலவன் + அவன் = வல்லவனவன்

- (2) வேல் + பிடித்தான் = வேல்பிடித்தான்
 (3) உலகு + கண்டான் = உலகுகண்டான்

35. விகாரப்புணர்ச்சி என்பது யாது?

இது தோன்றல். திரிதல், கெடுதல் என மூவகை படும்.

தோன்றல் ஓர் எழுத்தாவது சாரியையாவது தோன்றல்

திரிதல் ... ஓர் எழுத்து மற்றோர் எழுத்தாக. மாறிநின்றல்.

கெடுதல் ... இருக்கிற எழுத்துக்கெட்டு விடுதல்

உ. ம்:-

- பூ + கொடி = பூக்கொடி (தோன்றல்)
 நிலம் + கண்டான் = நிலங்கண்டான் (திரிதல்)
 மரம் + வேர் = மரவேர் (கெடுதல்)

36. துணைவினைமுற்று என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

இரண்டுவினைமுற்றுக்களிலே ஒன்று வினையெச்சமாகித் தொடரவேறேரு வினைமுற்று வாக்கிய இறுதியில் அமைவதே துணைவினைமுற்று எனப்படும்.

உ. ம்:-

- (1) ஆண்டுவந்தான்.
 (2) ஓடிவிட்டான்.
 (3) எடுத்துக்கொண்டான்.

37. செய்வினை என்றால் யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

எழுவாய்க் கருத்தாவே செயலைப் புரிந்ததைக் கூறும் வினைமுற்று செய்வினை எனப்படும்.

உ. ம்:-

- (1) கந்தன் மாட்டை அடித்தான்.

(2) கண்ணன் அசுரனைக் கொன்றான்.

38. செயப்பாட்டுவினை என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

எழுவாய்க்கருத்தா வருமிடத்திலே மூன்றும்வேற்றுமைக்கருத்தா அமையச் செயற்படுபொருள் எழுவாயாகி அது பயனிலையாகப் பெறும்வினை செயப்பாட்டுவினை எனப்படும்.

உ. ம்:-

(1) கண்ணனால் மாடு அடிக்கப்பட்டது.

(2) கண்ணனால் அசுரன் கொல்லப்பட்டான்.

39. திரிசொல் என்பது யாது?

இது ஒருபொருளை குறிக்கும் பலபெயர் திரிசொல் எனப்படும்.

உ. ம்:-

(1) களி, தத்தை ... இவைகிளி என்னும் பறவையை குறிக்கும்.

(2) வாரணம் ... இவை யானை என்றும், சங்கு என்றும், கோழி என்றும் பொருள் உண்டு.

40. வடசொல் என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

இவை வடதிசையிலிருந்து தமிழ்நிலத்திற்கு வந்து வழக்கில் இருப்பவை. இவற்றுள் சில ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான எழுத்துக்களால் ஆனவை.

உ. ம்:-

(1) அமலம். கமலம்

(2) சுகி, போகி, சுத்தி

(3) அரி, அரன்

41. மூவிடப்பெயர் என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்பன தன்னையே

குறிக்கும்பெயர் தன்மைப்பெயர், முன்நிற்கும்பொருள் ஒன்றைக் குறிக்கும்பெயர் முன்னிலைப்பெயர், தன்மை முன்னிலை அல்லாத பொருள் ஒன்றைக் குறிக்கும் பெயர் படர்க்கைப் பெயராகும்.

உ. ம்:-

- (1) யான், நான் . தன்மை ஒருமைப்பெயர்
- (2) யாம், நாம், ... தன்மைப் பன்மைப்பெயர்
- (3) நீர், நீவீர், நீயீர் ... முன்னிலை பன்மைப்பெயர்

42. மரபுச்சொற்கள் என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

சான்றோர் எந்தப்பொருளை எந்தச்சொல்லால் எவ்வாறு கூறினார்களோ அந்தப்பொருளை அந்தச்சொல்லால் அவ்வாறு கூறுவது மரபாகும். எனவே முன்னர் சொல்லி வந்தசொல் வழக்குமாறும் சொல்லுவதே பாரம்பரியமாகும்.

உ. ம்:-

- (1) மயில் அகவும்
- (2) ஆந்தை அலறும்
- (3) நரி ஊளையிடும்
- (4) புலிக்குட்டி

43 அடுக்குத்தொடர் என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

ஒரேசொல் தொடர்ந்துவருதல் அசைநிலைக்கும் பொருள்நிலைக்கும். இசைநிறைப்பதற்கு ஒருசொல் இரண்டு மூன்று நான்குவரை அடுக்கிவரும்.

உ. ம்:-

- (1) விடு விடு விடு
- (2) வாழ் வாழ்க
- (3) போ போ போ

44. இரட்டைக்கிளவி என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

இரண்டுசொற்கள் இரட்டைச்சொற்கள் தனித்தனி யாகப் பிரிந்துபொருள்தரா இரட்டித்துநின்றே ஒலிக்கும். எனவே வலிய பிரித்துக்கூறல் பொருள் தராது என்பதும் இரட்டித்துக்கூறலே மரபென்பது மாயிற்று.

உ. ம்:-

- (1) மடமடவென்று குடித்தான்.
- (2) குறுகுறுஎன நடந்தான்.
- (3) காய்ந்த ஓலை கலகலக்கும்.
- (4) துடிதுடித்துப் போனான்.

45. இயற்சொல் என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

ஒருசொல் ஒருபொருளையே குறித்துநின்று வழங்கு மாயின் அது இயற்சொல் எனப்படும். இவை தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்ட சொற்களாகவும் காணப்படு கிறது.

உ. ம்:-

நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு

46. தெரிநிலைவினைமுற்று என்பது யாது?

செய்பவன், செயல், காலம் ஆகியவற்றை வெளிப் படையாக தோற்றிக் காட்டுவன. அவை முற்று பெற்று நிற்கும் சொற்கள் ஆகும்.

உ. ம்:-

உண்டான், செய்தான், படித்தான், எழுதினான்.

47. குறிப்புவினைமுற்று என்பது யாது?

இவை செய்பவனை மட்டும் வெளிப்பட்டு முற்றுப் பெற்று நிற்கின்ற சொற்களாகும்.

உ. ம்:-

கரியவன், சிவந்தவன், வெள்ளையன்

48. பெயரெச்சம் ஆவது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

பால்காட்டும் விசுவயைப் பெறாது தனக்குரிய விசுவயைப்பெற்று முற்றுப்பெறாத வினையாகத் தன்னை முழுமை பெறவைத்தற்குப் பெயர்ச்சொல் ஒன்றை அவாவிநிற்கும் வினைச்சொல்.

உ. ம்:-

உண்ட (கண்ணன்) = உண் + ட் + அ

வந்த (கந்தன்) = வந் + ந் + அ

49. தற்சமம் என்றால் என்ன? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்குமுரிய பொது வெழுத்துக் களாலாகிய விகாரமின்றித் தமிழில் வழங்கும் வட சொல்.

கமலம், காரணம் குங்குமம், வாரி, ஞானம்,

50. திணை என்பது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக? திணை என்பதை இரண்டு வகையாக பிரித்துள்ளனர். இதற்குசாதி என்கின்ற பெயரையும் இட்டு அழைப்பர் உயர்வுகருதி உயர் திணையாகவும், உயர்வின்மை கருதி அஃறிணையாகவும் பிரித்துள்ளனர்.

உ. ம்:-

உயர்திணையாக — மனிதர், தேவர், நரகர்

அஃறிணை — மிருகம், பறவை, இதனைவிட

நிலம், நீர், உயிர்இல்லாத பொருட்களும் இதில்

அடக்கம் பெறும்

51. பெயரெச்சமாவது யாது? உதாரணம் தந்து விளக்குக?

பெயரெச்சமாவது பால்காட்டும் முற்றுவிசுதி பெறாத குறைச் சொல்லாய் பெயரைக் கொண்டுமுடியும் வினையாகும். இப்பெயரெச்சங் கொள்ளும்பெயர்களாவன. வினைமுதற்பெயர், கருவிப்பெயர், இடப்பெயர், தொழிற்பெயர், காலப்பெயர், செயப்படுபொருட்பெயர் என்ற ஆறும் ஆகும்.

உ. ம்:-

- (1) உண்டகந்தன் .. வினைமுதற்பெயர்
- (2) உண்டகலம் ... கருவிப்பெயர்
- (3) உண்டவீடு ... இடப்பெயர்
- (4) உண்டஊண் ... தொழிற்பெயர்
- (5) உண்டநாள் ... காலப்பெயர்
- (6) உண்டசோறு ... செயப்படுபொருட்பெயர்

52. சொல்லாவது யாது?

ஒரு எழுத்து தனித்து நின்றாயினும் இரண்டு எழுத்து தொடர்ந்து நின்றாயினும் பொருள் தருமாயின் சொல் ஆகும்.

(குறிப்பு) மொழி, சொல், பதம், என்பன ஒரே பொருளுடையன.

53. பகாப்பதமாவது யாது?

பகுத்துக் காண்பதால் பயனற்ற அல்லது பகுக்க இயலாத சொற்களே பகாப்பதம் எனப்படு.

உ. ம்:-

கலம், நீர், சோறு, காற்று ... பெயர்ப்பகாப்பதம்
 நட, போ, உண், தின் ... வினைப்பகாப்பதம்
 மன், போல், மற்று, கொல் ... இடைப்பகாப்பதம்
 உறு, தவ, நனி கழி ... உரிப்பகாப்பதம்

54. பகுபதமாவது யாது?

ஒரு சொல்லைப் பகுதி, விசுதி முதலியனவாகப் பிரிக்கக் கூடுமாயின் பகுபதம் எனப்படும்.

(குறிப்பு) பெயர்ப்பகுபதம், வினைப்பகுபதம், என பகுபதம் இரண்டாகும் இடைச்சொற்களும் உரிச் சொற்களும் பகுபதம் ஆகா?

55. பெயர்ப்பகுபதத்தை விளக்குக?

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற ஆறின் அடிப்படையில் பெயர்ப்பகுபதம் வரும்.

உ. ம்:-

- (1) பொருள் - பொன்னன் - பெர்ன்னை உடையவன்
- (2) இடம் - குளத்தாரான் - குளத்தார் என்னும் (ஊரைசார்ந்தவன்)
- (3) காலம் - திருவோணத்தான் - திருவோணத்தில் தோன்றியவன்
- (4) சினை - கண்ணன் - கண்ணால் சிறப்புடையவன்
- (5) குணம் - கரியன் - கருநிறமுடையவன்
- (6) தொழில் - வலைஞன் - வலைவீசும் தொழிலை உடையவன்

56. வினைமுற்றுப் பகுபதங்களை விளக்குக?

வினைமுற்றுப் பகுபதங்களைத் தெரிநிலை வினை முற்றுப் பகுபதங்கள் என்றும் குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகுபதங்கள் என இருவகையாக கூறலாம்

உ. ம்:-

- (1) நடந்தான், நடக்கிறான், நடப்பான் - தெரிநிலை
- (2) ராமன் வந்தான், கண்ணன் சென்றான் - குறிப்பு

57. பகுபத உறுப்புக்கள் யாவை?

பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சந்தி சாரியை விகாரம் என்னும் ஆறும் பகுபத உறுப்புக்கள் ஆகும்

குறிப்பு:- பகுதிக்கும் விசுதிக்கும் இடையே இருப்பது இடைநிலை பகுதிக்கும் இடைநிலைக்கும் இடையே தோன்றுவது சந்தி இடைநிலைக்கும் விசுதிக்கும் இடை தோன்றுவது சாரியை சந்தியால் வரும் ஒரேழுத்து மற்றேன் காகத் திரிவது விகாரம்

58. பகுதியாவது யாது?

ஒரு பகுபதத்தில் முதல் நிலையில் உள்ளதும் மேலும் பிரிக்க முடியாத பொருட் சிறப்பு உள்ள சொல்லே பகுதியாகும்.

உ. ம்:-

உண்டான் - இதில் 'உண்' பகுதி ஆகும்

கண்டான் - இதில் 'கண்' பகுதி ஆகும்

59. விசுதியாவது யாது?

ஒரு பகுபதத்திலே ஈற்றுநிலையில் உள்ளதும் பால் காட்டும் தன்மையோடு சிறுபான்மை காலம் காட்டி வருகின்ற சொற்கள் விசுதி ஆகும்.

உ. ம்:-

உண்டான் - இதில் 'ஆன்' விசுதி

வந்தான் - இதில் 'ஆன்' விசுதி

60. பகுதியாக வரும் சொற்கள் யாவை?

பெயர், வினை, இடை, உரி, என்ற நான்கு சொற்களும் பகுதியாக வரும்.

3754

உ ம்:-

கூனி - இதில் 'கூன்' ... என்ற பெயர் பகுதி யாயிற்று

நடந்தான் - இதில் 'நட' என்ற வினை பகுதி யாயிற்று

போன்றான் - இதில் 'போல்' ... என்ற இடைச் சொல் பகுதியாயிற்று

சான்றான் - இதில் 'சால்' ... என்ற உரிச்சொல் பகுதியாயிற்று

61. பண்புப் பகுதிகள் விகாரப்படுமாற்றை விளக்குக.

உ ம்:-

(1) சிறுமை + பொருள் = சிறு + பொருள் = சிறுபொருள் இதில் ஈற்று 'மை' மாத்திரம் கெட்டது

(2) சிறுமை + அன் = சிறு + அன் = சிறி + அன் = சிறியன் இதில் ஈற்று 'மை' கெட்டு உகரம் இகரமாக மாறியது

(3) முதுமை + ஊர் = முது + ஊர் மூது + ஊர் = மூதூர் இதில் ஈற்று 'மை' கெட்டு முதலில் நின்ற உகரம் நீண்டது

(4) பசுமை + தார் = பசு + தார் = ப + தார் = பை + தார் = பைந்தார், இதில் ஈற்று "மை" கெட்டு. இடையில் உள்ள "சு" கெட்டு முதலில் நின்ற அகரம் "ஐ" ஆகி வருமொழிக்கு இனமான "நீ" தோன்றியது.

(5) புதுமை + அமுது = புது + அமுது = புத்து அமுது + புத்தமுது, இதில் ஈற்று 'மை' கெட்டு இடையில் "த்" என்ற ஒற்றுமைமிகுந்தது.

(6) செம்மை + ஆம்பல் = செம் + ஆம்பல் = சேம் + ஆம்பல் = சேத் + ஆம்பல் = சேதாம்பல் இதில் ஈற்று "மை" கெட்டு முதலில் உள்ள "செ" நீண்டு "சே" ஆகி "ம்" திரிந்து "த்" ஆகியது.

62. ஆண்பால் விகுதிகள் யாவை?

அன், ஆன், என்பன ஆண்பாலைக் காட்டும் விகுதிகள்.

உ. ம்:-

வந்தனன், வந்தான்.

63. பெண்பால் விகுதிகள் யாவை?

அள், ஆள், என்பன பெண்பாலைக் காட்டும் விகுதிகள்.

உ. ம்:-

வந்தனள், வந்தாள்,

64. பலர்பால் விகுதிகள் யாவை?

அர், ஆர், ப, மார், என்பன பலர்பால் விகுதிகள்

உ. ம்:-

வந்தனர், வந்தார், உண்ப, உண்மார்.

65. ஒன்றன்பால் விகுதிகள் யாவை?

து, று, என்பன ஒன்றன்பால் விகுதிகள்.

உ. ம்:-

வந்தது, போயிற்று

66. பலவின் பால் விகுதி யாது?

“அ” என்பது பலவிற்பால் விகுதி

உ. ம்:-

வந்தன, போயின

67. வியங்கோள் வினைமுற்று விகுதிகள் யாவை?

க, அ, அல். இய, இயர் என்பன வியங்கோளைக் குறிக்கும் விகுதிகள்

உ. ம்:-

வாழ்க, வாழிய, எனல்

68. ஏவற்பன்மை விகுதி யாது?

மின் என்பது ஏவற்பன்மை விகுதி

உ. ம்:-

உண்மின், வருமின்,

69. தொழிற் பெயர் விகுதிகள் யாவை?

தல், அல், அம், ஐ, கை, வை, கு, பு, உ, தி, சி, வி, உள். காடு, பாடு, அரவு, ஆனை, மை, து, ஆல், இல், முதலியன,

உ. ம்:-

நட + தல் = நடத்தல், போ + கு = போக்கு

ஆட + அல் = ஆடல் நட + பு = நடப்பு

வாடு + அம் = வாட்டம் வா + உ = வரவு

கொல் + ஐ = கொலை மற + தி = மறதி

வாழ் + கை = வாழ்க்கை பயில் + சி = பயிற்சி

பார் + வை = பார்வை கல் + வி = கல்வி

விக்கு + உள் = விக்குள் சா + காடு = சாக்காடு

கோள் + பாடு = கோட்பாடு தேற்று + அரவு

= தேற்றரவு

வா + ஆனை = வாராணை பொறு + மை =

பொறுமை

பாய் + து = பாய்த்து எழு + இல் = எழில்

70. விகுதி பெறாத தொழிற் பெயர்கள் உள்ளனவா?

அவற்றை விளக்கு? விகுதி பெறாத தொழிற் பெயர்கள் உள்ளன. அவை முதலிலைத் தொழிற் பெயர் எனவும் முதலிலை திரிந்த தொழிற் பெயர் எனவும் வழங்கப்படும். சில ஏவல் வினைச்சொற்கள் எவ்வித மாறுதலும் அடையாமல் அவ்வினையோடு தொடர்பு கொண்ட பெயராய் வழங்கும் அவற்றை முதலிலைத் தொழிற் பெயர் என்பார்.

உ. ம்:-

அடி, உரை, கெடு

சில ஏவற்சொற்கள் சிறு மாறுதல்கள் ஏற்றுப் பெயராய் வழங்கும். அவற்றை முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர் என்பர்.

உ. ம்:-

கோள் கொள்ளும் தொழிலின் முடிந்த விளைவு
கேடு ... கெடுதல் என்ற தொழிலின் முடிந்த விளைவு
இடையீடு ... இடையீடுதல் என்ற தொழிலின்
முடிந்த விளைவு

71. வினையாலனையும் பெயர் என்றால் என்ன?

ஒரு வினையின் பகுதியும் காலம், பால் ஆகியவற்றைக் காட்டும் இடைநிலை. விசுதி ஆகியனவும் இயைந்து அவ்வினையை செய்யும் மனிதன். விலங்கு. பொருள், ஆகியவற்றைக் குறிக்குமாயின் அதனை வினையாலனையும் பெயர் என்பர்.

உ. ம்:-

விழுந்தவன் எழுந்தான்.

படித்தவன் வந்தான்.

இதில் 'விழு' என்று பதி 'த்' 'அன்' என்ற இடைநிலை விசுதி ஆகியவற்றோடு இயைந்து விழுந்த மனிதனைக் குறித்தலால் வினையாலனையும் பெயர் ஆகும்.

72. தொழிற் பெயருக்கும் வினையாலனையும் பெயருக்கும் வேறுபாடு யாது?

தொழிற் பெயர் - தொழிற் பெயராகிப் படர்க்கை இடத்துக்கே உரிதாகும்.

வினையாலனையும் பெயர் - தொழிலையுடைய பொருளுக்கும் பெயராகி பால் காட்டும் விசுதிகள் பெற்றுத் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய மூன்றிடத்திற்கும் தனித்தனி உரியதாகும்.

73. இறந்த காலம் காட்டும் இடைநிலைகள் யாவை?
த், ட், ற், இன் என்ற நான்கும் இறந்தகாலம் காட்டுவன.

உ. ம்:

வந்தான், உண்டான், சென்றான், போயினான்.

74. நிகழ்காலம் காட்டும் இடைநிலைகள் யாவை?
கிறு, கின்று, ஆநின்று, என்ற மூன்றும் நிகழ்காலம் காட்டுவன

உ. ம்:-

வருகிறான், வருகின்றான், வாராநின்றான்

75. எதிர்காலம் காட்டும் இடைநிலைகள் யாவை?
ப், வ், க், என்ற மூன்றும் எதிர்காலம் காட்டுவன

உ. ம்:-

படிப்பான், செய்வான், உரைக்கேன்

76. காலம் காட்டும் விசுதிகள் யாவை?
(1) று, றும், து, தும், என்ற விசுதிகள் இறந்தகாலமும் காட்டுவன

உ. ம்:-

சென்று — சென்றும்

சேறு — சேறும்

வந்து — வந்தும்

வருது — வருதும்

(2) ஓ, ஓம், என்றவிகுதிகள் இறந்தகாலம் காட்டுவன
உ. ம்:-

உண்டு, உண்டும்

(3) கு, கும், என்றவிகுதிகள் எதிர்காலம் காட்டுவன
உ. ம்:-

உண்கு, உண்கும்

(4) ஏவல், வியங்கோள், என்பன மின், இ, மார்
என்பன எதிர்காலம் காட்டுவன

உ. ம்:-

உண்ணாய், உண்ணீர், உண்ணும் — எவல் எதிர்
காலத்தையும்

வாழ்க வாழிய, வாழியர் — வியங்கோள் எதிர்
காலத்தையும்

உண்மின் - 'மின்' விகுதி எதிர்காலம் காட்டியது
ப விகுதி இறந்தகாலம் எதிர்காலம் காட்டுவன
உம் விகுதி நிகழ்காலம் எதிர்காலம் காட்டுவன
உண்ணு — 'ஆ' என்ற எதிர்மறை இறப்பு, நிகழ்வு
எதிர்வு என்ற முக்காலத்தையும் காட்டின

77. அடைமொழியாவது யாது? விளக்குக?

ஒரு பெயரையோ வினையையோ அடுத்து நின்று
சிறப்பு அல்லது இகழ்வுப் பொருளைத் தரும் சொற்
கள் அடைமொழி எனப்படுவன, பொருள், இடம்,
காலம், சினை, குணம், தொழில், என்ற அறுவகைப்
பெயரும் அடைமொழியாய் வரும்

உ. ம்:-

புத்தகம் ... பொருட்பெயர்

யாழ்ப்பாணம் ... இடப்பெயர்

கோடை ... காலம்

இலை ... சினைப்பெயர்

வெள்ளை ... குணப்பெயர்

படித்தான் ... தொழில்பெயர்

78. எச்சம் என்றால் என்ன?

பொருள் முற்றுப் பெறாத சொல் எச்சம் எனப்படும்

உ. ம்:-

வந்தபையன், உண்டு சென்றான்

79. பெயரெச்சம் என்றால் என்ன?

பெயரைக் கொண்டு முடியும் சொல் பெயரெச்சம் எனப்படும்

உ. ம்:-

வந்த பையன் ... இறந்த கலம் பெயரெச்சம்
வருகின்ற பையன் ... நிகழ் காலப் பெயரெச்சம்
வரும் பையன் ... எதிர் காலப் பெயரெச்சம்

80. வினையெச்சம் என்றால் என்ன?

வினையைக் கொண்டு முடியும் சொல் வினையெச்சம் எனப்படும்

உ. ம்:-

எடுத்துப் படித்தான் ... இறந்தகால வினையெச்சம்
படிக்கச் செல்கிறான் ... நிகழ் கால வினையெச்சம்
சொல்லுவதை எழுதுவேன் ... எதிர் கால வினை
யெச்சம்

81. உடன் பாட்டு வினையாவது யாது?

தொழில் நடத்தலை உணர்த்துவது உடன்பாட்டு
வினை ஆகும்

உ. ம்:-

மழை பெய்தது, நாளை வருவேன், இன்றே செய்க

82. எதிர்மறை வினையாவது யாது?

தொழில் நடவாமையை உணர்த்துவது எதிர்மறை
வினை ஆகும்

உ. ம்:-

மழை பெய்வவில்லை, நாளைவாரான், கெடுதி
செய்யற்க

83. தன்வினை யாவது யாது?

கருத்தா தானே செய்யும் தொழிலை உணர்த்துவது
தன்வினையாகும்

உ. ம்:-

உண்டான், தின்றது, பாடுகிறது

84. பிறவினையாவது யாது?

ஒருவன் மற்றவனைக் கொண்டு ஒரு தொழிலை
நிறைவேறச் செய்வதை உணர்த்தும் வினை பிற
வினையாகும்

உ. ம்:-

உண்பி, பிறப்பி, போக்கு

85. உவமை அணியாவது யாது?

இரண்டு பொருள்கள் அல்லது செயல்களுக்கு இடையே
உள்ள ஒப்புமை வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாறு கூறுவது
'உவமை அணி' ஆகும் (ஒரு பொருளைப்போல் மற்றோன்று உள்ளது என்பது கருத்து)

உ. ம்:-

தாமரை போன்ற முகம்
புலி போல் பாய்ந்தான்

86. புணர்ச்சியாவது யாது?

இரண்டு சொற்கள் பொருள் தரும் வழியே முறை
யாக இணைவது புணர்ச்சி எனப்படும்

உ. ம்:-

கிளி + சிறை = கிளிச்சிறை
நிலம் + பெரிது = நிலம் பெரிது

87. உரிச் சொல் என்றால் என்ன?

பெயர் சொற்களுக்கும் வினைச்சொற்களுக்கும் உரிய தாய் அவற்றின் குணத்தை விளங்கவைக்கும் சொல் உரிச் சொல் ஆகும்

உ. ம்:-

உறுமீன், சாலச்சிறந்தது

88. தன்மையிடமாவது யாது?

தன்னை அல்லது தம்மை குறிக்கும் பெயர்கள் தன்மையிடம் ஆகும்

உ. ம்:-

யான் நான்
யாம் நாம்

பகுதி II

1. மொழியின் முதலில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றி குறிப்பிட்டு அவை பிற்காலம் அடைந்துவரும் மாற்றங்களை எடுத்துக்காட்டுக?

மொழிக்கு முதலில் நிலைக்கும் எழுத்துக்கள் மொழி, பதம், சொல் என்பன ஒரு பொருள் சொற்கள். ஒரு சொல்லில் முதலில் வரும் எழுத்து எவை எனநோக்குவோமாயின் அவை பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்களும். க, ச, த, ந, ப, ம, வ, ய, ஞ, ங என்ற பத்து உயிர்மெய் எழுத்துக்களே ஒரு மொழிக்கு முதலில் வரும். இவை அதிகமுயற்சியை வேண்டாது வாயில்மட்டும் பிறக்கும் எளிமையான ஒலிகளாலான எழுத்துக்களைப் பெற்றுள்ளமை அதன்

சிறப்பாகும். மெய்எழுத்துக்களில் வல்லின எழுத்துக்கள் மொழி இறுதியில் வரநேர்ந்தால் அவற்றை குற்றியலுகரமாகிய ஒலித்துணைகொண்டு நிறைவு செய்து ஒலிப்பினை எளிதாக்குவது இயல்பே.

“பன்னிருயிரும் கச தந பமவய
ஞஙவிரைந்துயிர் மெய்யும் மொழிமுதல்” என்கிறார் நன்னூலார்.

இவ்வாறு இலக்கண ஆசிரியர் வரையறுத்தள்ளார்

(1) அ தொடக்கம் “ ஓள ” பன்னிரண்டு உயிர் ரெழுத்துக்கள்:

உ. ம்:

அண்ணன், ஆடை, இறைவன், ஈன்றாள், உலகம், ஊக்கம், எல்லை, ஏற்றம், ஐயர், ஒன்று, ஒது. ஓளவை, பன்னிரண்டு உயிரும் மொழிக்கு முதலில் வந்துள்ளன.

(2) “ க ” தொடக்கம் ‘ கௌ ’ வரையுள்ள பன்னிரண்டு உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் வரும்.

உ. ம்:-

கன்று, காடு, கிளி, கீரை, குலை, கூடு, கெடு, கேடு, கைதி, கொடு, கௌ (வு)

(3) ‘ ச ’ தொடக்கம் ‘ செள ’ வரையுள்ள பன்னிரண்டு உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள்

உ. ம்:-

சடை, சாறு, சிரிப்பு, சீற்றம், சுற்றம், சூடு, செவிடு, சேறு, சைகை, சொல், சோலை, செளரியம்

(4) ‘ த ’ தொடக்கம் ‘ தெள ’ வரையுள்ள பன்னிரண்டு உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள்.

உ. ம்:-

தவம், தாடி, திரு, தீ, தெளி, தேறு, தை, தொடி, தோடு, தெளவை

(5) 'ந' தொடக்கம் 'நெள' வரையுள்ள பன்னிரண்டு உயிர்மெய் எழுத்துக்கள்.

உ. ம்:-

நடு, நாடு, நிலம், நீறு, நுங்கு, நாறு, நெறி, நேர்மை, நைதல், நொடி, நோய், நௌலி

(6) 'ப' தொடக்கம் 'பௌ' வரையுள்ள பன்னிரண்டு உயிர்மெய் எழுத்துக்கள்.

உ. ம்:-

பந்து, பார், பிறை, பீடை, புதுமை, பூ, பெருமை, பேடு, பை, பொருள், போர், பௌவம்,

(7) 'ம' தொடக்கம் 'மௌ' வரையுள்ள பன்னிரண்டு உயிர்மெய் எழுத்துக்கள்.

உ. ம்:-

மலை, மாலை, மிடி, மீன், முத்தம், மூலை, மென்மை, மேன்மை, மையம், மொட்டு, மோதகம், மௌவல்

(8) இதில் சிறிது மாற்றம் அதாவது எல்லாமெய் எழுத்தும் மொழிமுதலில் வருவதில்லை. எட்டு உயிர்மெய்மாத்திரமே மொழி முதலில் வரும்.

வ, வா, வி, வீ, வெ, வே, வை, வெள, ஆகியன.

உ. ம்:-

வடு, வாடு, விலை, வீடு, வெறி, வேறு, வை, வெள (வு)

(9) ய, யா, யு, யூ, யோ, யௌ ஆகிய ஆறு உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள் வரும்.

உ. ம்:-

யவனர், யாது, யுகம், யூகம், யோகி, யௌவனம்

(10) ஞ, ஞா, ஞி, ஞெ, ஞௌ என்னும் ஐந்து உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் வரும்.

உ. ம்:-

ஞமலி, ஞாயிறு, ஞிமிறு, ஞெகிழி, ஞொல்கிற்று இவற்றில் 'ங' உயிர்மெய்யெழுத்தும் மொழிமுதலில் வரும் என்று நன்னூலார் உரைப்பார். ஆனால் அந்த 'ங' எழுத்து அ, இ, உ ஆகிய சுட்டெழுத்துக்களுள் 'யா, எ' என்ற வினாவெழுத்துக்களும் முதலில் வர அவற்றை தொடர்ந்து வருவதன்றி தாமே மொழி மூதலாய் வருவதில்லை.

உ. ம்:-

அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம்

பிற்காலத்தில் பிறதிசைகளில் இருந்து வரும் ஆங்கில மொழிச் சொற்கள், வடமொழிச் சொற்கள் வந்து தமிழிலே ஆதிக்கத்தைப் பெற்றுள்ளன. இதனால் இன்ன மொழிகளில் இன்ன முதல் எழுத்துக்கள் இவை மட்டுமே என்று வரையறை செய்வது எளிதான செயல் அன்று, இதனால் இக்காலத்தில் அந்த சொற்களிலே அப்படியே வந்துள்ளன.

உ. ம்;-

லதா, லம்பம், வேட்டு, ராமசாமி, லீலா, ரஜனி காந், ராஜேஸ்கண்ணை, நேடியோ, ரேகை, ரேட்டு இவ்வாறு இலக்கண ஆசிரியர் மொழிமுதலில் வரும் எழுத்துக்களை வரையறை செய்துள்ளார், ஆனால் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிறதிசை சொற்களினால் இவை மாற்றம் உறுகின்றன.

2. மொழியின் இடையில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றி குறிப்பிட்டு, அவை பிற்காலம் அடைந்த மாற்றம் பற்றி குறிப்பிடுக?

சொற்களின் இடையில் வரும் மெய்யெழுத்துக்கள் இன்னவற்றை தொடர்ந்து வரவேண்டும் என்ற

முறையுண்டு. இவ்வாறு இவை வருவதாக இருந்தால் அவை மயக்கம் அடைந்துவரும். அதனை மெய்மயக்கம் எனகுறிப்பிடுவர். இந்த மெய்மயக்கமானது இரு வகைப்படும்.

- (1) உடனிலை மெய்மயக்கம்
- (2) வேற்றுமைநிலை மெய்மயக்கம்

உடனிலைமெய்மயக்கமானது ஒன்றுதானே தன்னுடன் மயங்கிவருவது உடனிலை மெய்மயக்கமாகும். இவற்றில் 'ர்' ழ்' தவிர்ந்த ஏனைய பதினாறு மெய்யெழுத்துக்களும் தம்முடன் தாம் மயங்கும்.

உ. ம்:-

நாக்கு, பச்சை, மஞ்ஞை, பட்டம், தண்ணீர், சொத்து, வெந்நீர், அப்பன், அம்மை, செய்யவள், பல்லி, அவ்விடம், பள்ளம், போற்றி, மன்னன் வேற்றுமை நிலைமெய்மயக்கம் ஒரு மெய்யெழுத்து வேறொரு மெய்யெழுத்தோடு சேர்ந்துவந்தால் அது வேற்றுமை நிலைமெய்மயக்கம் எனப்படும்.

- (1) மெல்லிய மெய்களை தொடர்ந்து அவற்றின் இனமான வல்லினமெய்கள் வரும்.

உ. ம்:-

சங்கு, பஞ்சு, நண்டு, பந்து, செம்பு, நன்று
(2) ட், ற், ல், ள், என்ற மெய்யெழுத்துக்கள் க், ச், ப், என்பவற்றோடு மயங்கும்.

உ. ம்:-

வெட்கம், முயற்சி, செல்பவர், கள்வன், வெள்கு
(3) ண், ன், என்பவற்றோடு க், ச், ப், வ், ய் ம், ஞ், சேர்ந்துவரும்.

உ. ம்:-

காண்குவாம், எண்கவை, பண்பு, வெண்மை, மண்யாறு, என்க, புன்செய், மென்மை, பொன்வாய்

(4) ய், ற், ழ் என்பவற்றின் பின் க், ச், ப், வ், ய், ம், ஞ், ங், ன், த் சேர்ந்து வரும்.

உ. ம்:-

பாய்க, தெய்வம், வார்சிலை, போர்வீரன், வாழ்க வீழ்பவை

(5) இதனை விட மூன்று ஒற்றுக்களான ய், ற், ழ் என்ற மெய்யெழுத்துக்கள் தம்மை அடுத்து இரண்டு மெய்யெழுத்துக்கள் மயக்கம் பெறும்.

உ. ம்:-

வேயங்குழல், செய்ந்நன்றி, வாழ்த்து

இவ் எழுத்துக்களை இவ்வாறு இலக்கண ஆசிரியர் வரையறுத்துத்தர இவ்வெழுத்துக்கள். இக்காலத்தில் பல மாறுதல்களை கொண்டுள்ளன. காரணம் வட சொற்களையும் திசைசொற்களையும் தமிழிலே பயன்படுத்தும் போது இக்காலத்திலே இந்த நெறி முறை வழக்கிழந்து பலமாற்றத்தை பெற்று பலவகையான ஆங்கில சொற்கள் தமிழிலே வந்துள்ளன.

உ. ம்:-

பக்தி, வாஷிங்ரன், விக்ரோறியா, தர்மம், விக்டர் போன்றன இவ்வாறு மாற்றம் பெற்றன.

3. மொழி இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றி குறிப்பிட்டு அவை பிற்காலம் அடைந்த மாற்றம் பற்றி குறிப்பிடுக?

(1) மொழியின் இறுதியில் தோன்றும் எழுத்துக்களை குறிப்பன அதாவது எகரம் நீங்கிய ஏனைய பதினேரு உயிரும் மொழியின் இறுதியில் வரும்.

உ. ம்:-

பல, பால, கரி, தீ, கொடு, பூ, சே, நகை, நொகோ, கௌ, இவற்றில் 'எ' அளபெடையில் மாத்திரம் மொழிக்கு இறுதியில் வரும்.

உ. ம்:-

இங்கே வா, அங்கே செல்,

(2) மெய்யெழுத்துக்களில் வல்லினம் ஆறும் மொழிக் கிறுதியில் வார மெல்லினத்தில் 'ங்' தவிர்ந்த ஏனைய ஐந்தும் (ஞ், ண், ந், ம், ன்) மொழிக்கிறுதியில் வரும் இடையினத்தில் எல்லா மெய்களும் (ய், ர், ல், வ், ழ், ள்) மொழிக்கு இறுதியில் வரும்.

உ. ம்:-

உரிஞ், மண், வெரிந், மரம், தேன், காய், வேர் கல், தெவ், வாழ் வாள்

இவ்வாறு இலக்கண ஆசிரியரின் வகுப்பில் இவ் எழுத் துக்கள் மொழியில் இறுதியில் வந்துள்ளன. ஆனால் இக்கால பிரயோகத்தில் திசைச் சொற்களைத் தேவை நோக்கி பொருமளவு கையாள வேண்டி இருப்பதால் மொழியின் இறுதியில் இன்ன எழுத்துக்கள் மட்டுமே வரலாம் என்று வரையறை செய்வது எளிதன்று, 'ங்' என்ற மெல்லின மெய், வல்லின மெய்கள் என்ப வற்றோடு வடமொழி எழுத்துக்களையும் சொல்லின் இறுதியில் இன்று கையாழுகின்றனர்.

உ. ம்:-

போயிங், ஜேம்ஸ்வாட், குங், சிங்

மேலும் இக்கால வழக்கில் வடமொழியெழுத்துக் களுக்கு மாற்றொலிகளாகத் தமிழெழுத்துக்களைக் கையாளும் வழக்கம் அருகி வருகின்றது. ஆதலால் அதேதொடர்புடைய உச்சரிப்பு எழுத்துக்களை உப யோகிக்கின்றனர்.

உ. ம்:-

ஜனகன், லக்ஷ்மணன், ஆஷா, ஹரிஹரன் என்பன வாகும். இவ்வாறு எழுத்துக்கள் பிற்காலத்தில் பல மாற்றத்தை பெற்றன.

4. ஆகுபெயரென்பது யாத? அவை எத்தனை வகைப்படும் என்பதனை உதாரங்களுடன் எடுத்துக்காட்டுக?

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் ஆறுடனே இவற்றின் பகுதியாகிய நால் வகை அளவையும், சொல்லும், தானியும், காரணமும், காரியமும், கருத்தாவுமாக வரும் பொருள்களும் ஒரு தொடர்புடைய வேறொரு பொருளைத் தொன்று தொட்டுக் கூறிவருபவை ஆகுபெயராகும். எனவே ஒரு பொருளுக்கு உள்ள பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளுக்குத் தொன்றுதொட்டு ஆகிவருவது ஆகுபெயர் என்பதாம். இவை பத்தொன்பது வகையாகும். அவையாவன.

பொருளாகுபெயர், இடவாகுபெயர், காலவாகுபெயர், சினையாகுபெயர், குணவாகுபெயர், தொழிலாகுபெயர், எண்ணலளவையாகுபெயர், எடுத்தலளவையாகுபெயர், முகத்துலளவையாகுபெயர், நீண்டலளவையாகுபெயர், சொல்லாகுபெயர், தானியாகுபெயர், கருவியாகுபெயர், காரியவாகுபெயர், கருத்தாவாகுபெயர், உவமையாகுபெயர், அடையடுத்தாகுபெயர், இருமடியாகுபெயர், மும்மடியாகுபெயர் என்பனவாகும். இவற்றை ஒவ்வொன்றாக தொகுத்து நோக்குவோம்.

- (1) பொருளாகுபெயர் ... முதற் பொருளின் பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய சினையை குறிக்க வருவது

உ. ம்-

தாமரை ஓத்த அழகிய சேவடி

இதில் தாமரை என்னும் முதற்பொருளின் பெயர் அதன் சினைப்பொருளாகிய மலர்க்கு ஆகிவந்தன.

- (2) இடவாகுபெயர்   இடத்தின்பெயர்   இடத்திலுள்ள பொருளைக் குறிப்பது.

உ. ம்

அகன் அமர்ந்து செய்யாள் உறையும் இதில் அகம் என்னும் உள்ளிடப்பெயர் அங்குள்ள மனத்தைக்குறிப்பிடும். எனவே இது இவ்வாகுபெயர்.

(3) காலவாகு பெயர் — காலப்பெயர் அதனைப் பொடர்புடைய வேறென்றைக் குறிப்பது.

உ. ம்:-

கார் அறுத்தது.

இங்கு கார் என்னும் மழைக்காலப்பெயர் அக்காலத்தில் விளையும் பயிரைக் குறிப்பிடுவதால் காலவாகுபெயர்

(4) சினையாகுபெயர் — சினையின்பெயர் அதனைத் தொடர்புடைய முதற்பொருளுக்கு ஆகிவருவது.

உ. ம்:-

வெற்றிலை நட்டான்

வெற்றிலை என்னும் சினைப்பெயர் அதன்முதலாகிய கொடியை குறிப்பிட்டு வருவதால் இதுசினையாகுபெயர்.

(5) குணவாகுபெயர் — பண்புப்பெயர் அதனை உடைய பொருளை குறிப்பது.

உ. ம்:-

நீலம் சூடினாள்,

நீலம் என்னும் நிறக்குணப்பெயர் அதனைக் கொண்ட குவளை மலரைக் குறிப்பிடுவதால் குணவாகுபெயர்

(6) தொழிலாகுபெயர் — தொழிலின்பெயர் தொழிலின் பயனை குறிப்பது.

உ. ம்.

வற்றலோடு உண்டான்.

வற்றல் என்னும் தொழிற்பெயர் அதனைக் கொண்ட உணவை குறிப்பிடுவதால் தொழிலாகுபெயர்.

(7) எண்ணளவையாகுபெயர் .. எண்ணின் பெயர்
எண்ணிற் குரிய பொருளை குறிப்பது.

உ. ம்:-

காலாலே நடந்தான்.

கால் எண்ணளவைப்பெயர் அவ்வளவைக் கொண்ட
உறுப்பிற்காதலால் எண்ணளவையாகுபெயர்.

(8) எடுத்தலளவையாகுபெயர் ...

உ. ம்:-

இரண்டுகிலோ தந்தான்,

கிலோ என்னும் எடுத்தலளவைப்பெயர் அவ்வளவைக்
கொண்ட பொருளைக் குறிப்பிடுவதால் எடுத்தலளவை
யாகு பெயர்.

(9) முகத்தலளவையாகுபெயர் ... தொடர்புடைய
பொருளை குறிக்க வருவது.

உ. ம்:-

விளக்கெரிக்க ஒரு லீற்றர்போதும்.

லீற்றர் என்ற முகத்தலளவைப்பெயர் மண்ணெய்யை
குறித்தது.

(10) நீட்டலளவையாகுபெயர் ... அதனோடு தொடர்
புடைய பொருளை குறிக்கவருவது.

உ. ம்:-

இரண்டு மீற்றர் சட்டைக்குப் போதும்-

மீற்றர் என்ற நீட்டலளவைப்பெயர் அதனோடு
தொடர்புடைய துணியை குறித்தது.

(11) சொல்லாகுபெயர் ... சொல் அதன் பொருளுக்
காதல்.

உ. ம்:-

இந்நூலுக்கு உரைசெய்தான்.

உரை என்னும் சொல்லின்பெயர் அதன் பொருளைக்
குறிக்கப்படுவதால் சொல்லாகுபெயர்.

(12) தானியாகுபெயர் ... இடத்திலுள்ள பொருளின் பெயரால் இடத்தை குறிப்பிடுவது.

உ. ம்:-

மீன் ! இங்கே வா

மீன் என்ற தானியின்பெயரால் அதனைச் சுமந்து விற்கும் விற்பனையாளனாகிய தானத்தை குறித்தது.

(13) கருவியாகுபெயர் ... கருவியின்பெயர் அந்தக் கருவியாலாக்கப்பட்ட பொருளைக் குறிக்கவருவது

உ. ம்.

திருவாசகம்

திருவாசகம் என்னும்போது அடையடுத்த வாசகம் என்னும் முதற்கருவியின்பெயர். அதன்காரியமாகிய ஒரு நூலுக்காதலால் கருவியாகுபெயர்,

(14) காரியவாகுபெயர் ... காரியத்தின் பெயர் கருவியை குறிப்பது.

உ. ம்.

இந்நூல் அலங்காரம்

அலங்காரம் என்னும் காரியத்தின்பெயர் அதை உணர்த்தும் கருவியாகிய நூலைக் குறிப்பிடுவதால் காரியவாகுபெயர்.

(15) கருத்தாவாகுபெயர் ... செய்தவன் பெயராலே செய்யப்பட்ட பொருளை அழைப்பது

உ. ம்.

கல்கி படித்தேன்.

கல்கி என்ற எழுத்தாளர் தொடக்கிய பத்திரிகை கருத்தாவாகிய அவர் பெயராலே குறிக்கப்பட்டது.

(16) உவமையாகுபெயர் — உவமானத்தின் பெயரால் உவமேயத்தை குறிப்பது.

உ. ம்.

சிங்கம் வந்தான்.

சிங்கம் என்ற உவமானம் வீரனாகிய உவமேயத்தை குறிக்கவந்தது.

(17) அடையடுத்தாகுபெயர் ... பெயர் என்பது ஒரு சொல்லில் அமையவேண்டியதும் சிலவேளைகளில் ஆகுபெயராகிய ஒரு சொல்லின் இயல்பை விளக்க அதன் முன்னால் அடைசேர்க்கப்பட்டின் அவ்வாற மையும் ஆகுபெயரை அடையடுத்த ஆகுபெயர் என்பர்

உ. ம்.

திருவாசகமோ தினான்.

வாசகம் என்பது திருவென்னும் அடையினையும் அடுத்து ஆகுபெயராய் வருவதால் அடையடுத்த வாகுபெயர்,

(18) இருமடியாகுபெயர் — ஒருபெயர் அதனோடு தொடர்புடைய வேறொன்றுக்காகி அந்த வேறொன்றும் தன்னோடு தொடர்பான இன்னொன்றை குறிப்பின் அது இருமடியாகுபெயராகும்.

உ. ம்.

கார் சிறந்தது.

கார் என்பது கருமை.

(1) கருமை நிறமுடையமேகம்:

(2) மேகம்பெய்யும் பருவம் குறிப்பது.

(19) மும்மடியாகுபெயர் ... மூன்றாவது தொடர்பை புலப்படுத்துவது.

உ. ம்.

கார் விளைந்தது.

கார் கருமையைக்குறித்தது, பின்பருவத்துக்கு ஆகி அப்பருவத்தில் விளையும்பயிருக்கு ஆகிவருவது.

இவ்வாறு இலக்கண ஆசிரியர் ஆகுபெயர்பற்றி வகுத்து அவற்றுக்கு விளக்கம் கொடுத்திருப்பதை நோக்க முடிகிறது.

5. வேற்றுமைகள் எத்தனை வகைப்படும் ; அவற்றின் உருபுகள் பற்றி எடுத்துக்காட்டுக?

பெயரானது உருபு ஏற்றோ ஏற்காமலோ பொருளை வேறுபடுத்தினால் அது வேற்றுமை எனப்படும். இந்த வேற்றுமைகளில் முதல் வேற்றுமைக்கும் எட்டாம் வேற்றுமைக்கும் உருபு கிடையாது. இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரை உருபுகள் உண்டு இவ்வுருபுகள் தம்மை ஏற்பதற்குரிய பெயர்களின் இறுதியில் வரும். அவ்வேற்றுமைகள் எட்டு வகைப்படும்.

முதலாம் வேற்றுமை

பெயர்ச்சொல் வாக்கியத்தில் எழுவாயாக வரின் அதுவே முதலாம் வேற்றுமை இதற்கு உருபு இல்லை. எனவே இவ்வேற்றுமை ஏற்கும் திரிபடையாது. இதனை எழுவாய் வேற்றுமை எனவும் வழங்குவர். இந்நிலையில் முதலாம்வேற்றுமை வினை, வினா, பெயர், ஆகிய வற்றை மூடிக்கும் சொற்கள் பயனிலையாக ஏற்கும்.

- (1) மோகன் வந்தான் } வினையை முடிப்பவை
 இராமன் கரியவன் }
- (2) கமலா யார்? } வினாவை முடிப்பவை
 ரவி யார்? }
- (3) இராமன் என் தம்பி } பெயரை முடிப்பவை
 ரவி என் தம்பி }

இரண்டாம் வேற்றுமை

இதற்கு உருபு 'ஐ' குயவன் பாளை வினைந்தான் இவ்வாக்கியத்தில் வனைதலாகிய தொழிலைச் செய்த குயவன் எழுவாயாகும். அவனால் செய்யப்பட்டது பாளையாகும். பாளை என்ற சொல்லோடு ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபைச் சேர்த்துச்

சொன்னால் பொருளும், உருவமும் வேறுபடுவதை உணரலாம். இவ்வாறு பொருளை வேறுபடுத்த வரும் சொல்லையே 'ஐ' உருபு என்று சொல்லப்படும்.

இந்த 'ஐ' உருபு ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல் துறத்தல், ஒத்தல், உடமை ஆகிய பொருட்களில் வரும்.

உ. ம்:-

உழவன் நாற்றை நாட்டான்	(ஆக்கல்)
உழவன் பயிரை அறுத்தான்	(அழித்தல்)
உழவன் வீட்டை அடைந்தான்	(அடைதல்)
உழவன் வாழ்க்கையை துறந்தான்	(துறத்தல்)
உழவன் காளையை ஒப்பான்	(ஒப்பு)
உழவன் புகழை பூண்டான்	(உடமை)

மூன்றாம் வேற்றுமை

ஒரு பொருள் யாரால் (அ) எதனால் செய்யப்பட்டது என்பதைக் காட்டவருவதே மூன்றாம் வேற்றுமை யாகும். இவ் வேற்றுமைக்கு ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு, என்பன உருபுகளாகும். மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள் கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்களில் வரும்.

உ. ம்:-

வாளால் பகைவரை வீழ்த்தினான் - கருவிப்பொருள்
அரசரால் கட்டப்பட்ட கோயில் - கருத்தாப்பொருள்
ராமனுடன் தம்பி வந்தான் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்
கருவிப்பொருள் முதற்கருவி எனவும், துணைக்கருவி எனவும், அழைப்பர்.

(1) மண்ணால் குடத்தை வனைந்தான் - முதற்கருவி
(மண்)

(2) கையால் குடத்தை வனைந்தான் - துணைக்கருவி
(கை)

கருத்தாப் பொருள் இரண்டு வகைப்படும். அவையாவன.

ஏவுதற் கருத்தா, இயற்றுதற் கருத்தா,

(1) கொல்லனால் வேல் செய்யப்பட்டது - இயற்றுதல்
கருத்தா

(2) அரசனால் வேல் செய்யப்பட்டது - ஏவுதல்
கருத்தா

நான்காம் வேற்றுமை

நான்காம் வேற்றுமை உருபு கு ஒன்றேயாகும். ஒரு சொல்லானது கு என்னும் உருபை ஏற்று ஏழுவகையான பொருள் வேறுபாட்டை அடைகின்றன. அவை ஆவன.

கொடை, பகை, நட்பு, தகுதி, அதுஆதல்
பொருட்டு முறை என்பனவாகும்.

உ. ம்,

ஏழைக்கு உணவளித்தான் (கொடை)

நோய்க்கு மருந்து (பகை)

பூவிற்கு மணம் (நட்பு)

ஆடவனுக்கு அழகுவீரம் (தகுதி)

தாலிக்கு பொன் (அதுஆதல்)

கூலிக்கு வேலை (பொருட்டு)

முருகனுக்கு வேல் (முறை)

ஐந்தாம் வேற்றுமை

ஐந்தாம் வேற்றுமையானது ஒன்றிற்கும் மற்றொன்றிற்கும் என்ன தொடர் என்பதைத் தெரிவிக்கும் தன்மையதாகும். இவ்வேற்றுமைகள்.

நீங்கல், ஒப்பு, எல்லை, காரணம் என்னும் பொருள் களை உடையதாய் வரும். வேற்றுமையின் உருபுகள் இல், இன் என்பனவாகும்.

மலையில் வீழ் அருவி (நீங்கல்)
 அவனில் இவன் பெரியன் (ஒப்பு)
 யாழ்ப்பாணத்திற்கு கிழக்கு சாவகச்சேரி (எல்லை)
 படிப்பிற் சிறந்தவன் பரம் (காரணம்)
 இல், இன், உருபுகளோடு சேர்ந்து முறையே இருந்து
 நின்று ஆகிய சொல்லுருபுகளும் ஐந்தாம் வேற்
 றுமைப் பொருளினே உணர்த்த வருதல் உண்டு.

ஆறாம் வேற்றுமை

உடமைப் பொருளின் ஒருசொல் வேறுபட்டு நிற்பது
 ஆறாம் வேற்றுமை. இதன் உருபுகள் அது, ஆது.
 அ என்பன உடமை ஒன்றே இவ்வேற்றுமைக்கு உரிய
 பொருள். இப்பொருளைக் கிழமைப் பொருள் என்றும்
 கூறலாம். இக்கிழமைப் பொருள் தற்கிழமை பிறிதின்
 கிழமை என இருவகைப்படும்.

தற்கிழமை தன்னிலிருந்து வேறாக முடியாத
 உடமைப் பொருள்

உ. ம்.

பாலினது வெண்மை - பண்பு தற்கிழமை
 முருகனது முகம் - உறுப்புத் தற்கிழமை
 நெல்லினது குப்பை - ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமை
 படைகளது தொகுதி - பலவின்கூட்டத் தற்கிழமை
 பிறிதின் கிழமை ... தன்னிலிருந்து வேறான தனக்கு
 உடையையாயுள்ள பொருள்.

உ. ம்.

பாண்டியனது பசு - பொருள் பிறிதின் கிழமை
 விமலனது வீடு - இடப்பிறிதின் கிழமை
 வள்ளுவரது நாள் - காலப்பிறிதின் கிழமை

ஏழாம் வேற்றுமை

ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளுக்கு உரியது. இந்த
 வேற்றுமைக்குப் பல உருபுகள் உண்டு, பொருள்,

இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், என்ற ஆறையும் இடமாகக் கொண்டு தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை என்ற இரண்டிலும் வரும்.

மணியின் கண் உள்ளது ஒளி - பொருள் தற்கிழமை
பனையின் கண் உள்ளது அணில் - பொருள் பிறிதின் கிழமை

ஊரின் கண் உள்ளது வீடு - இடம் தற்கிழமை
கையின்கண் உள்ளது விரல்கள் - சினை தற்கிழமை
நாளின்கண் உள்ளது நாளிகை - காலம் தற்கிழமை
பசுமையின்கண் உள்ளது அழகு - குணம் தற்கிழமை
ஆடலின்கண் உள்ளது அபிநயம் - தொழில் தற்கிழமை

எட்டாம் வேற்றுமை

எழுவாய் வேற்றுமைக்கு எப்படி உருபுகள் இல்லையோ அதைப்போல இவ்வேற்றுமைக்கும் உருபு இல்லை யாகும். இதன் பொருள் படர்க்கையில் உள்ளோரைத் தன்முகமாக அழைத்தலாகும்- பெயரின் கடைசி எழுத்துத்திரிதல் நெடில் குறிலாதல். மிகுதல், இயல்பாதல் கடைசி எழுத்திற்கு முன் எழுத்துத் திரிதல் முதலிய மாற்றங்களைப் பெறும்.

உ. ம்.

தந்தை - தந்தாய் (ஈறு திரிதல்)
அரசன் - அரசு (ஈறு குன்றல்)
தாய் - தாயே (ஈறு மிகுதல்)
நம்பி - நம்பி (இயல்பு)
மக்கள் - மக்காள் (ஈற்றயல் திரிதல்)

இவ்வாறு வேற்றுமைகளை இலக்கண ஆசிரியர் வரையறை செய்து அதற்கு உருபுகள் கொடுத்திருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

6. பகுபதம் பகாப்பதம் என்பன யாவை?

இவ்விரு பதங்களையும் விளக்கி அவற்றில் வரக் கூடிய உறுப்புக்கள் யாவை என உதாரணத் தந்து விளக்கி எழுதுக?

பதம் என்பது மெய்யெழுத்தல்லாத ஒரெழுத்தினால் அல்லது இரண்டு முதலிய பல எழுத்துக்களினால் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளை உணர்த்துவதாகும். அது பகுபதம் பகாப்பதம் என இருவகைப்படும்.

பகாப்பதம் என்பது பொருள் நோக்கி பகுக்கப்பட முடியாத இயல்புடையதாகும். உதாரணமாக போ என்னும் பதத்தினைப் பொருளுடையதாக எவ்வாறும் யினும் பிரிக்கமுடியாது. பகாப்பதம் நான்கு வகைப்படும். அவை:

- (1) பெயர்ப் பகாப்பதம் : நீர், மண், கண்
- (2) வினைப் பகாப்பதம் : நட. போ, எடு
- (3) இடைப் பகாப்பதம் : எ, ஓ. உம்
- (4) உரிப் பகாப்பதம் : சால, உறு, நனி

பகுபதம் என்பது பொருள் நோக்கிப் பகுக்கக்கூடிய இயல்புடையது. அது பெயர்ப் பகுபதம், தெரிநிலை வினைப் பகுபதம், குறிப்புவினைப்பகுபதம் என மூன்று வகைப்படும்.

- (1) பெயர்ப்பகுபதம் : பொன்னன்
- (2) தெரிநிலைவினை : நடந்தான்
- (3) குறிப்புவினை : பெரியன்

பகுபதங்களுக்குரிய உறுப்புக்கள் பகுதி விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் என்பனவாகும். ஒவ்வொரு பகுபதமும் இவ்வாறு உறுப்புக்களையும் கொண்டு முடியும் என்று கூறமுடியாது பகுதி விகுதி என்னும் இரு உறுப்புக்களும் ஒவ்வொரு பதத்திலும் இடம்பெறும் எனையவை பதங்களின்

தன்மைக்கேற்ப அமையும் பின்வரும் உதாரணங்கள் அவற்றை விளக்கும்.

- (1) மூடி - என்பது மூடு என்னும் பகுதியினையும் இன்னும் விசுதியினையும்கொண்டு அமைந்துள்ளது.
- (2) அறிவான் - என்பது அறி என்னும் பகுதியினையும் ஆன் என்னும் விசுதியினையும், வ் என்னும் இடைநிலையையுங் கொண்டு முடிந்துள்ளது.
- (3) படிப்பான் - என்பது படி என்னும் பகுதியினையும் ஆன் என்னும் விசுதியினையும் ப் என்னும் இடைநிலையையும் ப் என்னும் சாரியையும் கொண்டு முடிந்தது.
- (4) பிடித்தான் - என்பது பிடி + த் + அன் + அன் எனப்பகுக்கப்படும், அவ்வுறுப்புக்கள் முறையே பருதி, சந்தி இடைநிலை சாரியை விசுதி என அமையும்.
- (5) நடந்தான் - என்பது நட + த் + த் + அன் + அன் எனப் பகுக்கப்படும். அவ்வுறுப்புக்கள் முறையே பருதி, சந்தி, இடைநிலை, சாரியை, விசுதி என அமையும். இவற்றுள் சந்தியாக இடம்பெறும் த் ஒலி ந் ஆக விகாரப்படுகின்றது. ஆகவே இச் சொல்லில் பகுபத உறுப்புக்கள யாவும் வந்தமை சிற்றன.

7. பேச்சு வழக்கை அடியொற்றி எழுத்து வழக்கு அமைய வேண்டுமா? விளக்குக?
 பேச்சு வழக்கை அடியொற்றி எழுத்து வழக்கு அமைய வேண்டும். ஆனால் இலக்கண அமைதியும் பெற்றிருக்க வேண்டும்' என்று ஒரு கூற்று கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழ்மொழியில் நாம் பேசுகின்றது போல் எழுதுவதுமில்லை. உதாரணமாக தம்பி எங்கே போகின்றான்,

அவன் பலமாகக் கதைத்தான் என எழுதப்படும் இரு வாக்கியங்களுக்கும் அமைது பேச்சிலே.

தம்பி எங்க போறான்

அவன் பலமாகக் கதைச்சான் என்று அமையும். இவ்வாறு இரு வகையான வழக்குகளைக் கொண்டது எமது மொழி என்பதை நினைவில் நிறுத்தி இக்கூற்றினை ஆராய வேண்டும்.

இக்கூற்றுக்கு எதிரான கருத்துகள்

(அ) தமிழ் மொழி பேச்சு வழக்கு எழுத்து வழக்கு என இரு வழக்குகளைக் கொண்டமைகின்றது. பேச்சு வழக்கு இடத்துக்கு இடம் மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம் ஊருக்கு ஊர் வேறுபடுகின்றது. உதாரணமாக இலங்கைத் தமிழர் பேச்சு மொழி இந்தியத் தமிழர்களுக்கு இலகுவாக விளங்குவதில்லை. பேச்சு வழக்கினைப் பெருமளவு உபயோகித்து எழுதப்படும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறு கதைகள் நாவல்களை நாம் படிப்பதில் கஷ்டமாயிருக்கிறது எனத் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர் கூறியுள்ளனர். தமிழர் ஈழம் இந்தியா நாத்திரமன்றி வேறும் பல நாடுகளிலே வாழ்கிறார்கள் ஆகவே அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளுவதென்றால் எமது கருத்துக்களை அவர்களுக்குக் கூறவேண்டுமென்றால் இடத்துக்கு இடம் வேறுபடும் பேச்சு வழக்கினால் முடியாது. எழுத்து வழக்கே அதற்குச் சிறந்த சாதனம். ஆகவே அந்த எழுத்து வழக்குப் பேச்சு வழக்கை அடியொற்றி அமைதல் நல்லதல்ல.

(ஆ) தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் அது நல்ல இலக்கிய வளமும் இலக்கணப் பாரம்பரியமும் கொண்டமைந்துள்ளது. அதனுடைய எழுத்து வழக்குக்கு வேண்டிய சொற் பிரயோகங்களையெல்லாம் பழைய தமிழ் இலக்கியச் சொற்களினின்று ஆக்கிக்கொள்ளலாம் ஆகவே அதற்கு எழுத்து வழக்கு பேச்சு வழக்கை அடியொற்றிச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.

(இ) ஒலியமைபைப் பொறுத்தமட்டில் எழுத்து வழக்கு பேச்சு வழக்கு ஒலியமைப்பெல்லாவற்றை

யும் பெறமுடியாது. பேச்சு வழக்கில் கையாளப்படும் எத்தனையோ ஒலிகள் தமிழ் எழுத்துக்களிலே எழுதிக் காட்ட முடியாது. ஆகவே தமிழ் எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட எழுத்து மொழி பேச்சு வழக்கை அடியொற்றிச் செல்ல முடியாது.

இக்கூற்றுக்குச் சார்பான கருத்துக்கள்

(அ) பேச்சு வழக்கின் பிரதியமைப்பே எழுத்து வழக்கு என்பது மொழி நூலார் கருத்து பேச்சு வழக்கே உண்மைத் தன்மையும் உயிர்த் துடிப்புங் கொண்டது. அதுதான் அம்மொழி பேசும் இனத்தின் தன்மையை நன்கு காட்டக்கூடியது. அதுதான் எல்லா மக்களுக்கும் விளங்கக்கூடியது. ஆகவே எழுத்து வழக்கு அதனை அடியொற்றிச் சொல்லுவதே சிறந்தது

(ஆ) பேச்சு வழக்கினை அடியொற்றி எழுத்து வழக்கு அமையும் போது இலக்கண அமைதியும் வேண்டும் என்பது சாலப் பொருந்தும். பேச்சு வழக்கு இடத்துக்கு இடம் மாறுபடும் காரணத்தால், அதன் படியொற்றி எழுத்து வழக்கு அமையும் போது அவ் வழக்குக்கு அடிப்படையான இலக்கணவிதிகளுக்கேற்ப அவை அமையின் எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடியதாயிருக்கும்.

(இ) நமது மொழியின் எழுத்து வழக்குக் காலந்தோறும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். அவ்வாறு வளர்ச்சியடையப் புதிய சொற்றொடர்கள், சொற்கள் வாக்கிய அமைப்பு ஆகியன இலக்கண அமைதியுடன் அமையவேண்டும். பேச்சு வழக்கில் இத்தகைய புதிய மாற்றங்கள் காலந்தோறும் ஏற்பட்டு வரும். ஆகவே பேச்சு வழக்கினை அடியொற்றி எழுத்து வழக்கு அமைவதே பொருத்தமானதாகும்.

8. தமிழில் திணை. பால் என்பனவற்றைப் பெயர்ச் சொற்கள் எவ்வாறு உணர்த்துகின்றன என்று விளக்குக?

தமிழில் பெயர்ச் சொற்களும் வினைச்சொற்களும் திணை பால் உணர்த்துகின்றன, வினைச்சொற்கள் எல்லாமே தமது விகுதிகளால் திணையையும் பாலையும் உணர்த்துகின்றன. ஆனால் பெயர்ச் சொற்களைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டு விதமாகத் திணை பால் உணர்த்தப்படுகின்றன.

1. விகுதி பெறாமல் உயர்திணை, அஃறிணைகளில் ஆண்பால், பெண்பால்களைப் பெயர்ச் சொற்கள் உணர்த்துகின்றன.
  - (1) உயர்திணை ஆண்பால் - நம்பி, விடலை, கோ. அண்ணன், தம்பி.
  - (2) உயர்திணை பெண்பால் - தையல், மாது, தங்கை அக்கா, தங்கை.
  - (3) அஃறிணை ஆண்பால் - கலை, கடுவன், களிற்று ஏறு, சேவல்
  - (4) அஃறிணை பெண்பால்: பிடி, பிணை, பெட்டை
11. பெரும்பாலான பெயர்ச் சொற்கள் விகுதிபெற்றே திணை, பால் உணர்த்துகின்றன. பின்வரும் பட்டியல் அதனை நன்கு விளக்குகின்றது.

திணை பால்	விகுதிகள்	உதாரணங்கள்
1. உயர்திணை ஆண்பால்	அன், ஆன், மன் மாண். ன்	அவன், ஈழத்தான் வடமன், கோமான் பிறன்
2. உயர்திணை பெண்பால்	அள், ஆள், இ, ள்	அவள், மாழ்ப்பா ணத்தாள். கெட் டிக்காரி. பிறள்
3. உயர்திணை பலர்பால்	அர். ஆர், கள் மார், ர்	அவர், ஊரார் அரசர்கள், மாமன் மார், பிறர்
4. அஃறிணை ஒன்றன்பால்	து	அது பழையது
5. அஃறிணை பலவின்பால்	வை, அ, கள், வ்	அவை, பழையன, மரங்கள், அவ்

தமிழில் சில பெயர்ச் சொற்கள் ஒருபாலை மட்டும் உணர்த்தி நிற்க, அவற்றுக் கெதிர்ப்பாலை உணர்த்துஞ் சொற்கள் இல்லாதிருக்கும் பண்பு உண்டு. உதாரணமாக, புலவன், களைஞன் ஆகிய உயர்திணை ஆண்பாற் சொற்களுக்கு பெண்பாலுணர்த்துஞ் சொற்களில்லை. அவைபோன்று, மயையாள் என்னும் பெண்பாற் சொல்லிற்கு ஆண்பாற் சொல் இல்லை. அஃறிணை ஒன்றன்பாலுக்கோ, பலவின்பாலுக்கோ குறிப்பிட்ட விகுதிகள் எதுவுமின்றி வரும் பெயர்கள் அவற்றைக்கொண்டு முடியும் வினைச்சொற்களால் பால் வேறுபாடு கொள்ளுகின்றன. அத்தகைய பெயர்கள் பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்கள் என்பர்.

உ. ம:-

யானை வந்தது

யானை வந்தன

கண் சிவந்தது

கண் சிவந்தன

ஒருவர், பேதை, ஊமை ஆகிய சொற்கள் உயர்திணையில் ஆண்பால் பெண்பால் ஆகிய இரண்டுக்கும், பொதுவானவையாக அமைகின்றன.

பாற்பொதுமை போலத் தமிழ்ப்பெயர்ச்சொற்கள் சில திணைப்பொதுமையும் பேணுகின்றன. ஆண், பெண் தந்தை, தாய் போன்ற சொற்கள் அத்தகையன, உதாரணமாக ஆண் என்னுஞ் சொல் உயர்திணை ஆண்பாலைக் குறிக்குமுகமாக ஆண் வந்தான் எனவும் அஃறிணை ஆண் பாலைக்குறிக்க (ஆண் மாடு, நாய் முதலியன) ஆண் வந்தது எனவும் அமையும். இத்தகைய சொற்களை இருதிணைப் பொதுப் பெயர் என்பர்.

9. பின்வருவன வினையடியிலிருந்து எவ்வாறு ஆக்கப் படுகின்றனவென்று விளக்குக. தெரிநிலைவினைப் பெயரெச்சம், தெரிநிலைவினை வினையெச்சம், தெரிநிலை வினைமுற்று.

தெரிநிலை வினைப்பெயரெச்சம்

வினையடியுடன் பெரும்பாலும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் பெற்றும், அகர அல்லது உம் விகுதி பெற்று ஆக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறான குறை வினைச் சொற்கள் பெயரைக்கொண்டு முடிவதனாலே பெயரெச்சம் எனப் பெயர் கொள்ளலாயிற்று. இறந்த காலங்காட்டும் தெரிநிலைவினைப் பெயரெச்சம் செய்த என்னும் வாய்பாட்டடியாகப் பிறப்பன. அவை இறந்தகால இடைநிலைகள் அகர விகுதியுடன் வினையடியுடன் சேரப் பிறப்பன. இறந்த காலங்காட்டும் இரட்டித்த வினைப் பகுதிகளுடன் அகர விகுதி சேருவதன்மூலமும் அவை ஆக்கப்படுகின்றன.

உ. ம்:—

வினையடி	இரட்டித்த பகுதி	இடை நிலை	விகுதி
உண்ட: உண்	—	ட்	அ
போன: போ	—	ன்	அ
புகுக்: புகு	புக்க்	—	அ
விட்ட: விடு	விட்ட	—	அ

தெரிநிலைவினை நிகழ்காலப் பெயரெச்சம் செய்கின்ற என்னும் வாய்பாட்டடியாகப் பிறக்கும் அதாவது, வினையடியுடன் நிகழ்கால இடைநிலைகள் அகர விகுதியுடன் சேர்ந்து ஆகும்.

உ. ம்:-

	வினையடி	இடைநிலை நிகழ்காலம்	விகுதி
படிக்கிற:	படி	கிறு	அ
படிக்கின்ற:	படி	கின்று	அ
ஓடாநின்ற:	ஓடு	ஆநின்று	அ

தெரிநிலை வினை எதிர்காலப் பெயரெச்சங்கள் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டால் ஆவன. ஆனால் இவற்றில் எதிர்காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் வர மாட்டா. வினையடியுடன் உம் விகுதி சேர எதிர்காலப் பெயரெச்சங்கள் உருவாகின்றன,

உ. ம்.

உண்ணும்	உண் + உம்
சேரும்	சே + உம்

எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினைப் பெயரெச்சம் வினையடியுடன் ஆகார எதிர்மறை இடைநிலையுடன் தகர எழுத்தோடு கூடிய அகர விகுதி பெற்று அமையும்.

உ. ம்.

சேராத:	சேர் + ஆ + த் + அ
படியாத:	படி + ஆ + த் + அ

தெரிநிலைவினை வினையெச்சம்

மூன்று வகையிலே வினையடியிலிருந்து ஆக்கப்படுகின்றன. ஒன்று வினையடியுடன் காலங்காட்டும் இடைநிலைகள், வினையெச்ச விகுதிகள் மட்டும் சேர்ந்து ஆவன இரண்டு, வினையடியுடன் வினையெச்ச விகுதிகள் மட்டும் சேர்ந்து ஆவன. மூன்று வினைப்பகுதி இரட்டிப்பதால் மாத்திரம் ஆவன.

உ ம்;-

வினையடி இரட்டித்த இடைநிலை விகுதி
பகுதி

நடித்து:	நடி	...	த்	உ
போய்:	போ	...	...	ய்
விட்டு:	விடு	விட்டு	...	...

தெரிநிலை வினையெச்சம் செய்து என்னும் வாய்பாட்டால் ஆகும் இறந்தகால வினையெச்சம்; செய என்னும் வாய்பாட்டால் ஆகும் முக்காலத்துக்குமுரிய வினையெச்சம்; செயின் என்னும் வாய்பாட்டால் ஆகும் எதிர்கால வினையெச்சம் என மூன்று வகைப்படும். செய்து என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம் மூன்று வகையாக ஆக்கப்படும்.

(அ) வினையடியுடன் இறந்த காலங்காட்டும் இடைநிலையும் உகரவிகுதியும் சேருவதன் மூலம்.

உ ம்:-

உண்டு   உண் + ட் + உ
படித்து   படி + த் + உ

(ஆ) வினையடியுடன் இகர விகுதியும் ஆய் விகுதியும் சேருவதன்மூலம்

உ ம்-:

ஆடி   ஆடு + இ
போய்   போ + ய்

(இ) பகுதி இரட்டிப்பதன் மூலம்

விட்டு

பெற்று

செய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் வினையடியுடன் அகர விகுதி சேருவதன்மூலம் ஆக்கப்படுகின்றது.

3754

உ. ம்:-

சேர   சேர் + அ
காண்   காண் + அ

கு, இய, இயர், வான், பான், பாக்கு, என்னும் விசுவகர வினையடியுடன் சேருவதன் மூலமும் செய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்கள் ஆக்கப்படுகின்றன.

உ. ம்:-

உணற்கு   உண் + அல் + கு
காணிய   காண் + இய
காணியர்   காண் + இயர்
காண்பான்   காண் + பான்
கொல்வான்   கொல் + வான்
உண்பாக்கு   உண் + பாக்கு

செயின் என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சங்கள் பின்வரும் வகையில் ஆக்கப்படுகின்றன.

(அ) வினையடியுடன் இன் விசுவகர சேருவதால்

உ. ம்:-

சேரின்   சேர் + இன்
உண்ணின்   உண் + இன்

(ஆ) வினையடியும் இறந்தகால இடைநிலையும் சேர்ந்த பகுதியுடன் ஆல் விசுவகர சேருவதால்

உ. ம்:-

உண்டால்   உண் + ட் + ஆல்

(இ) செய்த என்னும் வாய்பாட்டால் பிறந்த இறந்த காலப் பெயரெச்சம் அடியாக அதனுடன் கால், கடை, வழி, இடத்து என்னும் விசுவகர சேருவதால்

உ. ம்:-

உண்டக்கால்   உண் + ட் + அ + கால்

உண்டக்கடை உண் + ட் + அ + கடை
 உண்டவழி உண் + ட் + அ + வழி
 உண்டவிடத்து உண் + ட் + அ + இடத்து

(ஈ) தொழிற்பெயர் அடியாக உமைய இதனுடன் உம் விகுதி சேருவதால்.

உ. ம்:-

நீட்டலும் நீட்டல் + உம்
 போதலும் போதல் + உம்

எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையெச்சங்கள் வினையடியுடன் எதிர்மறை ஆகார இடைநிலையுடன் து, மல். மே, மை போன்று விகுதிகள் பெற்று ஆக்கப்படும்,

உ. ம்:-

சேராது சேர் + ஆ + து
 செய்யாமல் செய் + ஆ + மல்
 செய்யாமே செய் + ஆ + மே
 செய்யாமை செய் + ஆ + மை

தெரிநிலை வினையுற்று; வினையடியிலிருந்து மூன்று வகையாக ஆக்கப்படும்.

(அ) வினையுடன் மூன்று காலங்களையும் காட்டும் இடைநிலைகளும் திணை, பால், எண், இடம் காட்டும் விகுதிகளும் சேர்வதால்.

உ. ம் -

படித்தான்
 படிக்கிறான்
 படிப்பார்

(ஆ) வினையடியாகிய பகுதி இரட்டித்து திணை, பால் முதலியனவற்றைக் காட்டும் விகுதிகள் சேருவதால்

உக்கான் புகு + ஆன்

நட்டாள் நடு + ஆள்

(இ) வினையடியுடன் காலங்காட்டும் விகுதிகள்
சேருவதால்

வந்து வா + து

வந்தும் வா + தும்

உண்கு உண் + கு

உண்கும் உண் + கும்

உண்டு உண் + டு

உண்டு உண் + டும்

10. மூன்றாம் வேற்றுமை பற்றி குறிப்பிட்டு அவை தற்
காலத்தில் அடையும் மாற்றம் பற்றி விளக்குக?

ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்பன இவ்வேற்றுமைக்
கான உருபுகள், கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்ச்சி
பொருட்களை இவ்வுருபு ஏற்ற பெயர்சொல் பெறும்

கருவிப்பொருள் வாளால் பகைவரை வீழ்த்தினான்
கருத்தாப்பொருள் அரசரால் கட்டப்பட்ட கோயில்
உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் அரசரோடு ஏவலர் வந்தார்

'உடன்' என்பதை நன்னூலார் குறிக்கவில்லை.
ஓடு, ஓடு, என்பவற்றைமட்டுமே குறிப்பிடுகிறார்.
மேலும் கருவிப் பொருளை இரண்டு வகையில் அடக்
குவர். அவை ஆவன.

முதற்கருவி, துணைக்கருவி என்பன,

உ. ம்:-

மண்ணால் குடத்தை வளைந்தான் - முதற்கருவி (மண்)
கையால் குடத்தை வளைந்தான் - துணைக்கருவி (கை)
கருத்தாப்பொருள் இருவகையில் அடக்கப்படும்.

- (1) அரசனால் வேலை செய்யப்பட்டது — ஏவுதல்
கருத்தா
- (2) கொல்லனால் வேலை செய்யப்பட்டது — இயற்
றுதல்கருத்தா

அரசன் ஏவுகிறான். கொல்லன் இயற்றுகிறான்.
இக்கால பிரயோகமாக ஆன் உருபும் அருகிலே
வழங்குகின்றன ஆல் என்பதை ஆலே என ஏகாரச்
சாரியை உருவாக்குவதுண்டு.

உ. ம்:-

அவனாலே ஆக்கப்பட்ட நூல்

இன்று ஆல் கருவி, கருத்தாப் பொருளிலும் ஒரு
உடனிகழ்ச்சிப் பொருளிலும் மட்டுமே கையாளப்படு
கின்றன. ஆல், ஆன் பிற்காலத்து உடனிகழ்ச்சிப்
பொருளையும் ஒடு, ஒடு, கருவி கருத்தாப்பொருளை
யும் இழந்துவிட்டனபோலும். இன்னிலையில் மூன்றாம்
வேற்றுமைக்கான சொல்லுபுகளாக ஒடுவிற்குபதில்
'உடன்' கொண்டு' என்ற சொல்லுருபுகள் இக்காலத்
தில் பெரும்பாலும் கையாளப்படுவதை காணலாம்.

உ. ம்:-

கந்தனுடன் ராமன் வந்தான்.

பேனை கொண்டு எழுதினான்.

ஆல் உருபுக்கு ஏகாரத்தை வழங்குவது போல
'உடன்' என்ற சொல்லுருபிற்கு ஏகாரம் சேர்ந்து
வழங்குவதுண்டு.

உ. ம்:-

கந்தனுடனே சென்றான்

'ஒரு' உருபிற்கு ஒப்புப்பொருளும் பெரும்பான்மை
யாக கையாளப்படுகின்றன.

உ. ம்,

உவனை சிங்கத்தோடு ஒப்பிடலாம்.

இவ்வாறு மூன்று வேற்றுமையில் உள்ள உருபுகள் தற்காலத்தில் மாற்றம் அடைவதை காணலாம்,

11. வினைகள் எத்தனை வகைப்படும்? அவ்வாறு வகைப்படும் வினைகளை எடுத்துக்காட்டுக?

வினைச்சொல் வேற்றுமையுருபினை ஏற்காது காலத்தைக்காட்டுவதே இதன் இயல்பு. வினை காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டும் பொழுது தெரிநிலைவினை எனவும், காலத்தை குறிப்பாகக் காட்டும் பொழுது குறிப்புவினை எனவும் வழங்குவர். தெரிநிலை வினைகள் பெரும்பாலும் வினையடியாகப் பிறக்கும்.

உ. ம்:-

உண்டான், சென்றான், விட்டான், செல், உண்பன வினையடிகள்.

இவை சிறுபான்மை பெயர் இடை, உரி ஆகிய சொற்களின் அடியாகவும் பிறக்கும்.

உ. ம்:-

சிரித்தான், கதைத்தான்

இதனைவிட சித்திரம், கதை, மரம், பெயர்களினடியாக தெரிநிலைவினை தோன்றும்,

குறிப்புவினை ஆறுவகைப் பெயர்களினடியாகவும் பிறக்கும்.

உ. ம்:-

(1) பொன்னை ... பொன் என்னும் பொருட் பெயரடியாய்த் தோன்றியது.

(2) நிலத்தன் ... நிலம் என்னும் இடப்பெயரடியாய் பிறந்தது.

- (3) ஆதிரையான் ... மார்கழி என்னும் காலம் பெயரடியாய் பிறந்தது.
- (4) நல்லான் ... நன்மை என்னும் பண்பும் பெயரடியாய் பிறந்தது.
- (5) இன்சொல்லன் ... சொல்லுதல் என்னும் தொழில் பெயரடியாய் பிறந்தது.

மேற்கூறிய உதாரணங்களை நோக்கும் போது வினைச் சொற்கள் வினையடியாக மட்டும் தோன்றுவன அல்ல என்னும் உண்மை புலனாகிறது. எனவே வினைக்கு இன்றி அமையாதபண்பு காலம் காட்டுதல் என்றே கொள்ளமுடிகிறது.

2. வினையாலனையும் பெயர் என்றால் என்ன என்பதை குறிப்பிட்டு அவற்றை உதாரணத்துடன் விளக்குக?

வினையின் முதன்மையான இயல்புகள் காலம் காட்டுதலும் வேற்றுமையுருபை ஏற்காமையுமாம். பெயரின் முதன்மையான இயல்புகள் வேற்றுமைப் பொருளையும் உருபையும் ஏற்றாலும் பெரும்பாலும் காலம் காட்டாமையும் பயனிலை பெறுதலுமாம், ஆயின் சில வேளைகளிலே வினையின் தன்மையாகிய காலங்காட்டியும் பெயரைப்போல வேற்றுமைப் பொருள் பெற்றும் உருபேற்றும் பயனிலை பெற்றும் வரும் சொற்கள் உள. அவை “வினையாலனையும் பெயர்” என்று வழங்குவர்.

உ. ம்:-

(1) நடந்தோன் (நடந்தான் என்ற வினைமுற்று திரிபு ஆன், ஒன் ஆயிற்று) இங்கு “நடந்தேன்” காலங்காட்டுவதோடு எழுவாயாகி விழுந்தான் என்ற பயனிலையைப் பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். எனவே இது வினையால் அனையும் பெயராகும்.

உ. ம்:-

(2) கரியானை திருமாலெனக் கண்டேன் .

இங்கு 'கரியான்' என்ற குறிப்புவினைமுற்று குறிப்பாக காலம் காட்டுவதோடு இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய ஐ உருபையும் ஏற்றுக் கண்டேன் என்ற பயனிலையைக் கொண்டமையால் இது குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். இந்நிலையில் தொழிற்பெயருக்கும் வினையாலணையும் பெயருக்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் உள்ளன. அதனை குறிப்பிடுகையில்

(1) தொழிற்பெயர் சிறுபான்மை காலம் காட்டும். வினையாலணையும் பெயர் குறிப்பாகவோ வெளிப்படையாகவோ எப்பொழுதும் காலம் காட்டும்.

(2) தொழிற்பெயர் வினையடியாற் பிறக்கும். வினையாலணையும் பெயர் பெயர், வினை, இடை உரிநான்கின் அடியாகவும் பிறக்கும்

(3) தொழிற்பெயர் தனக்குரிய விகுதிகளையும் பெறும். வினையாலணையும் பெயர் பால்காட்டும் விகுதிகளை பெற்றுவரும்.

13. தெரிநிலை வினை முற்றுக்கும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமையை விளக்குக?

செயல் அல்லது தொழில் பற்றி பிறக்கும் வினை தெரிநிலைவினை எனவும் குறிப்புப் பற்றிப் பிறக்கும் வினைகுறிப்பு வினை எனவும் தொல்காப்பியத்திலே கருதப்பட்டது.

இதை 'குறிப்பினும் வினையினும் நெறிபடத் தோன்றிக் கால் மொடு வரும் வினைச் சொல்' எனக் குறிப்பிடுவதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம் ஆனால் நன்னுலகர் தெரிநிலை வினை என்றால் என்ன குறிப்பு வினை என்றால் என்ன என்றும் விளக்கமாக குறிப்பிட்டுள்ளார்

'செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம்' முதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக்குறிப்பே எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார் .

மேல் காட்டிய நூற்பாக்கள் இரண்டும் தெரிநிலை வினையையும் குறிப்பு வினையையும் விளக்கி நிற்கின்றது. எனவே செய்பவன், கருவி, இடம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் ஆகிய ஆறுவகை தன்மையும் தருவதாகிய தெரிநிலைவினை என்றும் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், ஆகியவற்றின் அடிப்படையாக பிறந்து செய்பவனை மட்டுமே உணர்த்தும் தன்மை கொண்ட சொல் குறிப்புவினை எனவும் கொள்ளப்படும். ஆனால் இன்று பொதுவாகக் காலத்தை இருவினைகளும் உணர்த்தும் காலத்தைக்கொண்டு பெயர் கொள்ளுகின்றனர். அதாவது காலத்தை தெரிநிலைவினை வெளிப்படையாகக் காட்டுவதால் அதனை குறிப்புவினை என்று கூறுவர் எனவே இவற்றின் பெயர் காலம் உணர்த்தும் தன்மை கொண்டு வழங்கப்படுகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

தெரிநிலை வினைமுற்றும் குறிப்பு வினை முற்றும் கருத்தாவை உணர்த்துவதில்லை ஒற்றுமை உடையனவாகவே காணப்படுகின்றன 'வனைந்தான்' என்னும் தெரிநிலை வினை முற்றுச் சொல் இத்தொழிலை செய்த கருத்தாவை உணர்த்தி நிற்கிறது. இது போலவே குறிப்பு வினைச் சொல்லாகிய பொன்னன் என்பதை எடுத்துக் கொண்டாலும் இங்கு பொன்னை உடையவன் ஆகி கருத்தா உணர்த்தப்படுவதைக் காணலாம். எனவே முன்குறிப்பிட்ட இரு வினை முற்றுக்களும் கருத்தாவை உணர்த்துவதிலே ஒற்றுமை உடையனவாகவே காணப்படுகின்றன.

தெரிநிலை வினைமுற்று குறிப்புவினைமுற்று இரு வினைமுற்றுக்கும் திணை, பால், எண், இடம், என்பவற்றை உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்தன. பாடினார் என்ற தெரிநிலை வினைமுற்று உயர்திணை ஆண்பால் ஒருமை எண் படர்க்கை முதலியவற்றை விளக்குகின்றது. இவ்வாறே பொன்னி என்ற குறிப்பு வினைமுற்றும் உயர்திணை பெண்பால் ஒருமை முதலியவற்றை விளக்கி நிற்கிறது அவதானிக்கலாம்

ஆகவே இவ் இருவினை முற்றுக்கும் திணைபால் என் இடம் முதலியவற்றை உணர்த்துவதிலே ஒற்றுமை உடையதாகவே காணப்பட்டது.

மேலும் இவ்விரு வினைமுற்றுக்கும் தொழில் உணர்த்துவதிலேயும் ஒற்றுமை உடையனவாகவே காணப்படுகின்றன எனலாம். யாழ்ப்பாணத்தான் என்ற குறிப்பு வினைச் சொல்லால் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்தலாகிய சொல் உணர்த்தப்படுகின்றது என்பர். இதைப் போலவே நடந்தான் எனும் தெரிநிலை வினைமுற்றும். நடத்தல் என்றும், தொழில் உணர்த்தப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இவ்இரு வினை முற்றுக்களிலும் இடையே காலம் உணர்த்தப்படுவதும் ஒர் ஒற்றுமையாகும். தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களிலே காலம் இடைநிலைகளால் வெளிப்படையாக உணர்த்தப்படுகிறது. படித்தான் என்பது தெரிநிலை வினை முற்றுச் சொல். படி என்பது வினை அடி “த்” என்பது இறந்தகால இடைநிலை. ஆன் என்பது ஆண்பால் விருதியாகும். எனவே இச்சொல்லில் “த்” என்ற இடைநிலையால் இறந்த காலம் வெளிப்படையாக உணர்த்தப்படுவதை அவதானிக்க முடியும்,

குறிப்பு வினைமுற்று காலம் உணர்த்தும் இடைநிலைகள் இல்லாமையால் காலம் வெளிப்படையாக உணர்த்தப்படுவதில்லை. ஆனால் காலம் குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகிறது, என்பர், பொன்னன் என்றும் குறிப்பு வினைச் சொல்லில் பொன்னை உடையவன் என்ற சொல் பொதிந்திருப்பதை காணலாம். பொன்னை வைத்திருந்தமை காரணமாகப் பொன்னன் என்றும் பெயர் வந்தது எனக் கொண்டு காலத்தைக்

கவனிப்போமாயின் இது இறந்தகாலம் ஆகின்றது. எனவே காலத்தை உணர்த்துவதிலே கூட இவ் இரண்டு வினைமுற்றுக்களும் ஒற்றுமை உடையனவாக காணப்படுகின்றன. என்று கருத்துத் தெரிவிப்பர்-

மேல்காட்டியவாறு இவ்விருவினை முற்றுக்களுக்கும் இடையே சில வேறுபாடுகளும் இருக்கவே செய்கின்றது. தெரிநிலை வினைமுற்றுச் சொற்கள் பெரும்பாலும் நட, வா, மட, சீ, வீடு. கூ, வே, வை, முதலிய வினை அடிகளைப் பகுதியாகக் கொண்டே அமைகின்றன. சுண்ணாகம் அ. குமாரசாமிப் புலவரின் நூற்பாவை ஆதாரமாகக் கொண்டு வினைப்பகுதி விளக்கம் என்ற விரிவான நூலையே எழுதி இருக்கிறார்கள். நடந்தான், செய்தவைகளை, என்பவைகளை, இதற்கு உ + ம் ஆக சுட்டலாம். இவற்றில் நட, செய், என்பவைகள் வினை அடிகளே ஆகும். சிறுபான்மையான பெயரடியாகவும் இடையடியாகவும் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள் பிறக்கின்றன என்பர்,

உ. ம்:-

காதலித்தான் ... (காதல்) பெயரடி

போன்றான் ... (போன்று) இடைஅடி

சான்றான் ... (சால) உரிஅடி

குறிப்பு வினைமுற்று பெரும்பாலும் பெயரடியாகவே பிறக்கும், அவை அறுவகை பெயரடியாக பிறப்பதற்கு உதாரணங்கள் சுட்டலாம். குறிப்பு வினைமுற்று செய்பவன் கருவி, நிலம், செயல்,

காலம், செய்பொருள் ஆகிய அறினுள் செய்பவனை மட்டும் உணர்த்தி நிற்க தெரிநிலை வினைமுற்று செய்பவன், காலம், செயல், ஆகிய மூன்றையும் வெளிப்படையாக உணர்த்துவதிலும் வேறுபாடு உடையன வாகின்றன. உ. ம். கரியன் இக்குறிப்பு வினைமுற்று செய்பயனாகிய கருத்தாவை மட்டும் உணர்த்தி நிற்கின்றமையை அவதானிக்கலாம். தொகுத்து நோக்குமிடத்து தெரிநிலைவினை குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் வினை என்ற அடிப்படையிலே ஒற்றுமைகள் காணப்பட்ட போதிலும் அவை அமையும் வகை உணர்த்தும் பொருள் முதலிய அம்சங்களிலே வேறுபாடு கொண்டனவாகவும் விளங்குகின்றன எனலாம்.

14. "சங்ககாலம் இயற்கை நெறிக்காலம்" விளக்குக?

கி பி முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப் பகுதியை சங்ககாலம் என்பர். அக்காலத்திலே சேர சோழ பாண்டியரென்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் பாரி, காரி, முதலிய குறுநில மன்னர் பலரும் வேங்கடம் குமரி என்னும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டிருக்கிடந்த தமிழ் நாட்டை அற நெறியினின்றும் வழுவாது ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் காலத்திலே தமிழ் நாடு செல்வம் மலிந்து வளம் பெற்றது. கலைகள் ஓங்கின. தமிழ் நாட்டின் புகழ் எங்கும் பரவிற்று. அதனையறிந்த பிற நாட்டினர் பலர் தமிழ் நாட்டை நாடி வரலாயினர். பிற நாட்டு வணிகம் விருத்தியடையத் தொடங்கவே தமிழ் நாட்டில் முசிறி, தொண்டி. தொற்கை, திருச்சூர் முதலிய துறைமுகப்

பட்டினங்கள் வளம் பெற்றோங்கின. இவ்வாறு சங்க காலத்திலே தமிழ்நாடு பலதுறைகளிலும் சிறந்து உயர்நிலை பெற்றிருந்தமைக்கு அறநெறி பிறழாது ஆண்டுவந்த மன்னரின் பேருக்கமும் நாடு நல்வாழ்வு அடைதற்கு உயிரையும் உவந்தளித்த மக்கள் தம் வீர வாழ்க்கையும் அறிவுடைய ஆன்றோரைப் போற்றிச் சீரிய வாழ்க்கை வாழ்ந்த தமிழர் தம்பண்பாடும் சிறந்து இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கையாக அமைய ஆரம்பித்தன.

சங்க செய்யுளிற் காணப்படும் பொருள் மரபு அக் காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்துள்ளது. சங்கப்புலவர்கள் தம் செய்யுளுக்கு மக்கள் வாழ்க்கையைப் பொருளாக அமைத்த போது அதனை அகத்திணை, புறத்திணை என இரண்டாக வகுத்து அமைத்தனர். அகத்திணையென்பது காதலொழுக்கம். அது புணர்தல், பிரிதல் முதலிய பல பிரிவுகளையுடையது. காதற்பாக்களையும் போர் முதலிய பிற ஒழுக்கங்களைக் கூறும் பாக்களை புறத்திணையுள் அடக்கி அவற்றுள் காதலும், போரும் சிறப்பாக கூறப்பட்டுள்ளது.

உலகவழக்கினை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த சங்ககாலச் செய்யுள்வழக்கினை ஒருவாறு அறிந்து கொள்வதற்கு அக்கால மக்கள் வாழ்க்கை முறையினை அறியும்போது மலைப்பிரதேசம், காட்டுப்பிரதேசம், வயற்பிரதேசம், கடற்பிரதேசம், வரண்டபிரதேசம் என ஐந்துவகையான இயற்கைப் பிரிவுகளையுடையது. தமிழ்நாடு அவற்றை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனவழங்கி குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் தாவரங்கள் முறையே அந்நிலங்களிற் காணப்பட்டமையால் இயற்கையோடு ஒட்டிய பெயர்களும் நிலங்களுக்கு உருவாயிற்று.

இந்நிலங்களில் இயற்கையாக நடந்த சம்பவங்களை குறிப்பிடும் போது குறிஞ்சி நிலத்தில் பெண்கள் திணைப்புலம் காவல் செய்யச் செல்வார்கள் ஆடவர்கள் வேட்டையாடச் செல்வார்கள் திணைப்புலம் காவல் செய்யச் சென்ற இளம் கன்னியரும் வேட்டையாடச் சென்ற இளம் காணையரும் ஒருவரை ஒருவர்கண்டு காதலுறுவார்கள். இவர்களுடைய காதல் ஒன்று சேர்வதில் முடிவடைவதனால் இந்த நிலதிற் குரிய ஒழுக்கமாக புணர்தல் என்று கூறுவர். இதனை அடுத்து பாலைநிலம் நிலவளமோ நீர்வளமோ இன்மையினால் இவற்றில் ஆடவர்கள் தூரதேசங்களுக்கு சென்று சூறையாடுதலையே தமது தொழிலாகக் கொண்டனர். தூரதேசங்களுக்குச் சென்று சூறையாடுவதால் அவர்கள் அனேக காலங்கள் மனைவியரை விட்டுப் பிரிந்து காலங்களிக்க வேண்டி இருந்தமையால் இவற்றில் ஒழுக்கம் பிரிதல் எனப்பட்டது.

முல்லை நிலத்தின் ஆடவர்கள் போர் புரிவதற்காக பாசறைகளில் காலம் கழிக்க மனைவியரெல்லாம் வீட்டில் இருப்பர். கணவன் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் மனைவி தன்னை கற்பு நெறியிநின்றும் பாதுகாத்துக் கொண்டே இருப்பர். ஆகையில் இந்நில ஒழுக்கம் இரூத்தல் எனப்பட்டது. மருதநிலத்தில் நிலவளமும் நீர்வளமும் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றமையால் எவ்வித பிரயாசையும் இன்றி பலனை பெறக் கூடியதாய் உள்ளது. எனவே இவற்றில் ஆடவர்கள் பகற்காலங்களில் வயல்களில் வேலைசெய்து விட்டு இராக்காலங்களில் பொழுது போக்கிற்காக பரத்தையர் வீடுகளில் தஞ்சம் புகுவது மனைவியருக்கெல்லாம் ஊடல் விளைவிப்பதாக உள்ளமையினால் இந்நில ஒழுக்கம் ஊடல் எனப்பட்டது.

நெய்தல் நில ஆடவர்கள் மீன்பிடிக்க செல்வார்கள், காலையிலே கடலுக்குச் சென்ற கணவன் மாலை

யாகியும் திரும்பி வராமை கண்டு மனைவியரெல் லாரும் கடற்கரை ஓரங்களில் இரங்கிக் காத்து நிற் பார்கள். ஆகையினால் இந்நில ஒழுக்கம் இரங்கல் எனப்பட்டது. இவ்வாறு ஐந்து நிலங்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்களும் அன்பினால் விளைந்தவை. ஆகையினால் ஐந்து நிலங்களுக்குரிய ஐந்து ஒழுக்கங்களையும் அன்பின் ஐந்தினை மரபு என அழைப்பர்.

இவ் அன்பின் ஐந்தினை மரபுடன் கைக்கிளை பெருந்தினை ஆகிய ஒழுக்கங்களும் இடம்பெறுகின்றன, கைக்கிளையாவது ஒருதலைக்காதல். அது தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவருள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்கும் காதல். அவை முன்றாக வகுத்துக் கூறுவர். முதலாவது பருவமெய்தாத பேதை யொருத் தியைக் கண்ட ஆடவனொருவன் அவள்மேற் காதல் கொண்டு அவளை பற்றி பலவாறாக சொல்லி இன் புறுதல். இரண்டாவது ஒத்த அன்பினராய் ஒரு வனும் ஒருத்தியும் ஊழ்வசத்தால் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் காட்சி, மூன்றாவது கொல்லேறு தழுவுதல் முதலியவை காரணமாக நிகழும் மண முறைகளாகும். பெருந்திணையாவது பொருந்தாக் காமம். ஒருவன் ஒருத்தியிடம் மிக்க காமத்தனாகி அவளை அடையப்பெறுது மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலியவற்றால் தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளுதல் போன்ற இவர்களது இயல்பான தன்மைகளாககாணப் பட்டன. புறம் கூறுகின்ற இலக்கியங்களை நோக்கும் போது இதில் வீரம் போர் சம்பவங்களின் ஊடாகவும் யாகங்களின் ஊடாகவும் நேர் அடியாகவும் சித்தரிக்கப் படுகிறது.

உன்னுடைய யானைகள் பகை நாட்ட வரின் கதவினை எற்றி எற்றி நெற்றியில் இரத்தம் வடிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. உன்னுடைய குதிரைகள் பாய்ந்து பாய்ந்து போர் செய்தமையினால் குழம்புகள் எல்லாம் இரத்தமயமாக காணப்படுகிறது. உன்னுடையவாளோ செவ்வானம் போல சிவந்து காணப்படுகிறது. நீ இன்னமும் சளைக்காது போர்க் களத்தை நோக்கித் கொண்டு இருக்கிறாய் என்று

கூறுவதன் ஊடாக மன்னனின் சளைக்காத வீரம் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

அதுபோலவே யாகங்கள் பற்றி கூறும்போது “பகைநாட்டு மன்னர்களின் மண்டை ஓடுகளை அடுப்பாகவும், வயிற்றை பாணையாகவும், இரத்தத்தை உளநீர் அகவும், தசையை நெல் அரிசியாகவும் எலும்பை விறகாகவும் கொண்டு யாகம் செய்கின்ற வீரனே” என்று கூறுவதன் ஊடாகவும் வீரம் சித்தரிக்கப்படுகிறது. “மாவெள்ளாற்றுப் போரிலே பகைவனை புறமுதுகிட்டு ஓடச்செய்த பெருவீரனே” என்று கூறுவதன் ஊடாக மன்னன் வீரம் நேரடியாக சித்தரிக்கப்படுகிறது.

புறம் கூறுகின்ற இலக்கியங்களில் வீரத்தைவிட கொடையும் சித்தரித்து காட்டப்படுகிறது. சங்க புலவர்கள் தாம் பொருட்களை பெறுவதற்காக உலக நிலையாமையையும் கொடையின் சிறப்பையும் கூறி உள்ளார்கள் அதுபோலவே சங்ககால மன்னர்கள் சினம் கொண்டு போர்செய்த வேளையிலும் அறம் தவறாத அறப்போரே செய்தனர். ‘பசவும் பாற்பனரும்... ..என்று தொடங்கும் புறநானூற்று பாடலின் ஊடாக மன்னர்கள் போருக்கு செல்வதற்கு முன்னர் பசுவையும், பாற்பனரையும், பெண்களையும் வயோதிபர்களையும், பிள்ளைகளை பெருதோரையும் ஓடி ஒதுங்கும்படி பறை சாற்றிவிட்டு போர் செய்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். எனவே புறம் கூறுகின்ற இலக்கியங்களில் வீரம், அறம், கொடை, நிலையாமை போன்ற உணர்வுகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

சங்ககால மன்னர்கள் போருக்கு செல்கின்ற போது எந்த நிலத்தில் எந்தமலர் இயற்கையாக காணப்பட்டதோ அந்த மலரையே சூடிச்சென்றார்கள் குறிஞ்சி நில ஆடவர்கள் வெட்சி பூவையும், பாலை

நில ஆடவர்கள் வாகைப்பூவும் முல்லைநில ஆடவர்கள் வஞ்சிப்பூவையும், மருதநில ஆடவர்கள் - உழிஞை பூவையும் நெய்தல்நில ஆடவர்கள் - தும்பைப்பூவையும் சூட்டிச்சென்றமையும் அவர்கள் இயற்கைக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினையே காட்டுகிறது. இப்புறம் கூறுகின்ற இலக்கியங்கள் இயற்கைக்கு கொடுத்த தன்மையினை இயல்பான உணர்வாகிய வீரத்தையும் போர்களைத்தையே கண் முன் நிறுத்துகின்றது. இதனுடன் இயற்கை தன்மை கொண்ட பாடல்களையும் கொண்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். எனவே சங்ககால அகம் கூறுகின்ற இலக்கியங்களும் புறம் கூறுகின்ற இலக்கியங்களும் இயல்பான உணர்வுகளையும் இயல்பான சொற்களையும் இயல்பான தன்மைகளையும் கொண்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம்,

15. இவள் அன்பு இருந்தவாறு என்னே என்று எல்லோரும் வியக்கும் வண்ணம் காரைக்கால் அம்மையராது கடவுட் காதலை சேக்கிழார் சித்தரிக்குமாற்றை விளக்குக?

சைவ நாயன்மார்களது வரலாற்றை "பக்திசுவை நனி சொட்டச்சொட்ட" பெரியபுராணமாகப் பாடிய சேக்கிழார் அக்காவியத்தில் மெய்யடியார்களது இறையன்பைப் பக்தி பூர்வமாகவும் படிப்போர் பரவசம் அடையும் வண்ணமும் விரிவாகச் சித்தரித்துள்ளார். இவ்வகையில் புனிதவதியார் என்ற பிள்ளைத்திருநாமம் கொண்ட காரைக்கால் அம்மையாரது கடவுச் காதலை உள்ளத்தில் ஊற்றெழும் பக்தி பெருக்கோடு எல்லோரும் வியக்கும் வண்ணம் விளக்கிக் காட்டுகிறார். பிறந்தநாளில் இருந்து பிறப்பில்லாது முத்தி பெற்று இறைவன் திருவடிக்கீழ் இருக்கின்ற நாள் வரைக்கும் அம்மையார் பக்தியில் மிகுந்து விளங்கினார் என்பது சேக்கிழாரால் விளக்கமாகப் பேசப்படுகிறது.

புனிதவதியாரின் பிறப்பினை சொல்லும் பொழுது
 “பொங்கிய பேரழகுமிக்க புனிதவதியார் பிறந்தார்”
 என அழகு மேலும் விளங்கப் போவதை சொல்லு
 வார் அம்மையார் தமது உடலழகினைத் துறந்து
 எலும்புருவான பேய் வடிவினை பெற்ற வரத்தினால்
 இவ்வாறு பிறப்புப் பற்றி சொல்லும் பொழுதே பக்தி
 வளர்ந்து காணப்படுதலுக்குரிய அடிப்படையில் அம்
 மையார் இருந்ததைச் சித்தரி பார். இவ்வாறு பிறப்
 புடனேயே பக்தியைத் தொடங்கியதோடு சிறுபிரா
 யத்தில் பக்தி மிகுந்து விளங்கியவராகப் புனிதவதியா
 ரைக் காட்டுவார். காரைக்கால் அம்மையாரே தனது
 அற்புத திருவந்தாதியில் “பிறந்து மொழிபயின்று பின்
 னெல்லாம் காதல் சிறந்து நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்”
 என்று கூறுவதற்கேற்ப புனிதவதியாரது பின்னைக்
 காதலையே பெரும் பெயர் இறைவன் மீது பேரன்பு
 மிகுந்திருந்தார் என்பதை “அணிகிளர் மெல்லடி
 அயர் புற்று அசையும் நடைபருவத்தே பணியணிவார்
 கழர்க்கு அடிமை பழகிவரும். பாங்கு பெற எனக்
 குறிப்பிடுவர். குறுகுறு நடைப் பருவத்திலும்
 தொடர்ந்து வண்டல் பயிலும் பின்னைப் பிராயத்
 திலே இறைவனிடத்து அன்பு கொண்டு அவன்
 அடியவரைப் போற்றி வளப்பவராகவே காரைக்கால்
 அம்மையார் காட்டப்படுகிறார்

வளர்ந்து வரும் பொழுதே பக்தி மிகுந்து இருந்த
 புனிதவதியார் மணம் முடித்து இல்லறம் நடத்தும்
 பொழுதும் இப்பக்தியில் குறைந்து விடாது அதனை
 மேலும் வளர்ப்பவரானார். “பெருவுடையார் திரு
 வடிக்குக் கீழ் ஓங்கிய அன்புரு காதல் ஒளிர்வின்றி
 மிகப் பெருக” என்பதனால் சேக்கிழார் இல்லறத்
 திலும் அம்மையாரது கடவுட் காதல் ஒளிர்வின்றி
 மிகப் பெருகுதலை சித்தரிப்பார். கணவனது கடமை
 களை ஆற்றிவரும் அந்தேவேளை கடவுளது காதலை

யும் வளர்த்துவரும் பாங்கு சேக்கிழாரால் சிறப்பாகசித்தரிக் கப்படுகிறது. இக்கடவுட் காதலை சாதனைகளாகவே பரமன் இடத்து பழம் பெறுதலும். அதனைக் கணவனுக்கு நிரூபிக்க மீண்டும் ஒரு பழம் பெற்றுக் காட்டுதலையும் சொல்லப்படு கிறது அம்மையாரின் அன்பு எத்தகையது என உலகத்தவர் வியந்து நிற்கும் வகையில் சேக்கிழார் இந்த அற்புதங்களை சித்தரிக்கிறார்.

இந்த அற்புதங்களை தொடர்ந்து கணவன் தெய்வப் பெண் என அவரைப் பிரிந்து செல்லுதலும் அவர் தனித்து இருத்தலும்சுற்றத்தார் இச்செய்திஅறிந்து பாண்டிநாட்டில் இருக்கும் கணவரோடு அவரைக் கொண்டு சென்று சேர்த் தலும் கதை நிகழ்ச்சிகளாக சொல்லப்படுகின்றன. தெய்வ அணங்கு என்பதால் இவரோடு வாழக் கணவன் மறுத்து விட்ட பொழுது அவனுக்காகத் தாங்கிய இவ் உடலைதசைப் பொதி கழிந்து இங்கு உன்பால் ஆங்கு நின்ற தாழ்கள் போற்றும் பேய் வடிவு அடியேனுக்கு பாங்குற வேண்டும் என அம்மையார் வேண்டுவதைச் சேக்கிழார் காட்டும் பொழுது அம்மையாரிடம் பெருகி வளரும் பக்திச் சிறப்பின் உச்ச நிலையைப் பார்க்க முடிகிறது. இறைவன் மீது இவர் கொண்ட அன்பின் திறத்தை அனைவரும் வியந்து நிற்கும் நிலைஇதுவாதலினால் 'மலர்மழைபொழிந்தது எங்கும்உம்பரும் முனிவர் தாமும் குலவினார்' என்றும் 'வானமும் மண்ணும் எல்லாம்வணங்கும்பேய்வடிவமானார்' என இச்சிறப்புபாராட் டப்படுகிறது. பேய் வடிவு கொண்டு தமது ஞான அறிவி னாலும் ஊற்றெழுந்து பிரவாகிக்கும் பக்தி பெருக்கினாலும் அற்புதத் திருவந்தாதியும் திருவிரட்டை மணிமாலையும் பாடி உருகி நின்ற அம்மையார் இறைவனின் திருக்கோலக் காட்சி காண கையிலைக்குப் பயணமாகின்றார் பக்தியின் உச்சநிலையில் வேண்டிப் பெற்ற பேய் வடிவில் இறைவன் மீது கொண்ட அன்புஒன்றே அவர்உள்ளம் எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றது "அண்டர் நாயகன் என்னை அறிவரேல் அறியா வாய்மை எண்டிசை மக்களுக்கு யான் எவ்வுரு வாயின்

தவருக்கு அதிசயத்தை தரும் பேய் வடிவு கொண்டு இருந்தாலும் அதுபற்றி எள்ளளவும் கவலை கொள்ளாது இறைவன் தன்னை அறிந்து கொண்டால் அதுவே போதம் எனக்கருதும் அவரது பக்தி வைராக்கியம்மிக்கநிலைபுலப்படுத்தப்படுகிறது.

கணமேனும் இறைவனை மறவாத பக்தி மிகுந்த அம்மையார் அப்பக்தியினால் கயிலையை அடைந்து அதனைக் காலால் ஏறுது தலையால் ஏறிச் செல்கின்றார். உலகத்தவர் வியந்து அம்மையாரது பக்தியை இப்பொழுது உமையம்மை கண்டு வியந்து நிற்கிறாள் 'தலையினால் நடந்து இங்கு ஏறும் எம்பெருமான் ஓர் அன்பின் யாக்கை அன்புதான் என்னே' என உமையம்மையாரோ வியந்து நிற்கும் அளவுக்கு அம்மையாரது பக்திச்சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு இறைவன் வரும் இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மை காண்'' என விடை பகருவதனால் அம்மையாரது அன்பிற்கு இறைவனது பாராட்டு என்னும் முத்திரை குத்தப்படுகிறது, இந்த கடவுட்காதற் சிறப்பினாலேயே எந்த அடியாரும் பெருத பெரும் பேருக இறைவனால் 'அம்மையே' என அழைக்கப்படுகிறார், அம்மையார் இறைவனிடம் வரம்வேண்டும் பொழுது அளவு கடந்தகடவுட்காதலே அங்கு காட்டப்படுகிறது. 'பிறவாமை வேண்டும்' என அம்மையார்: "மீண்டும் பிறப்புளதேல் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்" எனவும் வேண்டுவதனால் எப்பிறவியிலும் எந்நேரத்திலும் இறைவனை மறக்காதிருக்கும் பேரன்பு மிகுந்தவராக பேசப்படுகிறது. தொடர்ந்து இறைவன் ஆடும் பொழுது அவன் திருவடிக் கீழ் என்றும் இருக்க வேண்டும் எனவும் வேண்டி இவ்வரங்களை பெற்று மகிழ்கிறார்

பிறப்பு முதல் பிறவாத பேரின்ப வாழ்வு வரை படிப்படியாக அம்மையாரது கடவுட்காதலையும் அது பெருகி வளர்ந்து உச்சநிலை அடைதலையும் தமக்கே உரித்தான பக்திச் சுவையை மிக சித்தரித்த சேக்கிழார் அம்மையாரின் பெரும் சிறப்புக்கள் இரண்டினை குறிப்பிட்டு அவர் வரலாற்றை முடிக்கிறார். "மடுத்த புனல் வேளியினர் அம்மையென

மதுர மொழி கொடுத்தருள பெற்றாரை" என்றும் அவர் எடுத்தருளும் சேவடிக்கீழ் என்றும் இருக்கின்றாரை எனிலும் அம்மையாரது பெரும் சிறப்புக்களை பேசி இத்தகையாரது பக்தியினை யாரால் பாட இயலும் என முத்தாய்ப்பு இடுவதன் மூலம் இவரது அன்புஎன்னோ என்று வியக்கும் அளவுக்கு காரைக்கால் அம்மையாரின் கடவுட் காதல் சேக்கிழாரால் விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

16. பரணி இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற 'கடைதிறப்பு' என்னும் பகுதியைத் தமது காப்பியத்தின் தேவைக்கு இயைய இரட்சணிய யாத்திரிக ஆசிரியர் அமைத்திருக்கும் விதத்தை ஆராய்க?

ஆங்கிலேயரது வருகையினாலும் அவர்களது கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரத்தினாலும் எண்ணற்ற கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியங்கள் 18, 19ம் நூற்றாண்டுகளில் எழுந்தன. ஆங்கில கிறிஸ்தவர்களாலும் தமிழ் கிறிஸ்தவர்களாலும் பாடப்பட்ட இக்காவியங்களுள் இரட்சணிய யாத்திரிகம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஜோன் பனியன் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியரினால் எழுதப்பட்ட பில்கிறீம் பிரேகிறஸ் என்ற நூலைத் தழுவி தமது இரட்சணிய யாத்திரிகத்தைப் படைத்த கிருஸ்ண பிள்ளை சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் காப்பிய அழகும் மிக அதனை அமைத்ததனால்கிறிஸ்தவக் கம்பன் எனப்பாராட்டப்படுகின்றார், வைணவராக இருந்து கிறிஸ்தவராக மாறிய இவர் தான் கற்ற தமிழ் இலக்கியங்களின் அமைப்புக்களையும் நயத்தையும் இரட்சணிய யாத்திரிகத்திலும் கையாண்டு இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரத்தை நோக்காகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் அந்நோக்கத்தைப் பெரிதும் நிறைவேற்றத்தக்கதாகத் தமிழ் இலக்கியங்களின் அமைப்புக்களையும் கருத்துக்களையும் புகுத்தி அவற்றை மக்களுக்குப் பரிச்சயமானவையாக ஆக்கினார் இவ்வகையாகவே ஒரு உண்மைக் கிறிஸ்தவனின் மோட்சலோகப்

பிரயாணத்தைச் சொல்லும் இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் பரணி இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் கடை திறப்பு என்னும் பகுதி கையாளப்படுகிறது. தமிழில் உள்ள 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான பரணி போரைப் பற்றிப் பாடுவதாகும். இப்பரணியில் கடவுள் வாழ்த்தை அடுத்துப் புலவன் தான் பாடும் போர்ச் செய்திகளைக் கேட்கக் கதவைத் திறக்குமாறு பெண்களை வேண்டுவதாக கடைதிறப்பு பகுதி அமைகிறது, இதனை தமது தேவைக்கு ஏற்ப இரட்சணிய ஆசிரியர் அமைத்திருப்பது விரிவாக ஆராயத் தகுந்த ஒன்றாகும்.

கடை என்பது எல்லையைக் குறிப்பது ஆகும் எனவே கடைத்திறப்பு என்பது வாயிலைத் திறத்தல் எனப் பொருள் தருகின்றது. போருக்கு சென்ற கணவன் குறித்தநாளில் வராததால் கோபமுற்று வாயிற் கதவினை அடைத்துவிடும் பெண்களை அவர் கணவரது வீரத்தைக் கேட்பதற்கு அவற்றை திறக்குமாறு வேண்டுவதாகவே கடைதிறப்புப் பகுதி அமைகிறது. இந்தப்பகுதியினை மோட்சப் பயணம் புறப்பட்ட தனது காவிய நாயகனது பாதையில் எதிர்ப்படும் தட்டிவாயிலைத் திறப்பதற்கு அவன் வேண்டுவதாக இரட்சணிய யாத்திரிக ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார். இங்கு, பரணி இலக்கியப் பகுதியினை தமது கதைக்கு ஏற்றவாறு ஆசிரியர் திருத்தி அமைத்திருப்பதனை அவதானிக்கலாம். இவ்வகையிலே கடைதிறப்பே இங்கு பிரதானம் பெறுதலாதலின் ஆசிரியர் இப்பகுதிக்கு பரணி இலக்கியத்தை ஒட்டி கடைத்திறப்பு படலம் என்றே பெயரிடுகிறார்.

பரணி இலக்கியங்களின் கடைதிறப்புப்படலம் கோபமுற்ற மகளிரை சாந்தப்படுத்துவதற்கும் மகிழ்விப்பதற்குமாக பாடப்படுவதாகதலின் அகவாழ்வுச் செய்திகளையே பெரிதும் கொண்டு அமைகின்றது. பரணிகளுள் தலைசிறந்த கலிங்கத்துப் பரணியில் வரும் “முருகிற் சிறந்த கழுநீரும் முதிரா இளைஞர் ஆருயிரும் திருகிச்சீவி குழல் முடிப்பீர் செம்பொற் கபாடம் திறமினே” என்ற ஒரு பாடலை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு பரணிக் கடைதிறப்புப் படலத்தில்

காதல் சுவையை விளக்கலாம். ஆனால் இரட்சணிய யாத்திரிகம் கிறிஸ்தவ மதக் கருத்துக்களை வளர்க்கும் நோக்கம் கொண்டு அமைவதென்பதனால் அது அம்மதக் கருத்துக்களையே சொல்வதாகிறது. இதனால் ஆசிரியர் கடைத்திறப்பு படலக் கருத்துக்களையே சொல்வதாகிறது. இதனால் ஆசிரியர் கடைத்திறப்புப்படலக்கருத்துக்களையும் தம் தேவைக்கு ஏற்ப மாற்றி அமைத்துள்ளார். உண்மைக் கிறிஸ்தவனின் மோட்ச பிரயாணப் பாதையில் இடம் பெறும் திட்டி வாசலைத் திறப்பதற்கு வேண்டுவதே இங்கு கடைத்திறப்பு ஆதலினால் மோட்சம் என்ற வகையில் தெய்வீக வாழ்வு பற்றிய கருத்துக்களை கூறுவதாக படலம் அமைகிறது. மோட்சத்தின் பெருமை இறைவனின் கருணை மோட்சப் பாதையில் சென்றவர்களின் அனுபவங்கள் போன்ற தமது தேவைக்கு இசைந்த கருத்துக்களையே ஆசிரியர் அமைந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்க ஒன்றாகும் “உள்ளம் திரும்பி குணப்படுமின் உய்வீர் என உவந்துரைத்த வள்ளல் திருவாக்கது கேட்டு வந்தேன் கடைதிறமினே” என்று ஒரு பாடல் இரட்சணிய யாத்திரிக ஆசிரியரின் கடைதிறப்புப் படல கருத்தமைப்பை விளக்கும்

பரணி கடைதிறப்புப்படலம் முழுமையும் கடைத்திறப்பு நோக்கத்தை கொண்டு அகவாழ்வுச் செய்திகளை பாடுவது ஆகிறது. இப்படலம் முழுமையும் உள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் கபாடம் திறமினே அல்லது கடைத்திறமினே என்றே முடிவடைகின்றன. ஆனால் இரட்சணிய யாத்திரிக ஆசிரியர் கடைதிறப்பு என்னும் தமக்குத்தேவையான அம்சத்தை அமைத்துக் கொண்டு அதனூடாகக் கருத்துக்களைச் சொல்லப்புகுந்தார். என்பதனால் 54 பாடல்களைக் கொண்ட இப்படலத்தில் 10 பாடல்களை மட்டுமே “கடைதிறமினே” அல்லது “கபாலம் திறமினே” என அமைத்துக் கொள்கிறார், மேலும் பரணி கடைதிறப்பில் கவிக் கூற்றுகளே பாடல்கள் அனைத்தும் அமைய இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் கடைதிறப்புப்பற்றிய பத்துப்பாடல்களும் காவியநாயகனான உண்மைக் கிறிஸ்தவனின் கூற்றாக அவன் நிலையை விளக்க

மற்றைய பாடல்கள் பிற பாத்திரங்களது கூற்றுக்களாகவும் கவிக் கூற்றுக்களாகவும் மோட்சம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு பரணி இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் கடை திறப்பு என்னும் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு இரட்சணிய யாத்திரிக ஆசிரியர் தமது காவியத்தின் தேவைக்கு இயைய அதன் அமைப்பு, பொருள் கருத்துக்கள் என்பவற்றைக் கையாண்டு சிற்றின்பச் சுவை பேசும் பரணியின் இப்படலத்தைப் பேரின்பக் கருத்துக்களைக் கூறும் ஒன்றாக அமைத்துள்ளார் என்பது இவ்வகையில் தக்கயாக பரணியினது கடை திறப்புப்படலத்தினோடு இரட்சணியயாத்திரிக கடைத் திறப்புப் படலம் ஒத்திருக்கிறது. என்றும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது ஆகும்.

16. இரட்சணிய யாதிரிக கடைத் திறப்புப் படலத்தில் வரும் ஆத்தும விகாரியின் இயல்புகளை விளக்குக?

ஐரோப்பியர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரம் உரைநடையிலும், செய்யுள் நடையிலும் பல கிறிஸ்தவ இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்தன. தமிழ்மொழியைக் கற்றுணர்ந்த ஆங்கிலேய கிறிஸ்தவர்களும், கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாறிய தமிழகத்தவர்களும் தமது மதக் கருத்துக்களைப் பிரச்சாரப்படுத்த இத்தகைய நூல்களை இயற்றினர். இவ்வாறான கிறிஸ்தவச் செய்யுள் இலக்கியங்களுள் தமிழகக் கிறிஸ்தவரான கிருஷ்ணபிள்ளையின் இரட்சணிய யாத்திரிகம் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். பில்கிறீம் பிரே கிறசஸ் என்ற ஆங்கில மூல நூலையும் 'பரதேசியின் மோட்ச லோகப் பிரயாணம்' என்ற தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் அடிப்படையயாகக்கொண்டெழுந்த இரட்சணியயாத்திரிகம் இரட்சிப்புக்கான யாத்திரை என்ற வகையில் உண்மைக் கிறிஸ்தவன் ஒருவனது மோட்சத்துக்கான தேடுதலையும் பாதையையும் கூறுவதாகும்.

கிறிஸ்தியான் எனப் பெயர் பெறும் உண்மைக் கிறிஸ்தவன் ஒருவனை நாயகனைக் கண்டு கிருஷ்ணபிள்ளை கிறிஸ்த

சமயத்தின் இரட்சிப்பையும், ஆன்மா கைக்கொள்ள வேண்டிய வழிவகைகளையும் தமது சமயப் போக்கிற்கேற்ப முன்வைக்கின்றார். இவ்வுலக வாழ்வும் அதன் அவலங்களும் அவற்றினின்றும் விடுதலை பெற வேண்டிய அவசியமும் அதற்கான வழிமுறையும் அவ்வழிமுறையின் சிறப்பும். அதன் கஸ்டங்களும் அதற்குத் தேவையான மனவுறுதியும், ஈற்றில் பெறும் ஈடேற்றமும் என்ற பல்வேறு அம்சங்களையும் பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும், கவிக் கூற்றாக கிறிஸ்தியானை மையமாகக் கொண்டு கவிஞர் சித்தரித்துள்ளார். இவ்வகையில் ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவன் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதைக் கிறிஸ்தியான் என்ற தமது நாயகன் மூலமாகக் கவிஞர் காட்டுகின்ற பொழுது தமது கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் ஆத்ம விகாரியாகிய கிறிஸ்தியானது இயல்புகளைத் தமது காவியத்தின் ஒரு படலமாகிய கடைத்திறப்புப் படத்தில் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

கடைத்திறப்புப் படத்தில் திட்டி வாசல் என்னும் மோட்சத்துக்கான பாதையில் எதிர்ப்படும் வாசலைத் தட்டி அதைத் திறக்குமாறு வேண்டுகின்ற பொழுது கிறிஸ்தியானது கூற்றுக்களாகவே அவனது இயல்புகள் சொல்லப்படுகின்றன "பாவம் மீறி வளர் காடு துற்றியலை பாவி" என்றும் "கொடியரிற் கொடியன் புலையரிற் புலையன்" என்று கிறிஸ்தியான் கூறுவதனால் உலக ஆசையில் கட்டுண்டு பாவங்களையே செய்து வந்து பாவியாக ஒரு சாதாரண உலகப் பற்றுக் கொண்ட மனிதனாகவே அவன் இருந்தான் என்பது புலப்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகையவன் யேசுபிரானது உபதேசமாகிய வேத்தைக் கற்று அதனால் உலக மாயையினின்றும் உய்வடைய விரும்பிப் புறப்படுகின்றான். "உள்ளந் திரும்பிக் குணப்படுமின் உய்வினென உவந்துரைத்த வள்ளல் திருவாக்கது கேட்டு வந்தேன்" என்பதினால் தன் தவறுகளுக்கு மெய்யாகவே வருந்தி உய்யும் நெறி பற்றி வந்திருக்கும் இவனது இன்றைய நிலை உணர்த்தப்படுகின்றது. இவ்வாறு கிறிஸ்தியானது இயல்பினைத் தெளிவுபடுத்தும் அதேவேளை ஒரு கிறிஸ்தவன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்

தையும் ஆசிரியர் உணர்த்தி விடுகின்றார். கிறிஸ்தியானது நிலையையும் கிறிஸ்தவன் ஒருவனது உய்யும் வகையையும் இறுதி முத்தாய்ப்பாக “ஆரூக் கொடிய பசிதாகம் அடங்கத் தணிய அருளளிக்கும் மாறூக் கருணை வரதன்பால் வந்தேன்” என்பதனால் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லி விடுகின்றார்.

உள்ளந்திரும்பிக் குணப்பட்டு வந்த கிறிஸ்தியான் மோட்சப்பாதையில் செல்வற்கு மிக அவசியமாகத் தேவைப் படுவது மன உறுதியாகிறது. அப்பாதையின் இன்னல்களையும் கஸ்டங்களையும் கண்டு தளர்ந்து விடாது வைராக்கியத்தைக் கொண்டவனாகவும் அவன் இருந்தான் என்பதை ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார் ‘உள்ளுண்டாய ஒரு ஊக்கமோடு ஏகினான்’ என கடைத்திறப்புடன் ஆரம்பப்பாடத்தில் சொல்வதனால் கிறிஸ்தியானது உள்ள உறுதியினை கவிஞர் காட்டுகிறார் இது போன்றே திட்டிவாசலில் தன்னைப்பற்றிச் சொல்லும் பொழுது பொல்லேன் எனினும் போகேன்” எனச் சொல்வதனால் மோட்சப்பாதையினை எது நேரினும் விட்டுவிடாத மனவைராக்கியம் அவனுக்கு இருந்ததென புலப்படுத்துகிறார். இந்த உறுதியும் உள்ளம் திரும்பி குணப்பட்டபக்குவமும் கொண்ட கிறிஸ்தியான் பற்றி திட்டிவாயில் காவலன் கூறுகின்ற ‘எஞ்செலில் உணர்ச்சி பரிதாபம் இதயத்தில் விஞ்ச உள்ள வஞ்சம் இலனம்” என்ற மொழிகள் தற்போதய கிறிஸ்தியானது இயல்பைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. இதன்மூலம் ஒரு கிறிஸ்தவனானவன் தன்நிலை உணர்ந்து தன் பாவங்களுக்காக வருந்தி மனுக்குலத்தை மீட்க வந்த சர்வலோக சரணியனும் தேவகுமாரனில் நம்பிக்கைவைத்து அவனது பாதையில் மனவுறுதியோடு செல்வானேயானால் வாழ்வில் உய்வடையும் மோட்ச இன்பத்தை பெறலாம். என்பதை கிறிஸ்தியானுக்கு திட்டிவாயில் கதவு திறக்கப்படுதலினால் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார்.

இவ்வாறு இரட்சணிய யாத்திரிகத்தின் நாயகனான கிறிஸ்தியான் என்னும் ஆதம் விசுவாசியினது இயல்புகளை கடை

திறப்புப் படத்தில் தெளிவாக விளக்குவதோடு அவனைப் போன்று அமைவதினால் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் அதிக பிறவி தோறும் பீடித்து நிற்கின்ற ஆசை, உலககின்பம், பிறப்பு முதலான இந்த உடல் சம்பந்தமானதும், உலகியல் சம்பதமானதுமான மயக்கங்களில் இருந்து விடுபட்டு அவற்றை முற்றாக விடுவித்து கருணை மிகுந்த தேவகுமாரன் வாயிலாக மோட்ச இன்பத்தைப் பெற்று உய்வடையலாம் என்று தமது கருத்தையும் மிக அழுத்தமாக கிருஷ்ணபிள்ளை விளக்கி விடுகிறார்.

18. "கவிமணியின் பாடல்கள் எளிமை உடையனவாய்த் தோன்றும் அதே வேளையில் ஆழ்ந்த சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளன" உதாரணந்தந்து விளக்குக?

தமிழ் இலக்கியமானது 20ம் நூற்றாண்டில் புதிய திருப் பத்தினை பெற்றமைவது ஒன்றாயிற்று எனக் கூறப்படுகிறது. பாரதியினது வருகையினோடு தமிழ்க் கவிதையானது எளிமையின்பாலும் பொதுமக்கள் பாலும் தனது முகத்தை திருப்பியது. இதனால் இக்காலத்தில் எழுந்த கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமுதாயம், சமூகசீர்திருத்தம், அறநீதி, மனிதாபிமானப்பண்புகள் போன்ற கருத்துக்களைப் பாடுவனவாயின பாரதியை அடியொற்றி 20ம் நூற்றாண்டு கவிஞர் பரம்பரை இத்தகைய போக்கில் தமது கவிதைகளை படைக்கலாயிற்று அப்பரம்பரையில் ஒருவராக கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை அமைகிறார். பாரதியைப் பின்பற்றி கருத்துக்களை கொண்டமைபவராயின் அதே வேளை தனது தனித்தன்மைக் கேற்ப அவற்றை சொல்லுபவராயும் இவர் விளங்கினார் இவரது கவிதைச் சிறப்பினை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைவது ஆசியஜோதியாகும். அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிமணியின் கவிதைப் போக்குக்களை கவனித்தால் எளிமையும் அமைதியும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும் கொண்டனவாக அவை விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

புத்தர் பெருமானது வாழ்க்கைவரலாற்றைச் சொல்லும் ஆசியஜோதி மிக இலகுவான நடையில் பாடப்பட்ட

தொன்றாக விளங்குகிறது 20ம் நூற்றாண்டு தமிழ்க்கவ்வை யின் தலையாய பண்பு எளிமை எனலாம்- பொதுமக்களை பிரதானப்படுத்தி பாடப்படுவதால் அவர்களுக்கு புரியும் படியான எளிய சொற்களையும் இலகு நடையினையும் 20ம் நூற்றாண்டுக் கவிதைகள் கொண்டமைந்தன. இக்காலத்தைச் சார்ந்த கவிமணியும் தமது கவிதைகளை இத்தகைய எளிமை மிக்கனவாய் அமைத்தார். சாதாரண மக்கள் மத்தியில் வழங்கப்படும் பேச்சு வழக்குச் சொற்களையும் பாமர மனித னாலும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய எளிமையான சொற்களையும் கொண்டமையும் ஒரு இலகுநடையினை அவர் கையாண் டார், வையகத்தில் 'உயிர்கள் மிக வாடக் கண்டேன்' என ஆரம்பிக்கின்ற பொழுதும் கண்ணும் கண்ணும் கலந்து பேசின பேசின பேச்சு பிறந்தது காதலே" என எங்கு நோக்கினும் மிகச் சாதாரணமான எளிய நடை காணப்படுதலைக் கவனிக் கலாம்: எனவே ஆசியஜோதி முழுமையும் கவிமணியினது கவிதைகள் எளிமையுடையனவாய் விளங்குகின்றது என்பது தெளிவாகப் புலப்படும்,

இவ்வாறே எளிமையுடையனவாக விளங்குகின்ற அதே வேளை ஆழ்ந்த கருத்துக்களை கவிஞனது சிந்தனை வெளிப் பாடுகளாக அவை கொண்டமைகிறது. சமூகக் குறைபாடு களைக் களைவதற்கு அன்பையும், கருணையையும், மனிதாபி மானத்தையும் கவிமணி தமது கவிதைகளில் முன்வைக் கின்றார் மனிதமனதின் ஆழ்ந்த உயர்நெறி ளான இவை அவரது கவிதைகளில் இழையோடுவதனை அவதானிக்க முடிகிறது, சமுதாயத்தின் ஒரு குறைபாடான சாதிப்பாடு பாடினை கண்டிக்கின்ற புத்தர்தன்னைத் தீண்டாது ஒதுங்கி நின்ற இடைச்சிறுவனைப்பார்த்து "ஓடும் உதிரத்தில் வடிந்து ஒழுகும் கண்ணிரில் தேடிப்பார்த்தாலும் சாதி தெரிவ துண்டோ அப்பா" என வினவுகிறார், இங்கு மக்கள் எல் லோரும் பிறப்பினால் ஒன்றுபட்டவரே என்பதனை கவிமணி அமைதியான நடையில் எளிமையாகச் சொல்கிறார். இவ்

வாறே “பிறப்பினால் எவர்க்கும் பெருமை வராதப்பா சிறப்பு வேண்டுமெனில் நல்ல செய்கை வேண்டுமப்பா” எனப் புத்தர் கூறும் பொழுது பிறப்பாலன்றி செயலாலும் குணத்தாலுமே பெருமை சிறுமைகள் பேணப்படுகின்றன என்ற ஆழ்ந்த சிந்தனை வெளிப்படுகிறது. பெருமைக்கும் ஏழைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல் என்ற வான்மறையின் தத்துவத்தை எளிய நடையில் அழகுபட கவிமணியின் கவிதை சொல்லி விடுகிறது.

ஆசியசோதியில் மிகச்சிறப்பான பகுதியென பாராட்டப்படும். கருணைக் கடன் என்ற பகுதியில் புத்தர் உயிர்ப்பலியை நிறுத்திய வரலாறு சொல்லப்படுகிறது. இப்பகுதியில் கவிமணியினது தமிழின் அழகு மட்டுமன்றி உயிர்கள் அனைத்தையும் நேசிக்கின்ற பெரும் கருணையும்.

“மைந்தருள் ஊமை மகளை ஒரு மகன் வாளால் அரிந்து கறிசமைத்தால் தந்தையும் உண்டு களிப்பதுண்டோ” என கவிமணி வினாவுகின்ற பொழுது வாயில்லா உயிரினங்களை வதைத்தல் எத்தகைய அநீதி என்பதும். எல்லா உயிர்களும் இறைவனது குழந்தைகளே என்ற ஆழ்ந்த உண்மையும் இலகுவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய ஒரு கருணை மூர்த்தியாகப் புத்தனைக் காட்டுவதனால் அவர் பெருமையை மட்டுமன்றி உயிர்கள் அனைத்தையும் நேசிக்கும் ஆன்மநேயம் என்னும் மகத்தான சிந்தனையையும் கவிமணி தூண்டி விடுகிறார். இதே வேளை மனிதப் பண்பாட்டின் மிக மேன்மையான தத்துவம் எனப் பேசப்படும் அகிம்சை என்ற உயிர்களை இம்சைப்படுத்தாமல் இருத்தல் என்ற கருத்தும் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. தனக்கு வரும் துன்பங்களை தாங்கிக் கொள்ளுதலும் அதற்குபதிலாக பிற உயிர்களை வருத்தாது இருத்தலும் ஆகிய மேன்மையினை ஆயிரம் பாவங்கள் செய்வதெல்லாம் “ஏழை ஆட்டின் தலையேடு அகன்றிடுமோ” என வினாவுவதனால் கவிஞர் வலியுறுத்துகிறார்.

“பிறப்புளதேல் இறப்புண்டு” என்பது வாழ்வின் அடிப்படையான உண்மையாகும். இதனைப் புரிந்து கொள்ளாததனை

லேயே மரணத்தைக் கண்டு கலங்கித் துன்பமுறுகின்றவனாக மனிதன் அமைகிறான். இந்த உண்மையினை மகளை இழந்த தாயின் மூலமாக கவிமணி காட்டுகிறார். இறந்த மகளை உயிர்ப்பித்துத் தரவேண்டுமென வேண்டுகின்ற தாயிடம் சாவினை அறியாத வீட்டில் இருந்து கடுகு வாங்கி வருமாறு புத்தன் பணிப்பதையும் அவ்வாறு சென்ற தாய் எத்தகைய வீடும் சாவினை அறியாததாக இல்லை என்று அறிந்து கொண்டதையும் சொல்லும் பொழுது எவ்விடத்தும் இல்லாத பொருள் தேடிச் சென்று நீயும் நான் விரும்பும் பொருள் தன்னைப் பெற்று வந்தாய் என்பதனால் மரணம் மனிதனுக்கு இயல்பே என்னும் உண்மையினை உணர்த்துகின்றது. 'ஐயம் மிடும் மனைகளிலே சாவினை அறியாத மனையேதும் இல்லை யய்யா' என அத்தாய் உரைப்பதைக் காட்டுவதனால் அழுத்தயாக பதியும் வண்ணம் எளியநடையில் இந்த ஆழ்ந்த சுருத்தை கவிமணியினது கவிதை காட்டிவிடுகிறது.

இவ்வாறு 20ம் நூற்றாண்டு கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவரான கவிமணி சாதாரணமான சொற்களை கொண்டமையும் எளிய நடையினால் தமது கவிதைகளைப் படைத்து அவற்றினூடாகவே கருணை, அகிம்சை, ஆன்ம நேயம், ஒருமைப்பாடு என்னும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் ஆழ்ந்த சிந்தனைகளை அமைத்து விடுகிறார். 20ம் நூற்றாண்டின் தமிழ் கவிதையினது சமூகசீர்த்திருத்தப்போக்கில் பாரதியைப் போன்ற காட்டாற்று வெள்மாகவன்றி கவிமணியின் கவிதைகள் அமைதியான சிறுநதியாக அலைபாய்ந்து மனிதப்பண்பாட்டின் உயர்ந்த சிகரங்களாகிய ஆழ்ந்த சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துவனவாகின்றன.

18. இல்லற வாழ்க்கை மாண்புற விளங்குவதற்கு அன்புடமையும் விருந்தோம்பலும் இன்றியமையாதன என்பதை வள்ளுவர் வலியுறுத்துமாற்றை விளக்குக?

தமிழ்மொழியில் எழுந்த சிறந்த அறநூலாகப் பாராட்டப்படும் திருக்குறள் ஒரு சிறந்த இலக்கியமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. அறம் பொருள் இன்பம் என முப்பாலக

தனது நூலை வகுத்த வள்ளுவன் முதலாவதாக அயையும் அறத்துப்பாலில் வாழ்வின் இரு பெரிய அறங்களான இல்லறத்தையும், துறவறத்தையும் விளக்குகின்றான். அறநூல் என்றவகையில் வள்ளுவனது கருத்துக்கள் மனதில் பதித்து வைக்கப்பட்டு பின்பற்றப்பட வேண்டியவை. அதனால் அவற்றை வலியுறுத்துவதற்காக குறிப்பிட்ட வழிமுறைகளை அதிகாரம் தோறும் அவன் கையாண்டு இருத்தலை கவனிக்கலாம், அறத்துப்பாலில் அறம் என சிறப்பிக்கப்படும் இல்லறத்தை முதலிலும் துறவறத்தைப் பின்னாலும் அமைத்த வள்ளுவன் இல்லறத்தின் 4-ம் 5-ம் அதிகாரங்களாக அன்புடைமையையும், விருந்தோம்பலையும் குறிப்பிடுகின்றார். இவை இரண்டும் இல்லறத்தின் சிறப்பிற்கு இன்றியமையாதனவென தனக்கே உரித்தான பாணியில் அவன் வலியுறுத்துவதனைக் காண முடிகின்றது.

கணவனும் மனைவியுமாகிய இருவரும் இணைந்து நடத்துவது இல்லறமாதலினால் இவ்வாழ்க்கையையடுத்து வாழ்க்கைத் துணைநலத்தை விளக்கிய வள்ளுவன் அதன் பயனாகிய மக்கட் போற்றினை தொடர்ந்து சொல்கின்றார். இவற்றைத் தெளிவு படுத்திய பின்பே விருந்தோம்பலும் அன்புடைமையும் சொல்லப்படுகிறது. அன்பென்னும் ஒன்று கணவர் மனைவியிடத்து இல்லாவிட்டால் இல்லறம் இனிதமையாது இதனையே 'அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது' என இவ்வாழ்க்கையில் குறிப்பிட்ட வள்ளுவன், அத்தகைய அன்புடைமை இல்லறத்துக்குக்குப் பெரிதும் அவசியம் என்பதனை பத்துக் குறள்களில் தெளிவுபடுத்துகின்றார். 'அன்பிலாரெல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் எனபும் உரியர் பிறர்க்கு. என்பதனால் கணவனுக்காக மனைவியும், மனைவிக்காகக் கணவனும் விட்டுக் கொடுத்து இணைந்து வாழ்தலே அன்பின் அமைந்த இவ்வாழ்க்கையெனக் காட்டுகின்றார். இதனையே மறுதலையாக அன்பில்லாத இல்லறத்தை 'பாலையில் தவிர்க்கும். பட்டமரம்' என்ற இல்பொருளாகக் காட்டி 'அன்பகத்தில்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பார்கண் வற்றல் மரம் தளிர் த்தற்று' எனப்

பயங்காட்டி எச்சரிப்பதனால் அன்பு அவசியமென வலியுறுத்துகின்றார். இவ்வாழ்வில் இன்பமும் சிறப்பும் வேண்டுமெனில் அன்பு அவசியம் என்பதனை “அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து இன்புற்றுர் எய்தும் சிறப்பு” என ஆசை காட்டுவதை காணலாம்.

கணவனும் மனைவியும் அன்பினால் இணைந்து வாழ்தல் மட்டுமன்றி விருத்தினரை உபசரித்தலுக்கும் இந்த அன்பே தேவை என ஆகிறது. விருத்தினரை உபசரித்தலாகிய விருந்தோம்பல் பற்றித் தொடங்கும் பொழுதே “இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு என குறிப்பிடுவதனால் இவ்வாழ்வின் நோக்கமே விருந்தோம்புதல் தான் என வலியுறுத்தி அதன் இன்றியமையாமையே தெளிவுபடுத்துகிறார் தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்றாங்கு ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை என இவ்வாழ்வான் உபசரிக்க வேண்டிய ஐந்து பேரையும் வரிசைப்படுத்தும் பொழுது புறக்கண்ணால் காண முடியாத முதலிருவரும் தன்னலத்தின் அடிப்படையிலேயே இடம்பெறும் பின்னிருவரும் தவிர்த்து அறியப்படக் கூடிய இல்லறத்தின் மிகச் சிறப்பு இந்த விருந்தோம்பலே எனக் காட்டுவதனால் அது எந்தளவு முக்கியமானது என வலியுறுத்துவான். விருத்தினர்களை மனமுவந்து உபசரிப்பவர்களிடத்து செல்வம் மிகுமென்று இம்மைப் பயனையும், வந்த விருத்தினர்களை உபசரித்து இனி வருகின்ற விருந்தினர்களை எதிர்பார்த்து இருப்பவன் மோட்சவுலகத்திற்கு நல்ல விருத்தினராவான் என மறுமைப் பயனையும் சொல்லி இம்மையிலும் மறுமையிலும் இவ்வாழ்வு சிறப்புற வேண்டுமானால் விருந்தோம்பல் அவசியமென ஆசைகாட்டி உணர்த்துவார்.

இவ்வாறு பயன்களைச் சொல்லி ஆசை காட்டுவதனால் விருந்தோம்பலின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி அதனோடு அதைச் செய்யாது விடுவதனால் வரும் தீமையினை சொல்லி எச்சரிப்பதனாலும் விருந்தோம்புதலின் அவசியத்தை விளக்குவதனைக்காணமுடிகிறது. பரிந்தோம்பி பற்றற்றோம் என்பர்

விருந்தோம்பி வேள்வி தலைப்படாதார் என்பதனால் விருந்தோம்பலைச் செய்யாதவர். தமது பிற்கால இல்வாழ்வில் புண்ணியங்களை இழந்தோமென வருந்த வேண்டி வரும் என எச்சரிப்பதனால் அத்தகைய வருந்த மற்றதாக இல்வாழ்வு அமைய விருந்தோம்பல் அவசியமென உணர்ந்தவர் இதுபோன்றே 'உடமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம் பாமடமை மடவார் கண் உண்டு' என்பதனால் எத்தகைய உடைமைகளையும் சிறப்புகளையும் பெற்றிருந்தாலும் விருந்தோம்பலைச் செய்யாத இல்வாழ்க்கை அவை எதுவும் இல்லாதது ஆகும். என விளக்குவதனால் அதனைச் செய்ய வேண்டியது அவசியம் எனக் காட்டுவார்.

இவ்வாறு விருந்தோம்பலின் அவசியத்தை உணர்த்தியது போன்றே இந்த விருந்தோம்புதல் அன்பில்லாத இடத்துச் செய்யப்படமுடியாதது என்ற வகையில் அன்பில்லாதவர் அறக் கடவுளினால் கடுமையாக வருத்தப்படுவான் எனக்கூறி "என்பில்லதனை வெயில்போல காயுமே அன்பிலதனை அறம்" என்ற குறளினால் விருந்தோம்பலுக்கு அடிப்படையாக அயையும் அன்புடைமை இல்வாழ்வின் அறப்பயனுக்கு உறுதுணையென அன்புடைமையின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துவார். இத்தகைய அன்புடைமை மிக சிறப்பான தன்மை உடலில் உயிரினது நிலைப்பாடோடு ஒப்புடையது என்ற வகையில் அன்போடியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு" எனக்குறிப்பிட்டு மனித உயிர்நிலைப்பாடா அன்பென காட்டுவதனால் அது அம்மனிதனது வாழ்வின் சிறந்த நிலையாகிய இல்லறத்திற்கு அவசியமெனப் புலப்படுத்துவான்.

அறமென சிறப்பிக்கப்படுவதான இல்வாழ்க்கையில் அன்புடைமையும் விருந்தோம்பலும் எத்தகைய இன்றியமையாதவை என காட்ட வந்த வள்ளுவன் அவற்றின் இம்ம மறுமை பயன்பாடுகளைக் காட்டி ஆசை காட்டுவதனால் அவையற்ற நிலையில் வரும் தீமைகளைச் சொல்லி பயம்காட்டுவதனாலும் இவற்றைப் பெரிதும் வலியுறுத்துகிறார் அன்பும்

அறனுமே இல்வாழ்வின் பண்பும் பயனும் என சொல்லும் பொழுது இல்வாழ்வின் பண்பாகிய அன்பினையும் அதன் அறப்பயனாகிய விருந்தோம்பலையும் அங்கு முக்கியத்துவப் படுத்தி அத்தகைய பண்பையும் பயனையும் பெற்றமையும் பொழுதே இல்வாழ்வு சிறப்புற்று முறைப்படி வையகத்து வாழ்வாங்கு வாழ்தலாக அமைகிறது. என்ற கருத்தில் இல் வாழ்வின் மாண்பிற்கு இவையிரண்டும் இன்றிமையாதன என்பதனை வள்ளுவன் அழகுற தெளிவொடு. வலியுறுத்து வதைக் காண முடிகிறது.

20. “கருணைக்கடல்” என்னும் பாட்டிலுள்ள மேல்வரும் பகுதியில் புத்தர் ஆட்டுமந்தையைக் கண்டு இரங்குதல் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கு மாற்றை எடுத்துக் காட்டுக?

மந்தை பெரிய மந்தை - உணவின்றி வாடி மெலியும் மந்தை

சிந்தை தளரும் மந்தை - நடக்கவும் சீவனிலாத மந்தை
கண்ணிலே கண்ட புல்லை - நின்றொருவாய் கௌவிட
வொட்டாரையோ

தண்ணீர்குடிப்பதற்கும் - விலகிடச் சம்மதி யாரையோ
காடுமலை களெல்லாம் - ஒடியோடிக் கால்களும் ஒய்ந்
தனவோ?

ஆடு களாயிடினும் - எவரிவ் அநியாயம் செய்வரையோ
தன்னந் தனியாகி - ஒருமறி தாவிமுன் ஒதையோ
பின்னூர் இளமறியும் - கிந்திக்கு பீடைப்படுகுதையோ
கல்லெறி கொண்டதுவோ - விழுந்தொரு கால்முட
மானதுவோ

செல்லும் வழிநீள - உதிரமும் சிந்திப் பெருகுதையோ
ஓடும் மறிதேடித் - தாயுமுன்னில் ஓரடி வைத்தவுடன்
வாடும் மறியை எண்ணி - விரைந்துபின் வந்து தயங்கு
தையோ.

கவிமணி தேசிக விரயகம் பிள்ளையின் 'ஆசியஜோதி' யில் புத்தரது கருணைச் சிறப்பை உள்ள முருகச் சித்தரிக்கும் பாடல்களைக் கொண்ட பகுதி எனப் பாராட்டப்படுவது கருணைக்கடல் பகுதியாகும். பிம்பிசாரனது யாகத்தில் நடக்க விருந்த உயிர்ப்பலியை புத்தர் தடுத்து நிறுத்தியதைக் கூறும் இப்பகுதியின் ஆரம்பத்தில் அந்த யாகத்தில் பலி யிடப்படுவதற்காக கொண்டு செல்லப்பட்ட ஆட்டுமந்தையைப் புத்தர் காண்பதும் அவற்றின் நிலைக்காக இரங்குவதுமான பகுதி இங்கு தரப்பட்டுள்ளது, இப்பகுதியில் ஆடுகளின் நிலைபற்றியும் புத்தரின் கருணையுள்ளம் பற்றியும் தெளிவுப்படுத்துவதால் கவிமணி அவற்றுக்காக புத்தரின் இரக்க உணர்வை சிறப்பாகச் சித்தரிக்கிறார்.

நெடுந்தொலைவில் இருந்து யாகத்திற்காக இடையன் இந்த ஆட்டுமந்தையினை விரட்டி வருகின்றான். நெடுந்தொலைவுப் பயணத்தினால் சோர்ந்து தளர்ந்தனவாக வரும் ஆடுகளின் நிலைகண்டு புத்தர் பெரிதும் வருந்துகிறார். உணவின்றி வாடி மெலிந்து வரும் அவற்றின் நிலையையெண்ணி வருந்தும் புத்தரது இரக்க உணர்வை நடக்கவும் சீவனில்லாத மந்தையென வார்த்தைகளில் கவிஞர் வெளிக்கொணர்கிறார் சீவனென்ற சாதாரண பேச்சு வழக்குச் சொல்லை வைத்தே ஆடுகளினது நிலையையும் அவற்றின்பாலெழும் புத்தரின் இரக்கத்தையும் கவிஞன் அற்புதமாகச் சித்தரிக்கிறான். இவ்வாறு வாடி மெலிந்தமைக்கு காரணத்தைக் கூறியது போன்று அடுத்த பாடல் அமைகிறது 'கண்ணில் கண்ட புல்லை கௌவ விடாதவர்களாயும் தாகத்திற்கு தண்ணீர் அருந்த சம்மதிக்காதவர்களாயும் காணப்பட்ட மந்தையை யெண்ணி இரக்கமுற்று வருந்துகிறான். புத்தன். ஓய்வாக நின்று ஆறுதலாக உண்பது அல்லாமல் போகிற போக்கில் புல்லைக் கொள்வதற்கும் இடமளிக்கிறார்களில்லை என யெண்ணி வருந்தும் இரக்கத்தின் வெளிப்பாட்டை இங்கு தெளிவாகவே காணமுடிகிறது.

உணவுமின்றி நீருமின்றி வாடி மெலிந்து நடப்பதற்கு இயக்கமில்லாத ஆடுகளின் நிலையையெண்ணி வருந்தும்

புத்தரது அவலத்தை ஆடுகளாயினும் எவரிவ் அநியாயம் செய்வாரய்யோ என கவிஞர் சித்தரிக்கிறார். வாய் பேசாத அஃறிணை உயிரானாலும் அதனை நேசித்து அன்பு செலுத்தும் புத்தரது அருட்பாங்கு இந்தச் செய்கைகளை அநியாயம் எனக் கண்டிக்கிறது. அதேவேளை ஐயோ என்ற இரக்க உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதனால் புத்தனது உள்ளத்துணர்வுகளை கவிஞர் இலகுவாக க்காட்டி விடுகிறார். இவ்வாறு மந்தையில் இடம்பெறும் ஒருதாயினது பரிதாபமான நிலை புத்தனது இரக்கத்தை மேலும் நிரூபிக்கிறது. அதன் இரண்டு குட்டிகளில் ஒன்று துள்ளித் திரிவதாயும் மற்றையது கால்முடமாகி நொண்டித் தயங்குவதாயும் அமைகின்றன நடக்க முடியாத அவலப்படும் இந்த இளமறியின் நிலையையெண்ணி “பிள்ளை ஓர் இளமறியும் கிந்தியிக்கு பீடைப்படுகதையோ” யென உள்ளம் வருந்துகிறுன்புத்தன் எதனால்கால்முடமாயிற்று என அறிய முடியாத அவன் வழிநெடுக இரத்தம் சிந்தி செல்லும் அதனைக் கண்டு நொந்து துவண்டுபோகிறான்.

தனது நிலையே இவ்வாறு வருந்துவதாக அமைகின்ற பொழுது அதனது தாயின்நிலை புத்தனது உள்ளத்தை மேலும் உருத்துகிறது. முன்னே ஓடிச் செல்லும் ஒரு குட்டியினை தொடர்ந்து போக முடியாமலும் பின்னே நொண்டி வரும் குட்டியினை விட்டுச் செல்லமுடியாமலும் தடுமாறும் அத்தாயின் பரிதாபத்தைக்கண்டு இரக்கத்தினாலும் பரிவுணர்ச்சியாலும் புத்தனது உள்ளம் உருகிறது. “ஓடும் மறிதேடி தாயும் முன்னில் ஓரடி வைத்தவுடன் வாடும் மறியை எண்ணி பின்வந்து தயங்குவதாக” என அந்நிலையைச் சித்தரிப்பதனால் தாயினது தடுமாற்றத்தையும் அந்நிலை கண்ட புத்தனது அங்கலாய்ப்பையும் இரக்கத்தையும் கவிஞன் அற்புதமாக படம்பிடித்து விடுகிறார். இவ்வாறு ஆட்டுமந்தையினது அவலத்தையும் அதைக் கண்ணுற்று இரங்கும் புத்தரது உள்ள உணர்வுகளையும் கவிமணி எளிய நடையிலும் பொருத்தமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களையும் கையாண்டு இரக்கவுணர்வை எழுப்பும் வண்ணம் சிறப்பாக சித்தரித்து விடுகிறார்.

21. சங்ககாலத்தின் சிறப்பு இயல்புகளை விளக்குக?

உலகில் வழங்கும் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் தமிழ்மொழி பண்டைக்காலம் தொட்டு வளர்ச்சியற்று வருகின்றது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அது சிறந்த கவிவளம் உடையதாய் உயர்நிலை பெற்று விளங்கிற்றெனச் சங்கநூல்களால் அறிந்ததே அன்றி அதன் ஆரம்பநிலை பற்றியாவது நாம் இப்பொழுது யாதும் அறிய முடியாது இருக்கின்றது. தமிழகத்தோடு யவனதேசத்தினர் வாணிகம் செய்து வந்த பண்டைக்காலத்தில் பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சிலர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களாலும் வடமொழி நூல்கள் சிலவற்றாலும் பிறவரலாற்றுக் குறிப்புகளாலுமே தமிழ் மக்கள் சிறந்த பண்பாடு உடையவர்களாய் வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றது.

முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் வழங்கிய நாடுகள் பல குமரிமுனைக்கு தெற்கே பல காததூரம் பரந்து கிடந்தன. காலத்திற்கு காலம் ஏற்பட்ட பல கடல் கோள்கள் காரணமாக அவையாவும் அழிந்து போயின, வடக்கே வேங்கடத்தையும் தெற்கே குமரிமுனையையும் எல்லையாகக் கொண்டு விளங்கிய நிலப்பரப்பே தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த தமிழ்நாடு ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளை கொண்ட காலப்பகுதியை சங்ககாலம் என்பர். அக்காலத்தில் சேர சோழ பாண்டியரென்னும் முடியுடைவேந்தர் மூவரும் பாரிகாரி முதலிய குறுநிலமன்னர் பலரும், வேங்கடம் குமரி என்னும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டு கிடந்த தமிழ்நாட்டை அறநெறியினின்றும் வழுவாது ஆண்டு வந்தனர் அவர்கள் காலத்தில் தமிழ்நாடு செல்வம் மலிந்து வளம் பெற்றது. கலைகள் ஓங்கின. தமிழ் நாட்டின் புகழ் எங்கும் பரவிற்று அதனை அறிந்த பிறநாட்டினர் பலர் தமிழ்நாட்டை நாடி வரலாயினர். பிறநாட்டு வணிகம் விருதியடையத் தொடங்கவே தமிழ் நாட்டில் முசிறி தொண்டி கொற்கை புகார் முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்கள் வளம்பெற்றோங்கின இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் தமிழ்நாடு பல துறைகளிலும் சிறந்து உயர்நிலை பெற்றிருந்தமைக்கு அறநெறி பிறழாது

ஆண்டு வந்த மன்னரின் பேரூக்கமும், நாடு நல்வாழ்வு அடைவதற்கு உயிரையும் உவந்தளித்த மக்கள் தம்பண்பாரும் இன்றோரன்ன பலவுமே காணமாய் இருந்தன.

முதற்சங்கம் இடைச்சங்கம்கடைச்சங்கம் என முச்சங்கம் கள் முறையே பாண்டி நாட்டிலிருந்து தமிழை வளர்த்து வந்தன என்பர் குமரி முனைக்குத் தெற்கே பரந்திருந்து கடல்கோளால் மறைந்த நிலப்பரப்பிலிருந்த தென் மதுரையென்னும் நகரம் பாண்டியருடைய பழைய தலைநகரமாக இருந்தது. அதனைக்கடல் கொண்ட பின் அதற்கு வடக்கிலிருந்த நிலப்பரப்பில் கபாடபுரம் என்னும் நகரைப் பாண்டியர் அமைத்து அங்கிருந்து தமது நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் குமரி முனைக்கு வடக்கே சென்று இப்பொழுதுள்ள மதுரையை அமைத்து அதன் கண் இருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். தென்மதுரையிலிருந்த சங்கத்தை முதற்சங்கமென்றும் கபாடபுரத்திலிருந்த சங்கத்தை இடைச் சங்கமென்றும், மதுரையிலிருந்த சங்கத்தைக் கடைச்சங்கமென்றும், முதற்சங்கத்தில் அகத்தியர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலிய புலவர்களும் இடைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியர் முதலிய புலவர்களும் கடைச்சங்கத்தில் கபிலர் பரணர் நக்கீரர் முதலிய புலவர்களும் தமிழை ஆராய்ந்தனர். 'வெண்டாழி வியாழமாலையகவல் முதுநாரை முதுகுருகு முதலிய நூல்கள் சிறந்து விளங்கின

தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியை வளர்த்த பேரறிஞர்களுள் அகத்தியர் தலைசிறந்தவர் அவர் இயற்றமிழ் இசைத் தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் முத்தமிழிலக்கண நூல் ஒன்றை இயற்றினார். பாட்டு இசையோடு கூடிய விடத்து இசைத் தமிழ் எனப்படும். பண்டைக் காலத்து நூல்களுள் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூல்களும் எட்டுத்தொகை பத்துப் பாட்டுப்பதினென் கீழ்க்கணக்கு என்னும் இலக்கிய நூல்களே எமக்கு கிடைத்தன பழைய தமிழ்நூல்கள் சிலவற்றிற்குப்பிற்காலத்து உரை ஆசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளுள் அழிந்து போக எஞ்சியவை போற்றற்குரியனவே.

சங்ககாலத்தில் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்டபுலவர்கள் தமிழ் நாட்டிற் பற்பல இடங்களிலும் இருந்து பல நூல்களையும் தனிச்சொய்யுள்களையும் இயற்றினர். பின்னொரு காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அவ்வாறு பேணிவைக்கப்பட்டபாக்களுள் சிறந்தனவற்றை தெரிந்து எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டுஎன்னும் நூல்களாக தொகுத்தனர் அவைமேற்கணக்கு நூல்களெனவும் கூறப்படும். ஒழுக்க நெறிகளைக்கூறும் நாலடியார் திருக்குறள் முதலிய பதினெட்டு நூல்கள் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எனப்படும். தொகை நூல்கள் எட்டாவன. அகநானூறு. புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுபத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை என்பன. திருமுருகாற்றுப்படை, பெருநராற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநெல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் நெடும் பாட்டுக்கள் பத்தினைக் கொண்ட நூல் பத்துப்பாட்டு எனப்படும். நாலடியார். நான்மணிக்கடிகை கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, இன்னாநாற்பது, இனியவைநாற்பது, ஐந்திணைஐம்பது, ஐந்திணைஎழுபது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம். இன்னிலை, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி இவை பதினெட்டும் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எனப்படும். இவற்றோடு சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் நூல்களை சங்க காலத்தன என்பர்.

புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் என்னும் இவை மூன்றும் புறத்திணை கூறுவன. ஏனைய ஐந்தும் அகத்திணை கூறுவன. பத்துப்பாட்டினுள் குறிஞ்சிப்பாட்டு முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்ற மூன்றும் அகத்திணை கூறுவன. அக் காலத்திலே தமிழ் நாட்டை ஆண்ட அரசர்களின் வீரச்செயல், கொண்டச்சிறப்பு, ஆட்சித்திறன்முதலியவற்றையும் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைச் சிறப்பினையும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் தெளிவாக எடுத்துக்கூறுகின்றன. பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல் சேர மன்னர் பதின்மர்மீது பாடப்பட்ட நூறுபாக்களைக் கொண்டு விளக்குகின்றது.

பரிபாடல் என்னும் நூலைப்போலவே கலித் தொகையும் பெயர் பெற்ற நூலாகும், கலி, பரிபாட்டு ஆகிய இருவகைப்பாடும் முற் காலத்தில் இசையோடு பாடப்பட்டவை. சில அகவலோடு வஞ்சி கலந்த பாட்டுக்கள் பத்துப்பாட்டிலுள்ள பாக்கள் யாவும் நூறு அடிக்கு மேற்பட்டவை. கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் போர்க் களத்தைப் பற்றிகூறும் களவழி நாற்பதும் அகத்திணையொழுக்கங் கூறும் ஐந்திணைஐம்பது முதலிய நூல்களும் ஒழிந்த ஏனைய நூல்கள் எல்லாம் மக்களுக்கு உறுதி பயக்கும் அற முறைகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் ஆசாரங்களையும் எடுத்துக் கூறுவன. அவற்றுள் சிறப்பு உடையதாய் விளங்கும் நூல்திருக்குறள். இன் நூல் எல்லாமத்தினரும் போற்றிப்புகழும் ஒரு தெய்வநூல் ஆகும். எல்லா சமயங்களும் ஒரு முகமாய்நின்று போதிக்கும் உண்மைகளை இணையற்றவகையில் எடுத்துக்கூறுகின்றது. இதனை நாலடியார் எனவும் கூறுவர். பொருட்செறிவும் உவமைச்சிறப்பும் பொருந்திய பாக்களையுடைய அந்நூல் உலக வாழ்வின் இழிவை எடுத்துக்காட்டுமுகமாகவே துறவின் பெருமையை வற்புறுத்துகின்றது.

மச்சுள் வாழ்க்கையே சங்க காலச் செய்யுளுக்குப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. அக்காலச் செய்யுள் வழக்கில் மக்கள் வாழ்க்கை இரு பெரும் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டது. அகத்திணை, புறத்திணை, அகத்திணை என்பது காதலொழுக்கம். அது புணர்தல், பிரிதல் முதலிய பல பிரிவுகளை உடையது. சங்க காலப் புறத்திணை செய்யுட்களில் பலவகை கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் போரும், வீரமுமே சிறப்பாக கூறப்பட்டன. உலக வழக்கிலும் சங்க கால மக்கள் தூய காதலொழுக்கத்தையும் அறத்தினின்றும் வழுவாத வீர வாழ்க்கையையும் சிறப்பாக போற்றி வந்தனர். காதலும் போரும் சங்ககால செய்யுளைப்போல வேறு எதிலும் பாரட்டப்படவில்லை.

சங்ககால செய்யுள் வழக்கினை அறிய வேண்டும் ஆயின் அக்கால மக்கள் இயற்கையினை ஐந்துவகை

யாக குறிஞ்சிநிலம், முல்லைநிலம், மருதநிலம், நெய்தல் நிலம், பாலைநிலம், என வழங்கினர். அவ் ஐந்து நிலங்களிலும் ஐந்து வகையான தாவரங்கள் சிறப்பாக காணப்பட்டமையால் அப்பெயரை பெற்றன. குறிஞ்சி முதலிய ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களுள் என்நில மக்களுக்கு எவ்வொழுக்கம் சிறந்ததாகின்றதோ அதனை அந்நிலத்துக்குரியதாகக் கொண்டு சங்கப்புலவர்கள் செய்யுள் செய்தனர். அம்முறை பற்றிக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குப் புணர்தலும் பாலைக்கு பிரிதலும் முல்லைக்கு இருந்தலும் மருதத்துக்கு ஊடலும் நெய்தலுக்கு இரங்கலும் சிறப்பாக உரிய ஒழுக்கங்களாக செய்யப்பட்ட செய்யுட்களும் பலவுள.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் உணவுக்கு வேட்டையாடுதல், தினைவிதைத்தல் முதலிய தொழில்களை செய்தனர். தினைவினையும் காலத்தில் அதனை அந்நிலத்து இளம் பெண்கள் பாதுகாப்பர், ஆடவர் வேட்டையாடச் செல்வது வழக்கம் வேட்டைமேல் மனம்கொண்ட காளையரும் தினைப்புலம்காத்தறின்ற இளம்கன்னியரும் ஒருவரை ஒருவர் தினைப்புலத்தின் அருகில் உள்ள சோலையிற் கண்டு காதல் கொள்ளுதற்கும் ஏற்ற வசதிகள் குறிஞ்சி நில மக்களிடம் காணப்பட்டன.

சங்ககாலப் புலவர்கள் புணர்தல் என்னும் ஒழுக்கத்தைக் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியதொரு காதலொழுக்கமாகக் கொண்டனர் பாலைநிலத்தில் இடைஇடையே தன்காதலியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுதல் வழக்கமாய் இருந்தது. அதனால் பிரிதல் என்னும் காதல் ஒழுக்கம் பாலைநிலத்திற்குரியதோர் ஒழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. முல்லைநிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர் எனப்படுவர். அவர்கள் பண்டைக் காலத்தில் பெரும்பாலும் மந்தைமேய்த்தற் தொழிலையே செய்துவந்தனர். தமது நிலத்தையும் மந்தையையும் பகைவரிடத்தில் இருந்து காப்பதற்காக எல்லைப்புறங்களுக்கு சென்று பாடிவீடமைத்து அங்கு தங்கி இருந்து பகைவரை அழிக்கச் செல்லும் போது தமது மனைவிமாரை விட்டும் விட்டுப்பிரிந்து செல்வர். அவ்

வாறு பிரிந்த ஆடவர் மீண்டும் திரும்பி வரும்வரையும் தமது துன்பத்தையாற்றிக் கொண்டு இருத்தல் முல்லை ஒழுக்கம் எனப்படும்.

மருதநிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் உழவுத் தொழிலை மேற் கொண்டு செல்வச் சிறப்புடையோராய் வாழ்ந்தனர். தம் ஒய்வுநேரத்தை ஆடல் பாடல் முதலிய இன்பக் கலைகளை விருத்திசெய்தலிலும் அறிவை வளர்த்தலிலும் செலவிட்டனர். அவர்கள் தாம் செய்யவேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் பகற் காலத்தில் செய்துமுடித்து இராக் காலத்தில் இன்பக்கலைவல்ல பாணரும் பரத்தையரும் வாழுமிடஞ் சென்று அவர் செய்யும் ஆடல்பாடல் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

நெய்தல் நிலத்தில் மீன் பிடித்தல் உப்பு விளைவித்தல் முதலிய தொழிலாக கொண்ட பரதவர் வாழ்ந்தனர். மீன் பிடிப்பதற்கு படகில் காலையில் ஏறி மாலைக்குமுன் திரும்பா விட்டால் அவர்மனைவியர் அந்திப்பொழுதுவரை நினைத்து துன்பம் உறுவர். அந்நேரத்தில் சூரியன் படுதல் பறவையினம் தம்சேர்க்கை நோக்கிக் கூட்டங்கூட்டமாக பறத்தல், கடற்கரையிற் புல்மேயும் விலங்கினம் தம்படுக்கையிடம் சேரல் இயற்கைக் காட்சிகள் இயல்பாகவே மக்களுக்கு ஒரு சோக உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்லன. ஆடவரும் இளமங்கையரும் பிறரறியாது ஒருவரையொருவர் கண்டு தம்முட்காதல் கொள்ளுதற்கு ஏற்ற புன்னை முதலிய மரங்கள் செறிந்த வெண்மணற் குன்றுகளையுடையது. சில நாட்களாக அவனைக் காணாத கவலை அவள் மனத்தை உறுத்துவதால் அவளுக்கு இரங்கல் உண்டாகின்றது. இது நெய்தல் நிலத்திற்கு உரியதாக கொள்ளப்படுகிறது.

பாலைநிலத்தில் வாழ்ந்தோர் மறவர் எனப்படுவர். போர் செய்வதில் வல்லமை உடையவர்கள். மேற்கூறிய போரொழுக்கங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு சங்கப்புலவர் செய்யுள் செய்துள்ளனர். அவை பெரும்பாலான காஞ்சித்திணை, பாடாண்டிணை என்பவற்றுள் அடங்கும். யாதும்

ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற உளப்பாங்குள்ள அப்புலவர்கள் மன்னர்குரிய பெருமதிப்பை மக்கள் பாற்பெற்றனர். மகளிடத்திற் பேரன்பும், அரசை அறநெறியிச் செலுத்தும் அருமுயற்சியும், அஞ்சாநெஞ்சத்தோடு எவ்விடத்தும் உண்மையை எடுத்துக் கூறும் மனத்திண்மை உடையவர் தமக்கு நெல்லிக்கணியீந்த அதிகமான் உயிர்நீத்தபோது ஔவை யார் நெஞ்சருகிப் பாடியதும், பாரி இறந்தபின் உயிர்வாழ விரும்பாது கபிலர் வடக்கிலிருந்து புறப்பட்டதும் குமணன் நாடிழந்து காட்டில் வதியுநாளில் பெருந்தலைச் சாத்தனார் சென்றிரப்ப அவன் தன் தலை கொய்தற்கு வாளைக் கொடுத்ததும் இப்படியான நிகழ்ச்சிகள் அக்காலத்துப் புலவர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் இடையில் அன்பின் பெருக்கை எடுத்துக்காட்டுகிறது "தாரகை நடுவண் தண்மதி" போன்று விளங்கித் தமிழ்ப்புலவர்கள் வாழ்க்கைக்குத் தனிப்பெருமை வேறு எவ்வகையாலும் அவர்தம் பண்பட்ட வாழ்க்கையைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியாது.

புலவனுடைய உள்ளமானது குழந்தையினுடைய உள்ளத்தை ஒருவாறு ஒத்திருக்கிறது. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை நோக்கும் போது சங்க காலத்துச் சமுதாயம் கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் முதலிய சிறப்புடைப் பண்புகளையுடையதாய் விளங்கின. அக்கால அரசருட் சிலர் மயிலுக்குப் போர்வையும் முல்லைக்கு தேரும்ஈர்ந்த செய்திகள் இயற்கைக் காட்சிகளில் அக்கால மக்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

சொற்கள் பல ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து செல்லும் போது உருபு முதலியன விரியாது தொக்கு நிற்பதே சங்க காலத்தில் பெருவழக்காயிருந்தது.

"செறுத்த செய்யுட் செய்செந்நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளக்கு புகழக் கபிலன
இமிழ் குரன் முரசு மூன்றுடனானந்
தமிழ்கெழு கூடற்றண்கோல் வேந்து"

இவ்வாறு சுருங்கிய மொழியில் விரிந்த பொருளை அமைத்து செய்யுள் செய்தனர். அக்காலச் செய்யுட்கள் பிற்காலப் பகுதிகளில் எழுந்த செய்யுட்களிலும் சிறந்தனவாகக் காண்பதற்கு அக்கால மொழிநிலையினையும் ஒரு காரணமாகக் கூறலாம்.

22. சோழப் பெருமன்னர் காலத் தொடக்கம் மேல்நாட்டார் வருகை வரையுள்ளகாலப்பகுதியிலேதோன்றிய இலக்கியங்களில் பண்புகளை வகுத்துக் காட்டுக?

சோழப் பேரரசுக் காலப் பிற்பகுதியில் சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியும் ஆரம்பமானது. அவர்கள் வலிமை பெற்றிருந்த போது அவர்களுக்கு அடங்கி இருந்தவர்கள் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினர். இதனால் சோழரது அரசியல் நிலையில் குழப்பங்கள் ஏற்படலாயின. காவியக் கற்பனைகள் மாறி தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் சமுதாயத்தில் இடம்பெறுவதற்கான சூழ்நிலையாக இது அமைந்தது காவியங்களை வெறுத்து மக்கள் தத்துவங்களை விரும்பத் தொடங்கினர். மனிதர் வாழ்க்கை காவியத்தில் கூறப்பட்ட பொருளுக்கு சிறப்புடையதன்று எனக் கொண்டு கடவுளையும் கடவுள் அவதாரங்களையும், திருவிளையாடல்களையும் பொருளாகக் கொண்டு இலக்கியஞ் செய்கின்ற புதியதொரு இலக்கியப் பண்பு இக்காலத்திலே உருவாகத் தொடங்கிற்று.

வடமொழியிலே நிகழ்ந்து வந்த தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் தமிழ் நாட்டிலும் இக்காலத்தில் பரவத் தொடங்கின. சைவ சித்தாந்தக்கொள்கையென சைவத்திற்கு தமிழில் ஒரு தத்துவ முறை வகுக்கப்பட்டது. சைவசித்தாந்தத்தின் ஊற்றாக சிவஞானம் கருதப்பட்டது தமிழிலுள்ள சைவசித்தாந்த நூல்களுள்ளே முதன்மை நூலாக சிவஞான போதம் கருதப்பட்டது. இதனைப் பின்பற்றி ஏனைய சைவசித்தாந்த நூல்கள் தோன்றத் தொடங்கின. பதி, பசு, பாசங்களாகிய முப்பொருள்களின் உண்மைகளையும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் வீடு பேற்றிற்குரிய நெறியினையும் அந்நெறி நிற்பார் பெறும் பயன்களையும் சைவசித்த நூல்கள் எடுத்துக் கூறின;

இன்னொரு குறிப்பிட்டத்தக்க பண்பு; உரை நூல்களின் தோற்றமாகும். பல இலக்கண நூல்களுக்கு உரைகள் வகுக்கப்பட்டன. யாப்பருங்கலம், வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களுக்கு உரைகள் வகுக்கப்பட்டன. சோழர் காலத்து உரைநடையின் சிறப்பை இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், முதலியோர் எழுதிய உரைகளிலிருந்து அறியக்கிடக்கிறது. சிறந்த உரைநடைக்குரிய பண்புகள் இவற்றில் மலிந்து கிடக்கின்றன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் உரைநடை இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட காலமாக இக் காலப்பகுதியைக் கொள்ள முடியும்.

14ம் நூற்றாண்டோடு முடிந்த சோழர் காலப்பகுதிக்கும் 18ம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த ஐரோப்பியர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி தமிழ்இலக்கிய வரலாற்றில் நாயக்கர் காலப் பகுதியென அழைக்கப்படும். இக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களின் பண்புகள் வேறுபட்டவை இதற்குக் காரணமாக அக்காலத்து அரசியற் சூழலும் சமய நிலையும் அமைந்தன. பிறநாட்டவரது படையெடுப்புக்களைச் சமாளிப்பதற்கேற்ற ஆயுத்தங்களைச் செய்வதே அக்காலத்து மன்னர்க்குரிய வேலையாக இருந்தது. இதனால் முன்னைய காலங்களைப்போல இலக்கியங்களிலும் தனித்துவத்தைக் காண முடியவில்லை.

ஆனால் பிறநாட்டவரது வருலகயால் தமிழ் நாட்டிலே வந்த பிறசமயத்தினால் சைவ வைணவ மதங்களுக்கிடையே யிருந்த பேதங்கள் மறையத் தொடங்கின. நாயக்கமன்னர் முகமதியர் படையெடுப்பினைத் தடுத்ததுடன் சைவ, வைணவ மதங்களையும் பாதுகாத்தனர். இதனால் தத்துவ சாஸ்திரக் கொள்கைகளும் சமயங்களும் மிக வேகமாக வளரத் தொடங்கின. சமய வளர்ச்சியின் பயனாகத் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய மடங்களும் ஆதீனங்களும் சமயத்தை வளர்த்ததுடன் இலக்கியங்களையும் புதிய வழியிலே போகத் தொடர்ந்தார். இலக்கியங்கள் இதனால் சமயச்சார்பும் தத்துவச்

இக்காலத்திலே தமிழில் தலபுரணங்கள் பல தோன்றின. இஸ்லாமியர்களுடைய படையெடுப்பினாலே பல கோயில்கள் அழியும் நிலை தோன்றியது. இதனால் அக்கோயில்களின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறி அவற்றிற்கு ஆதரவாக மக்களைத் திருப்ப வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் அடியார்களின் கற்பனையில் தலபுராணக் கதைகள் பல தோன்றின.

இன்னும் தார்க்க முறையாகத் தத்துவ சாஸ்திரக் கருத்துக்களை நேரிலெடுத்துக் கூறுவனவும் அக்கருத்துக்களைக் கதைகளில் அமைத்து விளக்குவனவும் என இருவகையான இலக்கியங்கள் இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனால் நன்னெறி நீதிநெறி விளக்கம், வெற்றிவேற்கை, கொன்றை வேந்தன், ஆத்திசூடி, மூதுரை, நல்வழி போன்ற நூல்கள் எழுந்தன. ஆனால் இத்தகைய இலக்கியப்பண்பிலும் நாயக்கர்கால இறுதிப் பகுதியில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பள்ளு குறவஞ்சி போன்ற இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட இவ்விலக்கியங்கள் எழுந்தன. மக்கள் தத்துவங்களிலே வெறுப்புற்று இயற்கையோடியைந்த வாழ்வை விரும்பியதனால் இத்தகைய இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின.

இதேகாலப்பகுதியிலேயேபதினெண் சித்தர்கள் வைதீக சமய தத்துவங்களை கண்டித்து பல பாடல்களை இயற்றினர். காளமேகம், இரட்டையர், அந்தக்கவி வீரராக முதலிய யார் போன்ற புலவர்கள் சிறந்த வசைக் கவிகளை இயற்றியுள்ளனர். இப்பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவான ஒரு இலக்கியப் பண்பினை உணர்த்தி நிற்கின்றன. கற்பனை, சொல்லலங்காரம், ஓசைச்சிறப்பு முதலியனவே இப்பாடல்களில் பண்பாக அமைந்தன. யமகம், திரிபு, மடக்கு, சித்திரகவி போன்ற செய்யுட்கள் பலராலும் பாடப்பட்டன. கற்பனை வரட்சியிருந்த போதும் புதிய செய்யுளமைப்புக்கள் பல இக்காலத்தில் புலவர்களால் கையாளப்பட்டன. வசைக் கவியையும், அருணகிரிநாதரது திருப்புகழ்ச் 'சத்தங்களையும் இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழிலுள்ள பலவகைப் பிரபந்தங்களும் இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டன. பரணீலா, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், நான்மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, தூது, போன்ற பிரபந்தங்கள் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டன. இவற்றில் வடமொழிச் சொற்களும் சத்தங்களும் பெரிதும் கையாளப்பட்டன.

உரையாசிரியர்களும் பலர் தோன்றி இக்காலத்தில் உரைநடையைச் சிறப்பித்தனர். நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர், முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இலக்கண நூல்களுக்கும், எட்டுத்தொகை முதலிய இலக்கிய நூல்களுக்கும் உரைகள் எழுதப்பட்டன.

இதனால் சோழப்பெருமன்னர் ஆட்சியிறுதிமுதல் மேல் நாட்டாரது வருகை வரையுள்ள காலப்பகுதியில் தமிழ் இலக்கியவரவாற்றில் சில தனிப்பட்ட இலக்கியபண்புகள் அமைந்தமை பெறப்படுகின்றது, இக்காலப்பகுதி சிறப்பாக நாயக்கர் காலப்பகுதியென்றும் தத்துவநெறிக்காலமென்றும் சிறப்பித்துப் பேசப்படுகின்றது.

23 அறநூல்களின் தோற்றம் எவ்வாறு சங்கமருளிய காலத்தைச் சங்க காலத்தினிறும் பிரித்துக் காட்டும் ஒரே இலக்கியப் பண்பாக அமைகின்றதென விளக்குக?

தமிழிலக்கிய வரவாற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு காலங்கள் சங்ககலாம் முதலாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. சூழ்நிலைக்கேற்ப ஒருகாலப் பிரிவினது இலக்கியம் அமைவது. காணக்கூடியது அதற்கேற்பவே சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. அக்காலத்தில் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை தமிழ்நாட்டுச் சூழலுக்கேற்ப அமைந்திருந்தது. பிற நாட்டினரது செல்வாக்கு தமிழ் மக்களினது வாழ்க்கையில் சிறப்பிடம் பெற்றிருக்கவுமில்லை. இதனால் ஐவகை நிலப்பாகுபாட்டிற்கேற்ப அமைந்த அவர்களது வாழ்க்கை பற்றிய இலக்கியங்களே அக்காலத்தில் எழுந்தன. மக்களது வாழ்க்கையும் ஒழுக்கமும் நில இயற்கைக்கு ஏற்பவே அமைந்திருந்தன. இதனால் அக்காலத்தில் இலக்கியங்கள் மக்களது

ஒழுக்கத்தையே பொருளாகக் கொண்டெழுந்தன. அக் காலத்து மக்கள் யாவருக்கும் இயல்பாக அமைந்தது. காதலுணர்வும், வீர உணர்வுமே அவ்விலக்கியங்களிற் சிறப்பிச்சு கப்பட்டன. இலக்கியங்களின் பொருள், முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள், என மூன்றாகவகுக்கப்பட்டது. உரிப்பொருளாகிய ஒழுக்கம் நிகழுவதற்கு முதற்பொருள் நிலைக்களமாகவும் கருப்பொருள் அதற்குதவுமாறும் செய்யுள் கள் இயற்றப்பட்டன. இது ஐவகை நிலங்களுக்கும் அமைந்தது. காதலுணர்வு புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல் ஊடல், என ஐந்தாக வகுக்கப்பட்டு அவ்வந்நில இயற்கைக்கு ஏற்ப குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம், என்பவற் றிற்கு முறையே சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டன ஐவகை நிலங் களது பெயரே அவ்வந் நிலத்துக்குச் சேர்ந்த காதலெழுக்கங் களுக்கும் பெயராயிற்று. இன்னும் அக்காலத்து மக்கள் தத்தமது நிலத்திற்குச் சிறப்பாக உள்ள பூக்களைப் போருக்குச் செல்லும் போது சூடிச் சென்றனர். அக்காலப் போர் ஒழுக்கம், வெட்சி, வாகை வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என ஐந்தாகவ க்கப்பட்டு அவ்வந்நில இயற்கைக்கேற்பக் குறிஞ்சி பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்ற நிலங்களுக்கு முறையே உரியதாகக் கொள்ளப்பட்டன. போர் ஒழுக்கத்தின் பெயரும் அம்மக்கள் சூடிச் சென்ற பூவின் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டது இன்னும் சங்ககாலத்தில் பிறநாட்டாரது செல்வாக்குக் குறைந்த அளவிலேயே இருந்ததென்பது சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது. மக்களது வாழ் விலே சமயம் முக்கிய இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. ஐவகை நிலங்களுக்கும் வெவ்வேறு தெய்வங்களும் வழிபாட்டு முறை களும் வழங்கிலிருந்த போதும் அவை பெருமளவில் இலக்கி யங்களில் இடம்பெறவில்லை.

ஆனால் சங்கமருவிய காலத்தில் சூழல் வேறுபட்டதாக இருந்தது. இக்காலத்தில் வாழ்க்கை பற்றிய கருத்துக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து ஒழுங்குபடத் தொகுத்து கூறு கின்ற ஒரு நிலையினை அக்காலத்துத் தோன்றிய நூல்கள் எமக்குணர்த்தி நிற்கின்றன இவ்வாறு அமைவதற்கு இரு

காலச் சூழலும் வேறுபட்டதாக இருந்தமையே முக்கிய காரணமெனலாம். தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே அற நூல்கள் பெருமளவாகத் தோன்றிய காலம் இக்காலமாகும். சங்க மருவிய காலத்தில் அந்நியரான களப்பிரரது ஆட்சியினால் சமூகத்தில் சீர்கேடுகள் ஏற்பட்டதால் மக்களது வாழ்க்கையை சீர்திருத்துவதற்காக திருக்குறள் போன்ற அறநூல்கள் தோன்ற வேண்டியதும் அவசியமாயிற்று. இன்னும் சங்ககால வாழ்க்கை முறையிற் காணப்பட்ட குறைபாடுகளால் மனம் நொந்த மக்களுக்கு வேறுபட்டதொரு வாழ்க்கை முறை தேவைப்பட்டது. காதல் வாழ்க்கையிலும் வீர வாழ்க்கையிலும் துன்பத்தையே கண்ட மக்கள் ஒழுக்கமான வாழ்க்கையை விருப்பினர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சமண பௌத்தக் கொள்கைகள் அவர்களுக்கு ஏற்றதாகவும் அமைந்தன, களப்பிரரது ஆட்சிக் காலத்திலே இவ்விருமதங்களும் மிகவும் பலம்பெற்று விளங்கின. இதனாலும் இக் கொள்கைகள் நாட்டில் செல்வாக்கும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. சமணம் கடுமையான துறவினையும் பௌத்தம் கடுந்துறவுக்கும் உலக வாழ்வுக்கும் இடையிலான ஒருவழியையும் வற்புறுத்து வனவாக அமைந்தன.

சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த அற நூல்கள் இயற்கையோடியைந்த வாழ்க்கையை கண்டிப்பது போல அமைந்துள்ளன. சங்ககால வாழ்க்கையைக் குறைகூறுவது போலத் திருக்குறள் அமைந்துள்ளது. போர், காதல், வீரம், ஊனுண்ணல், மதுவருந்துதல் போன்ற அம்சங்கள் சங்ககால இலக்கியங்களிற் சிறப்பித்துப் பேசப்பட்டன. திருக்குறள் இவற்றைக் கண்டிக்கிறது. இதனால் அக்கொள்கைகள் சங்க மருவிய காலத்தில் வெறுக்கப்பட்டமை நன்கு புலப்படுகின்றது. சமூகவாழ்க்கையில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டவேண்டும் என்பதை நிலைநாட்டுவதற்காகவே இவ்வறநூல்கள் எழுந்தன எனலாம். திருக்குறளைப் போலவே ஏனைய அறநூல்களும் பதினெண்கீழ் கணக்கு நூல்களாகவுள்ளன. அறங்களைக் கோவைப்படுத்திச் சிலவற்றிக்கு முக்கியத்துவளிப்பனவாகவே இந்நூல்களின் சாராம்சம் விளங்குகிறது. இந்தரீதி

யில் நாலடியார் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகிறது. உலக வாழ்வின் வெறுப்பினை நாலடியார் காட்டிச் செல்கிறது. உலகியல் வாழ்விலே ஏமாற்றம் கண்டவர்களுக்கு ஆறுதளிக்கும் பாடல்கள் பல இதிலமைந்துள்ளன. பழமொழி நானூறு, திரிகடுகம் என்பனவும் இத்தகைய பண்புடையனவாகவே இருக்கின்றன. அறக் கருத்துக்களை மருந்துப் பெயர்கள் கொண்ட நூல்களில் வெளியிடும் பண்பினையும் சங்கமருவிய காலத்திற் காணலாம், திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம் ஏலாதி என்ற மருந்துகள் உடல் நோயைத் தீர்ப்பது போல அப் பெயர்களைக் கொண்டு நல்லொழுக்கங்களைத் தொகுத்தமைக்கப்பட்ட அறநூல்கள் சமுதாயத்தைத் திருத்துவதற்கு உதவின. திரிகடுகம் மூன்று மருந்துச் சரக்குகளையும், சிறுபஞ்ச மூலம் ஐந்து மருந்து வேர்களையும் ஏலாதி ஏலம் முதலிய ஐந்துக்கு மேற்பட்ட சரக்குகளையும் கொண்டதால் இப்பெயர்களுடைய நூல்களும் முறையே மூன்று ஐந்து ஐந்துக்கு மேற்பட்ட ஒழுக்க முறைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றன. இவை போன்றே ஏனைய முதுமொழிக்காஞ்சி இன்ன நூற்பது இனியவை நூற்பது ஆசாரக் கோவை போன்ற அறநூல்களும், சங்கமருவியகாலத்தில் அறக்கொள்கைகளை வலியுறுத்துவதற்காகவே எழுந்தன.

இதனால் இருகாலத்து இலக்கியங்களையும் எடுத்து நோக்குமிடத்து அறநூல்களின் தோற்றமே சங்கமருவிய காலத்தைச் சங்க காலத்தினின்றும் பிரித்துக்காட்டும் முக்கிய பண்பாக அமைந்துள்ள தெனலாம். சங்ககாலம் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வுக் காலமாக இயற்கை நெறிக்காலமாகவும் சங்கமருவிய காலம் அறநெறிக்கருத்துக்கள் பெருந்தொகையாக எழுந்த காலமாக அறநெறிக்காலம் எனவும் அழைக்கப்பட இடமுண்டாயிற்று.

23. "சோழப் பெருமன்னர் காலம் காவியக்காலம்" விளக்குக?

தமிழிலக்கியம் பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்கச் சோழர் காலத்தில் சிறப்பாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததையுணர்வதற்கு

அக்காலத்திற் தோன்றிய காவியங்கள் சான்றாக நிற்கின்றன பிறநாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தபல்லவமன்னர்கள் அங்கு தமது ஆட்சியை நிலை நாட்டுவதற்காகப் பலகாலத் தைக் கழிக்க வேண்டியிருந்தது. இதனால் தமதாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் முயற்சிகளில் பல்லவ மன்னர் ஈடுபட்டன ரேயன்றி நாட்டின் நன்மைக்காகப் பெரிதுமுழைத்தனர். என்று கொள்வதற்கில்லை. பகைவர்களை அடக்கவேண்டியதே அவர்களது முக்கிய கடமையாக இருந்தது இதனால் சமுதாய வளர்ச்சியிலே மன்னர்களின் பங்கு சிறப்பானதாக இருக்க வில்லை. இத்தகைய நிலையில் மன்னர்களைப் பாராட்டும் இலக் கியங்களும் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலைகளும் ஏற்படவில்லை ஆனால் சோழப்பெருமன்னர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் ஆட்சி முறையில் பல மாற்றங்கள் பல்லவர் காலத்தைவிட பல மானதாக இருந்தன. நாட்டு நலன் ஒன்றையே கருதி அவர் கள் ஆட்சி நடத்தி வந்தமையால் சமுதாயத்தில் மக்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட வாய்ப் புண்டாயிற்று, பகை, பிணி, வறுமை, என்பன சமுதாயத் தைக் தாக்கவில்லை. நாடு செல்வம் மலிந்து கலை வளர்ச்சியில் உயர்ந்து விளங்கியது. இதனால் அக்காலத்துப் புலவர்கள் மன்னர்களைக் கடவுளாகக் கருதி இலக்கியங்கள் பாடத் தொடங்கினர். மன்னரின் ஆட்சித்திறனையும், வீரச் சிறப் பினையும் பாராட்டிப் பல இலக்கியங்கள் எழுந்தன. அவ் வாறு மன்னர்களது குணநலன்களை விவரித்துக் கூறுவதற்கு வடமொழி மரபான காவிய மரபு அவர்களுக்குக் கை கொடுத்து இயற்கை நெறி வாழ்வில் சோழர் காலத்தில் மீண்டும் கவர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. காவியங்கள் இயற்கை யையும், சமயத்தையும் அறநெறியையும் இணைத்துக் காட்ட வாய்ப்பளித்தன. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களும் வேண்டப்படுகின்றன. தன்னிகரில் லாத தலைவனாக வாழ்ந்து இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெறவேண்டுமென்ற காவியத்தின் அடிநாதத்தினைச் சோழர் பெருமன்னர் வாழ்வோடு கவிஞர் இணைக்க முன்வந்தனர் இதனால் அரசனைத் தலைவனாகக் கொண்ட காவியங்கள் தோன்றின. சிந்தாமணி, குளாமணி, கம்பராமாயணம்

என்றும் காவியங்கள் இவ்வாறு தோன்றிச் சிறப்புப்பெற்றன.

நாட்டின் நலன் கருதி உழைத்த சோழப்பெருமன்னர்கள் சமய வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய பணிகளை ஆற்றினர். மன்னர் காட்டிய வழியிலே மக்கள் சென்றமையால் பேரிலக்கியங்கள் எழுவதற்குச் சூழலும் சாதகமாயிருந்தது. மன்னர் வாழ்வைக் கூறச் சிறுகாப்பியங்களும், பெருங்காப்பியங்களும் எழுந்தன. இத்தகைய காவியங்கள் பல்லவர் காலத்தில் எழாமையுக்கு அவ்வக்காலச் சூழ்நிலையே காரணமெனலாம். புலவர்களது கற்பனையைத் தூண்டவல்லதாக மன்னர்களது வாழ்வு அமைந்திருந்தது. இதுவே சோழர் காலத்தில் தமிழிற்காவிய உற்பத்திக்கு முக்கிய காரணமெனலாம். சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் போன்ற பெருங்காப்பியங்களிலே வடநாட்டு மன்னர்களுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பு, ஆட்சிச் சிறப்பு முதலியன கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் சோழப்பெருமன்னர்களுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பு முதலியனவும் அந்நாட்டு மக்களுடைய சீரிய குணங்களும், நாட்டினியற்கை அழகுமே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பராமாயணத்தில் வருகின்ற 'காவிரி நாடன்ன களனி நாடு' என்ற உவமை இதனை விளக்கி நிற்கின்றது.

அரசர்களது சிறப்பினைக் கூறிப் புதிய காவியங்களை இவற்றுவதற்கு அக்காலப் புலவர்கள் கையாண்ட பாவின வகையும் பேருதவியாக இருந்தது. பல்லவர் காலத்தில் இறைவன் சிறப்பினைப் பாடுவதற்குச் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்ட விருத்தப்பா இக்காலத்தில் மன்னர்களது சிறப்பினைப் பாடுவதற்கு உதவியது இப்பாவகையை முதன் முதலிற் கையாண்டவர் சோழர் காலத்துப் புலவர்களில் திருத்தக்க தேவராவர், இவர் இயற்றிய சீவக சிந்தாமணி இதற்கோர் சிறந்த உதாரணமாகும். மன்னர்கள் கையாண்ட சமரச மதப் பான்மையைக் கம்பராமாயணம் சிறப்பாக விளக்கி நிற்கின்றது சைவத்திற்கும் வைணத்திற்குமிடையே ஒரு சமரச மனப்பான்மையை இக்காவியம் உணர்த்துகின்றது.

இக்கால அரசியற் கருத்தினை "மன்னுயிர் ஞாலற்கு இன்னுயிரொக்கும் இறைவன்" என்று சீவக சிந்தாமணியும்

“வீந் குநீர்வேலி வாழ்வதற்கு ஆவியாவர் அரசர் என்று குளபணியும்” “மன்னனையின்றி வைகும் மண்ணுலகு எண்ணுங்காலை இன்னுயிர் வைகும் யாக்கையைஒக்குமென்பார்” எனப் பெரியபுராணம் கூறுவதிலிருந்து அரசனை உயிராகவும் மக்களை உடலாகவும் சோழர் காலத்திற் கருதிவந்தமை புலப்படுகின்றது.

கம்பராமாயணத்தில் அயோத்தியைப் பற்றி வருகின்ற வருணனைகள் சோழ தலைநகரையே கருத்தில் கொண்டு கம்பனால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சோழப்பேரரசின் வளர்ச்சியைக் கம்பன் மன்னன் புகழ்பாடக் காவியமரபினைத்தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டான். அவனது காவியம் மறைமுகமாகச் சோழர் காலத்துப் பல நிகழ்ச்சிகளின் சின்னமென்று கூறலாம் இரவிகுலத்தோர் சோழ சாம்ராச்சியம் அமைத்து ஆட்சி புரிவதற்கு வரலாற்று நியாயம் கற்பிப்பது போல இரவிகுலத்து இராமனைப் படைத்திருக்கின்றான். இராஜராஜனும், ராஜேந்திரனும் சோழர் ஆட்சியில் ஈழங்கொண்டது போலக் கம்பனது இராமனும் இலங்கையை வெல்கின்றான். சோழமன்னர் தாம் கைப்பற்றிய இடங்களெல்லாம் நீதியை நிலைநாட்டினர் என்பதை தனது காவியத்தில் இராமனின் மூலம் காட்டிச் செல்கிறான்.

எனவே சோழர் காலத்துச் சூழ்நிலையும் பெருமன்னர்களது பண்பும் காவியங்கள் தோன்ற வழிவகுத்தது. இதனால் தமிழ் பண்பும் காவியங்கள் தோன்ற வழிவகுத்தது. இதனால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சோழர் காலம் காவிய காலம் எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது.

24. சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் தமிழிலக்கியம் பல துறைகளிலும் வளர்ச்சியடைந்தது.

ஆராய்க?:

சோழப் பெருமன்னர்கள் தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலமாகிய கி. பி 9ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடங்கிப் 14ம் நூற்றாண்டு வரையும் உள்ள காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுதியிலேயே சோழர் காலம் என்றழைக்கப்படும். ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்ட இக்காலப்பகுதியில் அரசியல், சமய, சமு

தாய நிலைகள் சிறப்பாக இருந்தமையால் தமிழிலக்கியமும் பல துறைகளில் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிற்று.

நாடு அந்நியராட்சியின் கையிலகப்படாது தமிழ் மன்னர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டதால் ஆட்சியில் மிக்க கவனமிருந்தது, தமது நாட்டுக்கு நல்ல பரிபாலனத்தை அக்கால மன்னர்கள் வழங்கினர். பகையரசர்களை வென்று நாட்டிலே ஆட்சிநிலை நிறுத்திப் பெரு மன்னர்கள் வாழ்ந்தனர் இதனால் சமுதாயத்திற் பூசல்களுக்கு இடமிருக்கவில்லை. சமயங்கள் சமரசமாக இருந்தமையால் எல்லாச் சமயங்களும் வளர்ச்சியடைந்தன நாட்டுநலன் கருதி மன்னர் உழைத்தமையால் பகை பிணி போன்றவை நாட்டில் இருக்கவில்லை இச்சூழ்நிலை சிறந்த இலக்கியங்களை உருவாக்க உதவியது. பேரிலக்கியங்களும், சிற்றிலக்கியங்களும் பல தோன்றின. புலவர்கள் மன்னர்களை புகழ்ந்து அவற்றை இயற்றினர். சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் எவ்வாறு தமது மன்னர்களது வீரம், கொடைச் சிறப்பு முதலியவற்றை புகழ்ந்து இலக்கியங்கள் படைத்தார்களோ அதே போன்று சோழர் காலத்திலும் புலவர்கள் இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். உலகியலைச் சிறப்பித்துக்கூறுகின்ற இலக்கியங்களே இக்காலத்திற் பெருமளவிற்குத் தோன்றின.

மன்னர் சிறப்பைக் கூறுவதற்குக் காவிய மரபு கைகொடுத்து தவியது. தன்னிகரில்லாத தலைவன் ஒருவனை அவனது வாழ்க்கை வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுமுகமாக மக்களுடைய நல்வாழ்விற்கு இன்றிமையாத அறம், பொருள், இன்பம் வீடு ஆகிய நாற்பொருளையும் கூறும் இலக்கியம் காவியம் எனப்படும் இவற்றுள் நான்கினையும் கூறுவது பெருங் காப்பியம் மென்றும், அந்நான்கினுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் குறைவுபடுதலுடையதாக அமைந்ததைச் சிறு காப்பியம் என்றுங் கருதுவர். சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் என்பன பெருங்காப்பியங்களாகவும், சூளாமணி, நீலகேசி போன்றன சிறு காப்பியங்களாகவும் தோன்றின.

சோழர் காலத்தில் அரசரும் மக்களும் வைதிகமதங்களை வளர்த்ததற்குப் பலமுயற்சிகள் செய்தனர். கோயில்கள் பல

வற்றைக் காட்டித் திருப்பணிகள் செய்ததுமன்றி வேதாகமக் கல்வியை நாட்டில் விருத்தி செய்வதற்குப் பல கல்வி நிலையங்களை நிறுவியும் வந்தனர், இதனால் வடமொழிக் கல்வி பல்லவர் காலத்தை விடச் சிறப்பாக வடமொழி போற்றப்பட்டது. இதனால் வடமொழி நூல்களிலுள்ளகதைகளையும் கருத்துக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சோழர் காலப் புலவர்கள் பல காவியங்களையும் புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். முதன்முதலாக இக்காலத்திலேயே வடமொழிக் காவிய மரபினைத் தழுவித் தமிழிற் காவியங்கள் இயற்றப்பட்டன. இதனால் வடசொற்களும் இலக்கண அமைதிகளும் தமிழில் அதிகமாகப் புகுந்தன. அவற்றைத் தமிழில் அமைக்கும் முறையைக் கூறுவதற்கான இலக்கண நூல்களும் இக்காலத்தில் எழுந்தன, அவற்றை விட தத்துவ சாத்திர நூல்களும் எழுந்தன. பல்லவர் காலத்திற் பக்திப் பாடல்களால் வளர்ந்த வைதிக சமயங்கள் காட்டிய உண்மை நெறிகளைத் தத்துவ சாத்திரத்தின் உதவி கொண்டு நிறுவ வேண்டியிருந்தமையால் மெய்கண்ட தேவர் இராமனுசர் போன்றோர் அத்தகைய நூல்களை இயற்றினர்.

புதிய இலக்கியங்களை விடப் பழைய இலக்கியங்களுக்குப் பல உரை நூல்கள் இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டன. தொல்காப்பியம் எட்டுத்தொகை போன்ற நூல்களுக்கு உரைநூல்கள் எழுந்தன. பல்லவர் காலத்துப் பக்திப் பாடல்கள் படிப்போர் வசதிக்காக நாதமுனிகளும், நம்பியாண்டார் நம்பியும் தேடிக் கொடுத்து உதவினர். பழைய நாயன்மார்களது வரலாற்றை அறிவதற்கு சிறந்த ஆராய்ச்சிகள் நடாத்தப்பட்டன. சோழப்பெரு மன்னர் காலத்தில் இசையோடு பாடுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட பாவினவகைகள் இயற்ற மிழையாத்தற்கும் பயன்படுத்தினர். இப்பாவின வகைகள் தமிழிலக்கியத்தை ஒரு புதுவழியில் போகச் செய்தன. திருத்தக்கதேவர், சேக்கிழார், கம்பன் போன்ற புலவர்களால் இப்பாவின வகைகள் கையாளப்பட்டன.

கனும் பல எழுந்தன. சயங்கொண்டார் ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர், நம்பியாண்டார் நம்பி, பட்டினத்துப் பிள்ளையார், கருவூர் தேவர் முதலியோர் இத்துறையில் முன்னின்றுழைத்தனர். குலோத்துங்கச் சோழனது காலத்திலே நடைபெற்ற கலிங்கத்துப் போரை வர்ணித்து சயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். பரணிப் பிரபந்தங்களுள் இதுவே சிறந்ததாகையால் அவர் "பரணிக்கோர் சயங்கொண்டார்" என்ற புகழையும் பெற்றார்.

பிள்ளைத் தமிழ் உலா என்றும் இலக்கிய வடிவங்கள் வளர்ச்சி பெற்று குலோத்துங்கச் சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் குலோத்துங்கச் சேகழனுலா போன்றவை எழுந்தன. புகழேந்திப் புலவர் வெண்பாவைக் கொண்டு நளவெண்பாவைப் பாடினார். நளவெண்பா 424 நேரிசை வெண்பாக்களைக் கொண்ட ஒரு சிறிய நூலாக இருந்த போதும் காப்பிய இலக்கணங்கள் பல நன்கமையப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கியது.

சோழராட்சிக் காலத்தில் இலக்கண நூல்களும் பல தோன்றின. அமிர்தசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலக் காரிகை, புத்தமித்ரர் இயற்றிய வீரசோழியம், குணவீர பண்டிதர் இயற்றிய நேமிநாதம், பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூல், நாற்கவிராச நம்பி இயற்றிய நம்பியகப் பொருள், தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சைவசித்தாந்த நூல்களும் பல எழுந்தன. இதைவிடச் சாசன இலக்கியங்களும் வளர்ச்சி பெற்றன. சோழப்பெரு மன்னர்கள் கல்வெட்டுக்களிலே தமது கொடைகளைப் பற்றிப் பொறித்து வைத்தனர். அவை ஒரு வகையான செய்யுள் வடிவில் அமைந்தன. இது பொதுசன இலக்கிய சாதனங்களுள் ஒன்றாக அக்காலத்தில் விளங்கியது ஓரளவு இலகுவான நடையில் பேச்சு வழக்கை அனுசரித்து மக்கள் நன்கு விளங்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டதே கல்வெட்டுக்கள் இதனால் கல்வெட்டுச் செய்யுட்கள் எளிமையும் தெளிவும் பெற்றனவாக விளங்கின.

இது இக்கால இலக்கியப் போக்கின் தனியானதொரு அம்சமாக அமைந்தது.

எனவே தொகுத்து நோக்குமிடத்து சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் தமிழிலக்கியம், காவியம், சிற்றிலக்கிய வடிவங்கள், உரைநடை, கல்வெட்டிலக்கியம் என்ற பகுதிகளாகப் பலதுறைகளிலும் வளர்ச்சியடைந்ததை உணர முடிகின்றது.

24. விசயநகர—நாயக்க மன்னர் காலப்பகுதியிலே தோன்றிய இலக்கியங்களின் பண்புகள் யாவை?

சோழப் பெருமன்னராட்சி இறுதிக் காலந் தொடக்கம் மேனாட்டார் தமிழகத்துக்கு வந்து தமிழிலங்கியத்திலேதமது செல்வாக்கைப் பதிக்கத் தொடங்கிய காலம் வரையுமுள்ள இவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களை விசயநகர நாயக்க மன்னர்கால இலக்கியங்களாகக் கூறலாம். இக்காலப்பகுதியிலே பெருவாரியான புராணங்கள் பரணி, உலா, கலம்பகம், இரட்டைமணிமாலை, குறம் குறவஞ்சி, பள்ளு போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள், தனிப் பாடல்கள், பரிமேழகர் போன்றோர் எழுதிய உரைநடைகள் ஆகியன தோன்றின இவ் விலக்கியங்கள் தத்தமக்கெனச் சிறப்புப் பண்புகள் கொண்டமைந்த போதிலும் அவற்றிடையே பல பொதுப்பண்புகள் இழையோடுவதையுங் காணலாம் அப்பண்புகளாவன: பழமை போற்றுதல், கவித்துவத்தை விட அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல், வசைபாடுதல், பொதுமக்களைப் பாத்திரங்களாக்குதல், வடமொழிச் சார்பு அதிகரித்தல்.

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் விளைவாகத் தமிழக மக்கள் மனம்விரக்தியடைந்த காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மைமானவை விஜயநகர நாயக்கர் கால இலக்கியங்களாகும். அரசியலில் ஸ்திரமின்மை இஸ்லாமியருடைய படையெடுப்புகள், பொருளாதார வறட்சி ஆகியனவற்றின் பின்னணியிலே புதிதாகத் திணிபடப்போகும் புறச்சமயமான இஸ்லாம் தமிழக மக்கள் தம் நாட்டு இந்துக்கோயில்கள், கருத்துக்கள், குத்துவங்கள், காப்பாற்றப்பட

வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. இதன் காரணமாகவே இக்கால இலக்கியங்களில் பழைமை போற்றும் பண்பு தலை தூக்கியது. இப்பண்பு இருவகையாகப் பிரதிபலித்தது.

1. தம் சமய நிறுவனங்களாகிய கோயில்கள் புனித இடங்களாகக் கருதப்பட்டன, இவை பாதுகாக்கப்படவேண்டுமென மக்கள் உணர்வதற்காக அவை பற்றிய வரலாறுகளும் புகழ்ச்சிகளும் அவசியமாயின. அதன் காரணமாகப் பெருந்தொகையான ஸ்தலபுராணங்கள் இக்காலத்திலே இயற்றப்பட்டன. பழைய கோயில்கள் போற்றப்பட வேண்டுமென இயற்றப்பட்ட இப்புராணங்கள் இக்காலப் பழமை போற்றும் பண்பின் ஒருவகையாகும்.

2. கோயில். சடங்குகள் முதலியனவற்றைச் சமயத்தைக் காக்கக் கட்டிக்காத்ததுபோல் இலக்கியத்தையும் கட்டிக்காத்தனர் தமக்கு முன்னோர் கூறியவற்றைப் பொன்னே போற்பாதுகாக்கும் முயற்சிபழைமைபோற்றும் பண்பின் இன்னொருவகையாகும். சிவப்பிரகாசர், குமரகுருபரர் போன்ற பலவர்கள் பல்லவர்கால அடியார்களின் பாடலடிகளையும், கருத்துக்களையும், உருவகங்களையும் அப்படியே தம் பாடல்களிற்கையாண்டமை இதற்கு உதாரணமாகும்.

புலவர்கள் அதிகமில்லாத அக்காலத்தில் புலவர்கள் போடியிட்டுத் தம் வித்துவத் திறமையைக் காட்டிப் பேரிசில் பெற்று வாழ வேண்டிய வரானார்கள். இதன் காரணமாக யமகம், திரிபு, சிலேடை, நிரோட்டகை, அந்தாதி, மடக்குப் போன்ற வித்துவத்தன்மையுள்ள செய்யுள் வடிவங்களை ஆக்கத் தலைப்பட்டனர். இதனால் அனுபவ உணர்வுகலைப்பண்பு ஆகியன செய்யுட்களில் அற்றுப் போகக் கல்வி அறிவுக்கே முக்கியத்துவங் கொடுக்கப்பட்டது. விஜயநகரநாயக்கர் காலப் புலவர்களாகிய குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாசர், காளமேகம், அருணகிரிநாதர் போன்ற எல்லோருமே தம் கல்வி அறிவை வெளிப்படுத்துஞ் செய்யுட்களையும் ஆங்காங்கே பாடில் காட்டினர். இது அக்கால இலக்கியங்களில் பொதுப்பண்பாக ஆயிற்று.

விஜயநகர—நாயக்கர் கால இலக்கியங்களின் இன்றொரு பண்பு வசைப்பாடுதலாகும். புலவர்கள் மனத்திலேற்பட்ட விரக்திநிலையே இத்தகைய நிலை ஏற்படுவதற்குக் காரண மாயிற்று இல்லாமை இழிநிலை ஆகியன விரக்தி நிலையை உண்டாக்கின. இதன் காரணமாக சமுதாயத்தில் தம்புலமையைச் சரியாக எடைபோடத் தெரியாதவரால், தாம் கற்ற கல்வியில் எல்லாம் வசை பாடத் தொடங்கினர்.

மூடர் முனே பாடல் மொழித்தால் அறிவரோ
ஆடெத்த தென்புலியூ ரம்பலவர்—ஆடகப்பொற்
செந்திருவைப் போலனங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்
அந்தகனே நாயகனா னால்.

என்று இரட்டைப்புலவர்களில் ஒருவர் பாடும் போது தம் முடைய கவித்துவத்தை உதாரணமாகக் குறிப்பிடுகிறார். மூடர் முன்னே தன் கவிதையைக் கூறியதன் பயனாக ஏற்பட்ட மன விரக்திநிலை வசையாக மாறுகின்றது. கடவுளிலுங் கூட வசைபாடும் மரபு காணப்பட்டது.

தம்பியோ பெண்திருடி தாயாருடன் பிறந்த
வம்பனே நெய்திருடும் மாமயன்—அம்புவியில்
மூத்த பிள்ளையாரோ மூடிச்ச விழந்தார் அது
கோத்திரத் துக்குள்ள குணம்.

இது இரட்டையரில் ஒருவர் பிள்ளையார் மேல் வசைபாடுவதாகும்.

விஜயநகர—நாயக்கர் காலம் பிற்பகுதியில் தோன்றிய குறவஞ்சி, பள்ளு, தொண்டி நாடகம் போன்றன பொது மக்கட் சார்புடையனவாகவும், குறவர். பள்ளர், தொண்டி போன்ற சாதாரண மக்களைப்பாத்திரங்களாகக் கொண்டனவாகவும் அமைந்தன. இதனையொட்டி இசைப் பண்பு, அதிக காமச்சுவை, நாடகப்பண்பு, புலவர்களை ஒருங்கே அமைத்

தல் போன்ற பண்புகள் இலக்கியங்களிலே தலைதூக்கின உதாரணமாக, அருணகிரிநாதரின் பாடல்கள் புதிய வண்ணச் சுவை, இசைப்பண்பு அதீத காமச்சுவை ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டு அமைந்த வாற்றினைக் காட்டலாம்.

முன்னெரு காலமுயில்லாத பண்பாக அதிகமான வட சொற் பியோகம் இக்கால இலக்கியங்களில் அமைந்து இருந்தது. அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் முதலாயவேறு பல இக்கால இலக்கியங்களில் இப்பண்பினைக் காணலாம். நாத விந்து கலாதீதமோ என்ற திருப்புகழடியே பல வட சொற்களைக் கொண்டிருப்பதை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

25. இல்லறவியல் எவையேனும் இரண்டு அதிகாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இல்லறத்தாருக்குரிய ஒழுக்க நெறிகளையும் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் வழிவகைகளையும் திருவள்ளுவர் கூறியாங்கு விளக்குக?

இல்லறவியலிலே, அன்புடைமை, விருந்தோம்பல் என்ற இரண்டு அதிகாரங்களின் அடிப்படையிலே, இல்லறத்தாருக்குரிய ஒழுக்க நெறிகளையும் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் வழிவகைகளையும் நோக்குவோம். அன்புடைமை, புதல்வரைப் பெறுதல் என்ற அதிகாரத்தினை அடுத்து வந்துள்ளது. அதற்கு அடுத்த அதிகாரம் விருந்தோம்பல். இல்லறத்தான் தன் மனைவி மக்களாகிய தொடர்புடையாரிடத்திலே அன்புடையவனாகத் தல் அவசியமாகும். இந்த அன்பிலிருந்துதான் பிற உயிர்களிலே அருள் சுரக்கும். இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தவே புதல்வரைப் பெறுதலைத் தொடர்ந்து அன்புடைமையை வைத்தார் வள்ளுவர். இவ்வாறு பெருகும் அன்பு மனைவியில் நிறைந்தால் மட்டுமே அவளின் ஒத்துழைப்போடு இல்லறக் கடமைகளுள் முதன்மையான விருந்தோம்பலை ஒருவன் அறநெறியில் நடத்தலாம். இக் கருத்தினாலேயே அன்புடைமையை அடுத்து 'விருந்தோம்பல்' என்ற அதிகாரம் அமைந்தது.

இவ்வாறு முறைபெற அமைத்துக்கொண்ட புலவர். இல்லறத்திற்கு இன்றியமையமையாத ஒழுக்கநெறியினை

விரிவாகவும் தெளிவாகவும் விரித்துரைக்கின்றார். அன்பை அடைத்து வைக்கத் தாழ் இல்லை. தாம் அன்பு செலுத்தும் ஒருவரின் துன்பங்கண்டால் ஒருவரின் கண்களிலே துளிக்கும் சிறு கண்ணீர்த் துளியே அதனைப் பலர் அறிய எடுத்துக் காட்டிவிடும். அன்பில்லாதவர்கள் எல்லாப் பொருளும் தமக்கு என்ற சுயநலம் உடையவராவார். அன்புடையாரோ எலும்பாலும் பிறருக்கு உரியவர். அவர்களின் வழியே அன்பைக் கடைப்பிடிக்கும் உண்மையான வழி, உடலோடு உயிர் கொள்ளும் தொடர்பு அன்பை வெளிப்படுத்தவே யாகும். இத்தகைய அன்பு பிறர்மீது விருப்பத்தை உண்டாக்குகின்றது. அந்த விருப்பம் நட்பாய்ப் பரிணமிக்கின்றது. இவ்வுலகத்திலே இவ்வாழ்க்கையில் இருந்து இன்பங்களை அநுபவித்து அதன் பயனாகச் சுவர்க்கத்தை அடைவதற்குக் கணவனும் மனைவியும் அன்புடையவராய் அதை நடத்துவதே காரணமாகின்றது. அன்பு காரணத்தால் இம்மையின் பழம் மறுமையின்பழம் அவற்றின் காரியங்கள்.

இவ்வுணர்ச்சி இல்லாத வாழ்க்கை, அன்பில்லாத உயிர் வாழ்க்கை வலிய பாலை நிலத்திலே வற்றல் மரம் தளிர்ந்தது போலத்தான். அதனால் எவ்வித பயனும் இல்லை. இப்படிப்பட்டவர் புழுக்களுக்குச் சமானமானவர் எனும்பில்லாத உடலை வெயில் வருத்துவதுபோல அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள் வருத்துவார். எவ்வளவுதான் இடம் பொருள் ஏவல் இருந்தாலும் அவை யாவிலும் உறுதுணையாவது அன்புதான் அது உயிரின் அகத்துறப்பு, அன்பு நின்ற உடம்பே உயிர் நின்ற உடம்பு மற்றவையோ எலும்பும் தோலும் போர்த்த வெற்றுடப்புகளே

இவ்வாறு அன்பின் மகத்துவத்தைப் பலபட எடுத்துரைத்து அதனைக் கடைப்பிடிக்கும் வழிவகைகளுள் முதன்மையானதாக விருந்தோம்பலை வள்ளுவப் பெருந்தகை விரித்துரைக்கின்றார். செல்வத்தைத் தேடிக்காத்து வாழ்வதெல்லாம் விருந்தினரை உபசரித்து உபசாரம் செய்வதற்கே என்பது அவர் வலியுறுத்தும் உன்னத குறிக்கோள்.

இக்குறிக்கோள் இவ்வாழ்வாருக்கு உயிர்நாடி, விருந்தினர் வீட்டின் புறத்தே இருக்க இல்லறத்தான் உண்பது

அமிர்தமேயானாலும் அதனை அவன் விரும்புவது முறையன்று. தன்னிடம் வருகின்ற விருந்தினரை நாள்தோறும் இல் வாழ்வான் உபசரித்தல் வேண்டும். அப்படி உபசரிப்பவன் வானவர்க்கு நல்விருந்தாவான். அதுமட்டுமோ? அவன் இல்லத்தில் திருமகள் மனமகிழ்ச்சியோடு வந்து உறைவாள். இதற்கு அவன் செய்யவேண்டியது ஒன்றுதான். முகமர்ச்சியோடு விருந்திரை உபசரித்தல் வேண்டும்.

விருந்தினரை உபசரிப்பவனது வயலியே வித்து இடாமலே பயிர் வளரும் என்று அறுதிட்டு உரைக்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை விருந்து ஒரு வேள்வி; மகாபுனிதமானது. அதன் பயன் இவ்வளவு என்று வரையறுத்துக் கூறல் இயலாது. விருந்தினனின் தரமே அதன் அளவாகும். இத்தகைய வேள்வியை செய்யாத இல்லறத்தார் “நிலையில்லாத செல்வத்தை நிலையென்று நினைத்து வருந்திக்காத்து இழந்தோமே” என்று பின்னர்க்கழிவிரக்கம் அடைவர்.

என்ன இருந்துதான் என்ன? செல்வத்தில் வறுமை என்பது வேறு ஒன்றுமல்ல. விருந்தினரை உபசரிக்காத மடைமை தான் இந்த மடமை. இது மடையர்களிடத்துத் தான் உண்டு.

அனிச்சம் என்று ஒருவகை மலர் உண்டு. அதை மூக்கால் முகர்ந்தாலே வாடிப்போய்விடும். ஆனால் விருந்தினர்களோ விருந்தளிப்பவரின் முகம் மாறிக் கடுகடுத்தாலே வாடிவிடும். அத்துனை மென்மையான மலர்கள், எனவே, முகமும் அகமும் மலர்ந்து அன்போடு விருந்தயர்வதே இல் வாழ்வு நடத்துவதன் பயன் என்பது தெளிவாகின்றது.

26. அடக்கமுடைமை பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறியவற்றை வகுத்துக்காட்டி அந்த அதிகாரம் நடுவு நிலைமையின் பின் வைக்கப்பட்ட பொருத்தப்பாட்டினை விளக்குக.

ஒருவனைத் தேவர்களின் உலகத்துக்குச் செலுத்துவது அடக்கம் என்ற அரிய பண்பாகும். அடங்காமைக் குணமே

அவனை இருள் நிறைந்த நரகத்திலே செலுத்தி விடும். எனவே ஒவ்வொருவரும் அடக்கத்தினை அடைவதற்கு அரிய செல்வமாகப் போற்றிக் காப்பது அவசியம், ஏனெனில், அதனைவிடப் பெருஞ் சொல்வம் வேறு இல்லை.

மனம், வாக்கு, காயம் என்பன திரிகரணங்கள், இவை முன்றாலும் அடங்குதலே உண்மையான அடக்கம். இதனைத் தனது அறிவினாலே உணர்ந்து கொண்டு அடக்கமாக வாழ ஒருவன் முன்வருவானால் அவ்வடக்கத்தினை நல்லவர்கள் அறிந்துகொள்வார்கள், அதனால் அவனுக்குப் பெரும் சிறப்பு உண்டாகும்.

இவ்வாழ்க்கையில் தனக்குரிய அறநெறியிலே திரிபடையாது ஒழுகுவனது உயர்ச்சி இருக்கிறதே? அது மலையிலும் உயர்ச்சி பொருந்தியதாகும், மலையின் உயரத்தையாவது அளந்து கணிக்கலாம், ஆனால் தனது நிலையில் உறுதிபடைத்வனம் அடங்கி நடப்பவனது உயர்ச்சியை அளவிடுதல் ஆகாத காரியமாகும். இதனை 'மலையினும் மாணப் பெரிது' என்று திருவள்ளுவர் கூறும் நுட்பம் உளங்கொள்ளத்தக்கது.

நற்குலத்திலே பிறந்தோர் கல்வியால் உயர்ந்தோர், பெருந்தனம் படைத்தோர் என்ற யாவர்க்குமே அடக்கம் நல்லதொரு பண்புதான் இவர்களில் குலப்பிறப்பாளரும் அறிஞரும் இயல்பாகவே அடங்குவர் எனவே, அவர்களிலும் செல்வர்களுக்கே அடக்கத்தை மேலதிக செல்வம் எனலாம்.

ஆமையானது தரையில் ஊரும் பொழுது தனக்கு இடையூறு வராமல் தன்னைப் பாதுகாக்க ஒரு தந்திரத்தைக் கையாளும், தனது உறுப்புக்கள் யாவற்றையும் மேலோட்டுக்குள் மறைந்த வண்ணம் கல்போலக் கிடக்கும். ஒருவன் இந்த ஆமை போலத் தனது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாகிய ஐம்பொறிகளையும் அடக்கப் பயிலுதல் அவசியம். ஏனெனில், இந்த அடக்கமே அவனுக்கு ஏழு பிறப்புக்களிலும் பெரும் பாதுகாப்பாக அமைவதாகும்.

ஐம்பொறிகளுள்ளும் எவற்றை அடக்காவிடினும் நாவினையாவது அடக்கல் வேண்டும். பல்லக்கில் ஏறுவதும் பல்லுடைதலும் வாய்ப்பேச்சாலேயே' என்ற பழமொழி நாம் அறிந்ததே.

தீயினால் சுடப்பட்டு உண்டாகும் புண் உடலில் வடுவாக நின்றாலும் அதன் வேதனை ஆறிப்போகும். ஆனால் நாவினாற் சுட்டவடு என்றைக்கும் ஆரது. இவ்விடத்தில் ஆறிப்போவதைப் 'புண்' என்ற சொல்லாலும் ஆரத்தை 'வடு' என்ற சொல்லாலும் வள்ளுவர் காட்டும் திறம் நோக்கி இன்புறத்தக்கது.

தனது கோபத்தினை அடக்கிக் கல்வி உடையவராய் அடக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வல்லவனின் வழியிலே சென்று அவனைச் செல்வி காணக் காத்திருப்பாளானால் அவனது பெருமைக்கு ஈடு ஏது? இணை ஏது?

நாவைக் காக்க மாட்டாதவர் தாம் சொல்லும் சொற்களின் குற்றத்துக்கு ஆட்பட்டுக் கவலை அடைய வேண்டிவரும்.

தீயசொற்கள் பலவற்றைப் பேசினால் மட்டும் தீமை என்பதன்று. பேசும் சொல் சிலவாக இருந்தாலும் போதும். அவற்றால் உண்டாகும் தீமை ஒன்றுதான். என்றாலும் அந்த ஒரு தீமையே பிற அறங்களின் நன்மைகளை முற்றாகப் போக்கிவிடும். பெரியதொரு காட்டை எரிப்பதற்குச் சிறிய தொரு நெருப்புப் பொறியே போதியதல்லவா?

இவ்வாறு அடக்கமுடைமையின் பெருமையையும் அதனைக் கடைப்பிடிக்காமையால் வரும் குற்றத்தையும் பல எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் தெளிவாக விளக்குகிறார் வள்ளுவப்பெருந்தகை.

நடுவுநிலைமை என்ற சமநிலைப் பண்பு உடையவர்களுக்குப், பிறர் குற்றங்களைத் தம் குற்றம்போல் உணர்ந்து பரிகாரம் தேட விரைபவர்களுக்கு அடக்கமுடைமை என்ற

பண்பும் இன்றியமையாததாகும். இதனால் அடக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை என்ற அதிகாரத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

27. திட்டி வாயிற் கதவினை திறக்கும்படி ஆத்தம விகாரி வேண்டும் வரலாற்றை சிறப்பித்துக் காண்க?

கவிஞர் கிருஸ்ணபிள்ளை பக்தியின் உச்சமானதும் உருக்கமானதுமான வேண்டுகோள் கொண்ட பாத்திரப்படைப்புக்கள் வரிசையிலும் காவியத்தின் சிறப்பு பாத்திரமாக ஆத்மவிகாரி என்ற பாத்திரத்தை சிறப்புப்படுத்தி செல்கிறார். உலகத்தில் இறைவனிடம் கொண்டுள்ள உண்மையான பக்தி விசுவாசியை தனது இப்பாத்திரத்தின் ஊடாக படைத்து ஒரு உண்மையான பக்தனின் நிலையை நாம் காணமுடிகிறது. அதுமட்டும் அல்லாது உலகத்தில் தவறுகள் செய்பவன் என்றோ ஒரு நாள் மனம்திருந்தி தனது தவறுகள் திருத்தி உலக நன்மைக்கும் ஆன்ம திருப்திக்கும் தன்னை அர்பணிக்கும் நாள் என்றோ வரும் என்பதனையும் உண்மையான பக்தன் தன்னை எவ்வாறு எல்லாம் இழிவுபடுத்தி ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்ற தன்மையை ஆசிரியர் நயத்துடன் எடுத்துக் காட்டிச் செல்கிறார். மணிவாசகர் எவ்வாறு இறைவனைப்பார்த்து "அழுதால் உன்னை பெறலாமே" என்று கூறியது போல கவிஞரும் கிறிஸ்தியானை அதற்கு அமைய செயல்வடிவம் கொடுத்துள்ளார்.

உள்ளம் திருந்தி செயல்பட ஆரம்பித்த கிறிஸ்தியான் தனது முதுகிலே தான் செய்த பாவங்கள் எல்லாம் தன்னை கீழுக்கு இழுக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து, மனைவி மக்களுக்கும் அறிவித்து அவர்கள் அதனை அலட்சியம் செய்ய அவர்களை விட்டுப் பிரித்து தன்புத்தியிலே உண்டான புத்தெழுச்சியுடன் இறைத்துவ வாயிலுக்கு செல்லத் தொடங்குகிறான். செல்லும்வழியில் சொல்ல முடியாத துன்பங்களை அனுபவித்து அவற்றுக்கெல்லாம் மனம்சலியாது தனது புனித பயணத்தின் பலனாக இறைத்துவவாசலை அடைந்தபிறகு வாசலில் எழுதப்பட்ட கலோகத்தையார்த்து "ஏழைகளே!

இவ்விடத்தில் மனந்தரித்து நின்று இந்நீள் கதவைத் தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் எனச் சுவரில் அழகாக வரைந்துள்ள இனிய வாசகத்தைப் பார்த்து தனது மனவேதனையை சொல்லி வாயிற் கதவினை கனிவோடு வேண்டி தட்டத் தொடங்குகிறான்:

“மாய வுலக மயக் கறுத்து
வரையாக் கிருபை தந்தளித்த
தூய பெருமான் திருவடிக்குத்
தொழும்பன் காபடந் திறமினே”

பொய்மையான இந்த உலகின் தொடர்பைத் தும் முடைய எல்லையற்ற கருணையை ஈந்து என்னைக் காத்தருளிய பரிசுத்தமான ஆண்டவன் திருப்பாதங்களுக்கு யான் அடிமை. எனவே கதவைத் திறப்பீராக. இது மட்டும் அல்லாமல் ஆசை, பாசம் என்னும் சுழற்சியில் அகப்பட்டு இவ்வளவு நாட்களும் அலைந்துவிட்டேன். இப்போது திருவருள் என்னை அணுகியதால் அழிவுக்கிடமான இவ்வுலகத்தைத் துறந்து வந்துள்ளேன் நாயேன் ஆகவே கதவைத் திறந்திடுவாயக. “ஆண்டவரே நீங்கள் மனந்திரும்பிக் குணப்படுங்கள் அப்பொழுது பிழைப்பீர்கள்” என்று மனமுவந்து கூறிய வள்ளலாகிய இயேசுநாதரின் தெய்வீக வாசகத்தைக் கேட்டு இங்கு வந்துள்ளேன் கதவை திறந்திடுவீர்.

“கல்லேன் சுருதி நலம்புரியக்
கருந்தேன் பாவங் கசத்திடேன்
பொல்லேன் எனினும் வந்தடைந்தேன்
போகேன் கபாடந் திறமினே”

யான் சுருதியாகிய வேதத்தினை கற்கவில்லை. யாருக்கும் நன்மை புரியக் கருதியதும் இல்லை. பாவம் செய்தலிலே எனக்கு கசப்பு ஏற்படவில்லை. ஆகவே மொத்தத்தில் நான் பொல்லாதவனே. என்றாலும் இங்கு வந்தடைந்துவிட்டேன். இனி யான் திரும்பிப் போகமாட்டேன்

ஆதலின் ஐயனே! எனக்காக கதவுகளைத் திறந்தருளு
வீராக, என்றைக்குமே அற்றுப்போகாத பசியும் தாகமும்
முற்றாகத் தணியும்படி திருவருள் தந்து காக்கும் மாறுபடாத
கருணையை வரமாகப் பொழியும் இறைவனை வந்தடைந்து
விட்டேன். கதவினை திறப்பீராக.

“பாவம் மீறிவளர் காடு துற்றியலை
பட்டமுங்கி யயர் பாவியான்
ஜீவ மாநதியின் நீர் ருந்தவதி
தேட்டம் உண்டு கடைதிறமினே”

நான் அறமாகிய கோட்பாடுகளை யெல்லாம் மீறிப்
பாவங்கள் வளரும் காட்டில் பாவத்தோடு பாவமாக
நெருங்கி அலைந்து வருந்திச் சோர்வெய்திய பாவியாவேன்.
இப்போழுதே எனக்கு ஜீவன் அளிக்கும் அருட் கங்கையின்
தண்ணீரை அருந்துவதற்கு அதிகம் ஆசையுண்டு. அதனால்
இங்கு வந்துள்ளேன் உமது அருட் கதவினை திறந்திடுவீராக.

நீதிபதியாகிய ஆண்டவனது சினத்தீ எரியும் பாதை
யினின்றும் தப்பிப் பிழைத்து இந்த வழியை அடைந்து
மிகப் பெரும் தயாளனாகிய ஆண்டவனது திருப்பாதங்
களுக்குச் சேவைசெய்ய வந்த பாவியேன் எமக்காக தயை
புரிந்து கதவைத் திறந்திடுவீராக.

நான் செய்யக்கூடாத பாவங்கள் எல்லாவற்றையும்
செய்து அவை என்னை ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக வந்து
சேரும் மாகொடிய பாவக்கூட்டங்கள் ஆகிய சுமையினைச்
சுமந்து சோர்வடைந்த காரணத்தால் குளுமை மிகுந்த
ஜீவ விருட்சம் ஆகிய நல்ல மரத்தின் நிழலில் தங்கி
விண்ணக வாழ்வடைய வருகின்ற பாவியான் கருணை
வள்ளலாகிய உமது கதவைத் திறந்திடுவீர்.

“கொடிய ரிற் கொடிய புலைய ரிற்புலைய
னாயி னுக்கு மர நாயகன்
அடிய ருக்கடினாக வந்திவண
டைந்த னன்கதவு திறமினே”

ஆறாத கொடியவனும் பச்சைப் புலையனும் ஆனாலும் குமரக் கடவுளின் அடியாருக்கு அடியானாக இங்கு வந்த டைந்துள்ளேன் கதவைத் திறப்பீராக.

அனைத்துலகங்களுக்கும் அரசன்! அவன் தேவ நீதி கா ரணமாகவிண்ணுலகத்திலிருந்து மண்ணகத்திற்கு இறங்கித் தன்னைத் தானே சிலுவையிற் பலி கொடுத்து மனிதகுலத் திற்கு இரட்சிப்பை அருளியவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் அடைக்கலம் பொருளாய் அமைந்தவன் அவனை நம்பி வந்த அடியவன் யான். கதவைத் திறப்பீர்!

என ஆத்மவிகாரி இறைத்துவ வாயிலை அடைந்து தனது துன்பநிலைகளையும் தன்னை இறைத்துவத்திற்கு அர்பணித்து வேண்டுமாற்றினை கவிஞர் சித்தரித்துள்ளார்.

28. ஆத்மவிகாரிக்கு வாயில் காவலோன் கூறிய அறிவு ரையை ஆராய்க?

கவிஞருடைய காப்பியப்படைப்பில் வாயில் காவலோன் இரண்டாவது பாத்திரப்படைப்பாகும். இவன் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய்ப் பாவிசன் மேல் வைத்த அன்பைக் குறிப்பவன். இறைத்துவத்தை அடைபவர்களுக்கு வாயில் திறந்து இறைமார்க்கத்தை வழிப்படுத்துபவன் அத்மவி காரி பல துன்பநிலைகளை அடைந்து இறைத்துவ வாசலை சென்றடைந்து இறைவனின் வாசகத்தின் படி நின்று கத வினை தட்டி திறக்கப்பட்டபோது உள்ளே நின்ற காவ லோன் சலேரென உள்ளே இழுத்து, அவனது நோக்கங் களை அறிந்தபின் அவனுடைய முத்திநிலையையும் இறைத் துவத்தை அடைவதற்காக இறைவனின் அடியவர்கள் பட்ட துன்பத்தையும் ஒவ்வோன்றாக தனது அறிவுரையாக கூறும் போது என்னுடைய பணி தன்பால் வருகின்றவர் களைக் காப்பாற்றி நன்னெறி காட்டுபவனாகிய கடைக் காவலன் எல்லாம் வல்லவனாகிய இறைவனை வணங்கி உள்ளத்துள்ளே உவகை பூத்து,

“மீக் குலவு முத்திநக ரத்திறைவன் மேனான்
கோக்குமர னைப்பலி கொடுத்து நமை வேண்டி
வாக்கு மனம் எட்டரிய மாபர சுகத்தை
ஆக்கினர் அதுன்னருமையார் புகல் வல்லார்”

மேலான முத்திநகரத் திறைவனாகிய ஆண்டவன் நமக்காகத் தம்முடைய குமாரனாகிய இயேசுவை நமக்காகப் பலியிட்டு. சொல்லுக்கும் மனத்துக்கும், அதீதமான முத்தி என்னும் பெரும் றோரானந்த சுகத்தை உண்டாக்கித் தந்தார் அவ் அருமைப்பாட்டை யார் புகலவல்லார். இத்தன்மையான பரசுக முத்தியின்பம் விழைவோர் விசர்த்தன்மையான இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பும் மயக்கம் நீங்கி, இழிவான இந்த உடல் செத் தொழியும் படியான சேதங்கள் எவ்வளவுதான் பெரிதாக எதிர்ப்படினும் ஓர் எள்ளும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். ஒப்பற்ற பெருவள்ளலாகிய ஆபிரகாம் விருப்புக்குரிய தன் பெரும் இனத்தவரோடு தனக்கு உரிமையான இவ் உலக நன்மைகளையாவற்றையும் விடுத்து ஆண்டவனுக்கே தன் இதயத்தைக் காணிக்கையாக அளித்தான் அன்றி தனக்கு ஒரே பேரூனமகவையும் இறைவனுக்குப் பலி கொடுக்க அவன் தயங்கவில்லை.

“இந்நிலம் வியந்திடும் எகிப்திறமை பூண்ட
மன்னுரிமை யாவையும் மனக்கொள வரைந்தான்”

ஒப்பற்ற அடியானாகிய மோசே இவ்வுலகமே வியக்கும் படியான எகிப்து நாட்டின் இறைமைத் தன்மைக்குரிய அரசரிமையை மனந்திலிருந்து நீக்கி அவ் எகிப்தில் பெருந்துன்பமுற்ற தன் இனத்தவரோடு எண்ணற்ற பல துன்பங்களையும் வாய்விட்டுச் சொல்வதற்கரிய அவமானத்தையும் அனுபவித்தான் ஓர் தீர்க்கதரிசியாகிய தானியேல் உயர்ந்த முத்தியுலகிற்கு அதிபதியாகிய ஆண்டவன் இரு பாதங்களையும் அன்றி என்னுடல் துண்டு துண்டாக அரியப் பெற்றாலும் என்னுயிரையே இழக்க நேர்ந்தாலும் என்கனவிலுமே பிறதெய்வங்களை வணங்க மாட்டேன் என்று சிங்கம் தங்கும் கொடிய குகையில் முடங்கிக் கிடந்தான்.

மன உறுதிமிக்க சித்தர்கள் மூவர், லிறகுகளை படைப்படையாக அடுக்கி பெரிய பயங்கரமான களவாயின் தீச்சவாலையானது பிரபஞ்சமெல்லாம் வியாபித்த இறைவனது கோபத்தைப்போலமேலும் முண்டு சுற்றாடலெல்லாம்

வெப்பத்தை உண்டாக்கி எரிய அச்சவாலைத்தீயில் வீசி எறிந்தபோது மனங்கலங்கினான் இல்லை. ஒரு பெரியோன் பொறுண்மை கொண்ட மனத்தினனாய் தீய வழிகளில் வெறிகொண்டு புலிக்கூட்டங்களைப் போல வளைந்து கூடி மழைபோல இடைவிடாது கற்களால் வீசி அவனைக் கொல்வதற்காக எதிர்த்தபோதும் மனக்கோணல் அற்றவனாகி அவர்களுக்காக இறைவனிடம் நய வார்த்தைகளைக் கூறித் தம் உயிரை விட்டான். இது மட்டும் மல்வாது.

நாடுநகர் காடுகடல் ஆறு பல நண்ணி
நீடுபல மோசம் அடி நிந்தை எறி காவல்"

கிறிஸ்துவிடம் பக்தி வைராக்கியம் கொண்ட பவுல் எனும் அடியான் நாடு, நகரம், காடு, கடல், ஆறு. ஆகிய பலவற்றையும் எதிர்ப்பட்டு நீண்டகாலமாகப் பல துன்பங்களையும், வசைச்சொற்களையும், அடிகளையும், நிந்தைகளையும், எறிகளையும், சிறைகளையும் அனுபவித்து மிகக் கொடிய சொல்லுதற்கரிய சாவுக்கும் காரணமான பல துன்பங்களிலும் படாத பாடு பட்டான். உலகின்பத்தை விரும்பி அலைகின்ற ஆணவ வசப்பட்ட மக்கள் நாய்போல் குரைத்துக் கூறிய இழிவான கட்டுக்கதைகளையும் அவர்கள் செய்த உபத்திரவங்களையும் பொருட்படுத்தாது. விண்ணக வாழ்வின் பெருமகிமையை விரும்பித் தன் உயிரை வெறுத்தார். மெய்ப்பொருளை மண்ணுலகில் விளங்கவைத்த பரமாசாரியராகிய கிறிஸ்து பெருமான்.

"கல்லொறி கடும்கிறை கசப்புமொழி கட்கம்
நல்குரவு வரரடியில் நைந்துயிர் நடுங்கப்"

அநேக அடியார்கள் கல்லெறிகள், கொடியசிறைவாசம். வெறுக்கத்தக்க இழிமொழிகளாகிய வாள், வறுமை, கசையடி ஆகியவற்றினால் துன்புற்று உயிர் நடுங்கும்படியான சொல்லுதற்கரிய காடு, பற்றை, மலை, குகை, இவைகளிலே போய்த் தங்கி எல்லையற்ற கொடுந் துன்பங்களை அடைந்தார்கள்.

இந்தவிதமாக மெய்யடியார்கள் இகவாழ்விலே நினைத் தற்கரிய பல இடர்களையும் எய்த்நூர்கள் பரவாழ்வில் நிலைபெறும் மகிமைக்காக உடலம் வதங்கி மடிந்தார்கள் அவர் பட்டபாடுகளுக்கு இவ்வுலகில் அவர்கள் சிந்திய இரத்தமே சாட்சியாகும். மிகச் சமீபத்திலுள்ளதோர் நல்ல கனி என நினைத்து அதனைச் சுவைக்க விரும்பி மூண்டு எரிகின்ற தீச் சுடர்களில் பறவையானது விழுகின்றது. அதே போல் விண்ணக வாழ்வை விழைகின்றவன் இடர்மேல் இடர்களை அநுபவிக்க வேண்டிவரும் என்ற பிறர் அனுபவத்தைச் சற்றுமே பொருட்படுத்தினானில்லை உலக ஆசை என்கின்ற பெரும் சேற்றின் அடித்தளத்திற்குள்ளேயே முற்றாக அமுங்கிவிட்டன,

“மிச்சின்மிசை லௌகிக விகாரமுறு குக்கல்
சிச்சியென ஒடுமது தேர்கிலை திகைத்திட்டு”

எச்சிலை உண்ணிகின்ற லௌகிகள் என்னும் இயல்பான தன்மையற்ற பெரு நாயைச் சீ! சீ! என விரட்டினால் அது ஒடிவிடும். அதனுடைய குலைப்புச் சத்தத்திற்குப் பெரிதும் அஞ்சிவிட்டாய். தீ நெறியதனிற் சேரும் பித்தர்களைய் போல் நீயும் லௌகிகள் சொன்ன மலைவழியை விரும்பிச் சென்றுவிட்டாய் தொன் நெறி விளக்கு சுவிசேட நெறி பழைய பாதை மெய்ப்பொருளை விளக்கும் சுவிசேடப் பாதையாகும். தூய இந்நெறி விடுத்தவர் ஈடேறும் வகை இன்று தூய்மையான இத்தொன்னெறியிற் செல்லாதவர் ஆன்ம ஈடேற்றம் எய்துவது இல்லை.

“வெவ்விய கராவயிறு புக்குவுயிர் மீண்ட

செவ்வியினை ஒத்திவன் இறுத்தினை சிறுரைக்”

கொடிய முதலை வயிற்றுள் போய் உயிர் பிழைத்த தன்மை போன்று, இத்திட்டிவாயிலை வந்தடைந்தாய் அடியோமாகிய நம்மை தெய்வப் பெருங்கருணை காப்பாற்றிக் கொள்ளும். தன் குட்டிகளை வாயிற் கவ்விக் கொண்டு அலையும் பூனையின் முறையைப் போன்றது. அதனை நீ உணர்ந்து கொள். ஆனதினால் அரிய சகோதரனே!

பொறுத்தற்கரிய பாரம், சோதனை, துன்பம், அபாயம், ஆகியன உன்னை நெருங்கி வருத்துகின்ற போதிலும் ஆதி முதல்வனாகிய ஆண்டவனின் திருவருளே தனையென அதனை இம்சித்து மேன்மை மிகுந்த முத்தி நெறியைப் பின்பற்றுவதல்லாது அதனை விட்டுவிடாதே. என்று இப்படியெல்லாம் சொல்லி தம்பி! இதுவே சரியான மார்க்கம். தீமைகள் அனைத்தையும் வெற்றிகண்டு நன்மை தரும் வெற்றி வேந்தனாகிய ஆண்டவன் கட்டளைப்படி ஆபிரகாம் முதலான பூர்வ பிதாக்களும். நன்மையை அறிந்து கூறும் தானியேல் முதலான தீர்க்கதரிசிகளும் மன்னுயிருக்காக தன்னுயிரை தியாகித்த இளங்கோவாகிய இயேசு நாதரும், யேசுவிற்கு பிற்பட்டு அவதரித்த மெய்யடியார் பலரும் இந்த ஜீவநெறிமேலும் விளக்கமடையும் படியாகப் புதுக்கிச் செப்பனிட்டுள்ளனர். ஆகவே நம்பிக்கைப்பாதை இது நேர்மையான பாதை! ஒடுக்கமான பாதை, திகைப்பு ஏற்படுத்தாத பாதை! உயிரோட்டமான பாதை! சீர்மை மிகுந்த ஒப்பற்ற பாதை! இதுவன்றி உண்மைவழி வேறு இல்லை. இப்படியிருக்க நரகத்திற்கிட்டுச் செல்லும் பெருஞ்சாலையிற் சென்று தடுமாறி அலைகின்ற பித்தர்களுமோ அநேகர் என்று வாயிற்காவலோன் ஆத்துமவிகாரிக்கு தனது வரலாற்றினை கூறி முடித்தான்.

29. சங்ககால இலக்கிய பண்பினை ஆராய்க?

அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த சங்கப்புலவர் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற உளப்பாங்குள்ள புலவர்கள் பெருமதிப்பை பெற்றனர். அஞ்சாநெஞ்சத்தோடு எவ்விடத்தும் உண்மையை எடுத்துக் கூறும் மனத்திண்மை உடையவர். இதனால் அவர்களின் அன்பைப் பெறுதல் பெரும் நன்மை எனக்கொண்டு அரசர் வேண்டுவன புரிந்து சிறப்பித்தனர். வறுமையிற் கிடந்து வருந்தியபோதும் புலவர்கள் புகழுக்குரியவனையன்றிப் பிறரை பாடாது, அவன் கொடுப்பது கூழாயினும் அதனை ஏற்று வறுமை போக்கி வாழ்ந்தனர். துன்பம் ஏற்படும் போது கலங்காத உள்ளம் படைத்தவர்கள் புலவர்கள். இவர்கள் அரசனின் சிற்றத்துக்கு இரையாகி அழிந்த இடங்களை கண்டு அவர்கள்

இரங்கினர். நாட்டின் நலன்கருதி பகையரசர்களைச் சந்து செய்து தமிழ் நாட்டிலே ஒற்றுமையை நிலவச் செய்து, தமிழர்தம் பண்பாட்டினை வளர்த்ததோடு பிறர்புகழ் பாடியும் தம்புகழ் நாட்டிய சங்ககாலப் புலவர்களின் வாழ்க்கையை நினைக்கும்போது சந்தோஷம் தரும்நற்பலனை காண முடிகிறது. இதன்மூலம் மன்னருக்கும் புலவருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பினை காணமுடிகிறது. இதைவிட தமக்கு நெல்லிக்கனிய்த்த அதிகமான் உயிர்நீத்தபோது ஓளவையார் நெஞ்சருகிப் பாடியதும், பாரி இறந்தபின் உயிர்வாழ விரும்பாத கபிலருடைய நிலையும், கபிலர், பாணர், தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்க்கைக்கு தனிப்பெருமை கொடுத்த சம்பவங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன.

புலவனது உள்ளம் குழந்தையின் உள்ளத்தை ஒருவாறு ஒத்திருக்கிறது. இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு குதூகலங் கொள்ளாதல் போன்ற குழந்தையின் இயற்கைப் பண்பினை புலவர்களிடம் காணமுடிந்தது. மேலும் அகத்தும் புறத்தும் முரண்பாடில்லாத சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் அக்காலப் பாவளத்திற்குச் சாதகமாக இருந்தன: புலவர்களிடம் உள்ளத்தில் தெளிவும் நிறைவுத்தன்மையும் குடி கொண்டிருந்தமைக்கு அவர்களின் செய்யுட்களே சான்றாகும். சங்ககாலச் செய்யுட்களின் சொற்பொருட் போக்கிற்கும் பிற்காலச் செய்யுட்களின் போக்கிற்கும் பல வகையில் வேறுபட்டன. இன்னிலையில் ஐவகை நிலங்களுக்கும் ஐவேறு பண்புகள் காணப்பட்டிருந்தன. இன்ன பொருளை இன்னவாறு அமைத்தல் வேண்டும் என்னும் மரபு பிறழாமல் செய்யுட்களை இயற்றினர்.

மக்களுடைய ஒழுக்கங்களும் மனோபாவங்களும் தான் செய்யுளுக்குப் பொருளாக அமைதல் வேண்டும் என்பது அக்கால மரபாகும். காதல், வீரம் முதலிய பண்புகளைச் சங்கப்புலவர் சித்தரித்துக் காட்டும் வகை வியக்கத்தக்கது. இதில் மக்களின் ஒழுக்கந்தான் முதலிடம் பெற்று விளங்குகிறது. அதற்கிணங்க இயற்கைக் காட்சிகள் சித்தரிக்கப் படுகின்றன குறிப்பாக மக்கள் பூக்களாலும் தழை, கொடி

களாலும், தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் அவர் பெரு விருப்புடையவர்கள் அதேபோல் அரசர்களும் சிலர் மயிலுக்கு போர்வையும், முல்லைக்கு தேரும் ஈந்த செய்திகள் இயற்கை காட்சிகளில் மக்களுக்கு இருந்த ஈடுபாட்டினை காண முடிகிறது. மேலும் முதல், கரு, உரி, பொருட்கள் விசேடமானவை. இவற்றில் உரிப்பொருள் அகத்தினைக்கு உயிராக உள்ளவை. அடுத்து மா, மரம், புள் முதலிய கருப்பொருள்கள் சிறந்தனவாக கருதப்பட்டன. கரு, உரியாகிய இருவகைப் பொருள்களோடு நிலம், பொழுது ஆகிய முதற் பொருளும் ஒரு செய்யுளில் அமையுமாயின் அச்செய்யுள் விளக்க முற்றுத் திகழுமெனக் கொள்ளப்பட்டது.

வேறுபட்ட இரு பொருள்களுக்கிடையேயுள்ள ஒப்புமையைக் கண்டு அதனை உள்ளந் தோறும் உவகையளிக்கும் வகையில் எடுத்துக்காட்டும் ஆற்றல் உள்ளத்தெளிவும் நுண்ணுணர்வுமுடைய தன்மை புலவரிடம் காணப்பட்டன. குறிப்பால் சொல்வதாயின் இயற்கையான உவமைகள். இதனைவிட உள்ளுறை உவமங்களும் இடம் பெற்றன. அவை ஆவன தோழி தலைவனுடைய ஒழுகலாற்றினை வெளிப்படையாக கடிந்து கூற விரும்பாத இடத்தினை அவனுடைய நாட்டிற் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளைப் புனைந்து கூறும் வாயிலாக தனது கருத்தை வெளிப்படுத்துவது.

அகத்தினைப் பொருளைக் கூறும்போது அதற்கு வேண்டிய காலம், இடம், சூழல், முதலியவற்றை வகுத்துக் கொண்டு அதனை ஒரு செய்யுளில் கூறுதல் வழக்கு இது தலைவன், தலைவி, தோழி, முதலானோள் ஒருவர் கூற ஒருவர் கேட்பதாகக் கூறுதலே மரபாகும்.

மேலும் தனிச்சிறப்பிற்கு காரணம் அக்கால மொழி நிலையும் ஒன்றாகும். சொற்கள் பல ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து சொல்லும்போது உருபு முதலியன விரியாது தொக்கு நிற்பதே சங்ககாலத்தில் பெருவழக்காயின. அவற்றில் சில எழுத்துக்களால் ஆனவை ஒன்றோடொன்று தொ

டர்ந்து வரும்பொழுது உருபுகள் விரியாது வரின் சொற் செறிவு ஏற்படுகிறது. எடுத்துக்காடாக.

“செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்
இழிழ்குரன் முரசு மூன்றுட னானந்

தமிழ்கெழு கூடற்றண்கோல் வேந்து” இந்த அடிகளில் காணமுடிகிறது. அக்கால புலவர்கள் தொகைகளை அமைத்தும் அடைகள் புணர்த்தியும், பெயர்ச் சொற்களுக்கு விசுதி கூட்டி வினையாக்கியும் இன்றோன்ன பல முறைகளாற் சுருங்கிய மொழியில் விரிந்த பொருளை அமைத்துச் செய்யுள் செய்தனர். சொற்சுருக்கமும் பொருட் செறிவுமுடைய சொற்றொடர்களும் வினைத்தொகை முதலிய தொகைகளும் பிறவும் சங்ககால வழக்கில் மிகுதியாகப் பயின்று வந்தமையாலே சங்கத்தமிழ் சுருங்கிய சொல்லால் விரிந்த பொருளை விளக்கும் திறமையுடையதாகி விளங்கிற்று அக்காலச் செய்யுட்களை பிற்காலப் பகுதிகளில் எழுந்த செய்யுட்களிலும் சிறந்தனவாகக் காணப்படுவதற்கு அக்கால மொழிநிலையும் ஒரு காரணகர்த்தாவாக அமைந்தன. என்பதை இலக்கிய பண்பின் ஊடாக காணமுடிகிறது.

80. சங்கம் மருவிய கால இலக்கிய பண்பினை ஆராய்க?

சங்கம் மருவிய காலப்பகுதியைப் பொதுவாக ஓர் அறநெறிகாலம் என்று கூறலாம். அக்காலத்தில் எழுந்த நூல்களில் பெரும்பாலானவை அறங்களைப் போற்றுவனவாக உள்ளன. அவையாவற்றுள்ளும் தலைசிறந்து விளங்குவது திருக்குறளாகும். நீதி-ளையும் அறவொழுக்கங்களையும் எடுத்து கூறுவதற்கு வெண்பா அகவற்பாவிலும் கிறந்தது, அதனால் சங்கமருவிய காலத்துப் புலவர்கள் அறநூல்ளை வெண்பாவில் இயற்றினர். அக்காலத்தில் வெண்பா பெருவழக்காய் இருந்தமையால் அகத்திணைப் பொருள் முதலியவற்றைக் கூறுவதற்கும் புலவர்கள் அதனை பயன்படுத்தினர். அகவல் வெண்பா, வஞ்சி கலிப்பா

என்னும் நால்வகை பாவினுள் அகவற்பாவுக்குறிய அகவலோசையும் வெண்பாவிற்சூரிய செப்பலோசையும், மூலவோசைகள் என்று சொல்லப்படுவன. அவற்றிலிருந்து முறையே வஞ்சியும் கலியும் பிறந்தன. இவை நான்கிலுமிருந்தே தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் பாவினங்கள் தோன்றலாயின, அகவலும். அதனோடு தொடர்புடைய வஞ்சியும் சங்ககாலப் பகுதியிற் சிறப்பாக வழங்கப்பட்டமை போலவே வெண்பாவையும் அதனோடு தொடர்புடைய சங்கம்மருவிய காலப்பகுதியிற் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டன.

பலவாறாகச் சொல்லிப்புலம்புதல், அழைத்தல் முதலியவற்றைப் புலப்படுவதற்குச் சங்ககாலப்புலவர்கள் அகவலோசையுடைய அகவற்பாவை ஒருவாறு பொருத்தமுடையதொன்றாகக் கருதினரோ அவ்வாறே சொல்லுதல் விடையிறுத்தல், ஏவுதல் முதலியவற்றிற்குச் செப்பலோசையையுடைய வெண்பாவைப் பொருத்தமுடையதொன்றாகச் சங்கயருவிய காலத்துப்புலவர்கள் கருதினர். காதலையும் வீரத்தையும் சிறப்பாகப் பாராட்டிச் செய்யுள் செய்த சங்ககாலப் புலவர்கள் அகவற்பாவைப் பெரிதும் கையாண்டனர் அறநெறிகளையும் ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் சிறப்பாகப் பாராட்டிய சங்கம்மருவியகாலப் புலவர்கள் கருதினர், காதலையும் வீரத்தையும் சிறப்பாக பாராட்டி செய்யுள் செய்த சங்ககாலப் புலவர்கள் அகவற்பாவைப் பெரிதும் கையாண்டனர். அறநெறிகளையும் ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் சிறப்பாக பாராட்டிய சங்கம்மருவிய காலப் புலவர்கள் வெண்பாவை பெரிதும் கையாண்டனர்.

அறவொழுக்கங்களை மக்கள் போற்றிய சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் வெண்பா சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட்டமையும் அந்தணர் பாவென்று அழைத்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. காதல், வீரம், முதலியவற்றைப் பாடுதற்குச் சங்ககாலப்புலவர்கள் சிறப்பாக

அகவற்பாவைக் கையாண்டிருக்க சங்கம் மருவிய காலப் புலவர்கள் அப்பாவினைவிட்டு அவற்றை வெண்பாவிற் பாடியமை அக்காலத்தில் வெண்பாவிற் கிருந்த பெரு மதிப்பை காட்டுகிறது. அதற்குக் கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணையைப் பது முதலிய நூல்கள் தக்க உதாரணங்களாகும். சங்கம் மருவிய கால பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த முதலாழ்வார்களும், காரைக்காலம்மையார் முதலிய சைவப் பெரியார்களும் தம் உணர்ச்சியனுபவங்களை வெண்பாவிற் புலப்படுத்தியிருப்பதும் அக்காலத்தில் வெண்பாவின் சிறப்பினை காட்டுகிறது.

சங்ககாலத்தில் இருந்த அகத்தினை, புறத்தினைப் பொருள் மரபு கையாளப்பட்டமை போன்று சங்கம்மருவி காலத்திலும் வழங்கலாயிற்று சங்கப் புலவர்கள் துறைப் பொருள் ஒன்றை ஒரு செய்யுளில் அமைத்துப் பாடினர் அத்தகைய தனிச் செய்யுட்களே சங்கத் தொகை நூல்களிலுள்ளன. துறைகள் ஒன்றன்பின் தொடர்ந்துவரச் செய்யுளியிற்றும் மரபு சங்கம்மருவிய காலத்திற் பெரு வழக்காக இருந்திருக்கிறது. அங்ஙனம் வரும் செய்யுட்களைக் கார்நாற்பது முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் காணலாம். அவைதான் பிற்காலத்தில் தோன்றிய கோவை முதலிய பிரபந்தங்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கின. புலவன் தான் கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் பல செய்யுட்களில் அமைத்துப்பாடும் வழக்கு சங்கம்மருவிய காலத் தொடக்கமாகவே வந்திருக்கிறது. பக்திப்பாடல் மரபு இக்காலப்பிரிவில் ஆரம்பித்தபோதும். அது விருத்தியடைந்த வகையினைப் பல்லர்காலத்து இலக்கியங்களில் சிறப்பாக காணலாம். பக்தி யனுபவங்களைப் புலப்படுத்துதற்கு ஏற்ற கவிமரபு சங்கம்மருவிய காலப் பகுதியிலேயே தோன்றலாயிற்று அக்காலத்திற்கு முன் கடவுளரை வாழ்து தற்கும் பரவுதற்கும் உரிய மரபு இருந்திருக்கிறது. என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்திற் சான்றுகளுள்.

பக்தியனுபவம் அம்மரபுக்குள் அடங்காமையால் அதனைப் புலப்படுத்துதற்கு அகத்தினை, புறத்தினை பொருள் மரபுகழையும் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அத்தகைய

ஒரு புதிய கவிமரபு காரைக்காலம்மையார் காலத்திலே தோன்றிற்று அங்ஙனம் அதுதோன்றி வளர்ந்த தன்மையினை பல்லவர்கால இலக்கியங்கள்வாயிலாக அம்மையார் மரபு கையாண்டு பல்லவர்கால பக்தி இலக்கிய மரபு வடிவம் பெற்று வருவதை காணமுடிகிறது.

31. பல்லவர்கால இலக்கிய பண்பினை ஆராய்க?

தமிழ்நாடு கலைவளம் பெற்று விளங்கியகாலம் பல்லவர்காலம். சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம் முதலிய நுண்கலைகளில் உயர்நிலை பெற்றதனால் மண்டபங்களில் சமயம், சாத்திரம், இசை, நடனம் தோன்றலாயின, எல்லா சமயத்தவரும் தமது மத வளர்ச்சிக்காக மடங்களை உருவாக்கினர். அவை துறவிகள் தங்கும் இடமாகவும், திக்கற்றவர் புகலிடமாகவும், மாணவர் கலை பயிலும் இடமாகவும் பெரிதும் பயன்பட்டன. இதில் திருஞான சம்பந்தர் போன்றோர் சிவனடியார்களுடன் சென்று சமயத்தை எடுத்தாள்வதற்கு மடங்கள் பயன்பட்டன. ஆலயவழர்ச்சியுடன் பக்திவளர்ச்சியும் உருவாகி வடமொழியின் சாயல்படிந்து மகேந்திரவர்மன் வடமொழியையும் வடமொழி புலவர்களையும் போற்றிவந்தனர் இதனால் இதிகாச புராணக் கதைகளையும் அமைத்து செய்யுள் செய்ய தொங்கினார். இதனால் வேதங்கள், ஆகமங்கள் போற்றப்பட்டன. இவற்றினால் அம்மொழிச் சொற்கள் கருத்துக்கள் இலக்கணங்கள் தமிழ்மொழி தழுவத் தொடங்கிற்று.

தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ள விருத்தப்பாவினையும் வேறு சில செய்யுள்வகையினை போற்றினர், இறைவனிடம் உள்ள பக்தி புலப்படுத்துவதற்கு விருத்தப்பாகையாளப்பட்டது. இவ்வகையில் அற்புதத்திருவந்ததி, திருவிரட்டைமணிமலையில் கட்டளைக்கலித்துறையைக் கையாண்டும், திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் விருத்தப்பாவினிலே கையாளப்பட்டன. இதன் தொடர்ச்சியாகவே பல்லவர் காலத்திலும் விருத்தப்

பாவுடன், வடமொழியாப்பையும் கையாண்டனர். இன்னிலையில் வெண்பாவையும் முற்றாக தள்ளிவிடவில்லை என்பதற்கு பாரதவெண்பா சன்றாகும்,

இன்னிலையில் பல்லவர்காலத்திற் சிறப்பாக தோன்யவை பதிகம்மென்றே கூறல்வேண்டும். நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தம் உணர்ச்சியனுபவங்களைப் பெரும்பாலும் பதிகங்கள்வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். பதிகமென்பது பத்துப்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. பதினொரு பாக்களைக் கொண்டுள்ள பதிகங்களுமுள. இவை பதிகங்களுக்கு ஏற்ப சீர்செய்து உள்ளக்கருத்துக்களையும், உணர்ச்சிகளையும் புலப்படுத்தும் கருவியாக ஆக்கிக்கொண்டனர். பதிக அமைப்பு அப்பர் சுவாமிகள் காலம் தொடக்கம் சிறிதுசிறிதாக வளர்ச்சிபெற்று மணிலாசக சுவாமிகள் காலத்தில் உச்சநிலை அடைந்துள்ளது.

ஒரு பதிகத்திலுள்ள செய்யுட்கள்யாவும் ஒரே ஓசையுடையனவாதலால் முதலிலுள்ள செய்யுளைப் படிக்கும் போது உண்டாகும் ஓசையின்பம் அதே ஓசையில் அமைந்த ஏனைய செய்யுட்களை படிக்கும்போது படிப்படியாக வளர்ந்து செல்வதை நாம் காணலாம். முதலாவது செய்யுளில் வளர்ந்து ஏழாவது அல்லது எட்டாவது செய்யுளில் உச்சநிலையடைந்து பத்தாவது செய்யுளில் முடிவடைகின்றன. அவகல், வெண்பா போன்றவற்றில் பாடல்கள் அமைகின்ற மரபாய் அவற்றை விருத்தப்பாவிட இயற்றுவதற்கு வழிகாட்டியவர்கள் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் ஆவர்

ஒரு பொருளை பல செய்யுட்களில் அமைத்துக்கூறும் பதிக அமைப்பு முன்னரே வழக்கில் இருக்க அவைதொடர்ச்சியாக காரைக்கால்மையார் நாயன்மாருக்கு; பின்னர் தோன்றிய உலா, கோவை, கலம்பகம், பல்லவர்காலத்தில் ஆரம்பித்து வளர்ச்சியுற்று வந்துள்ளன, சங்ககாலத்தில் பேணப்பட்ட அகத்திணை மரபினை நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்கள்

பேணினார்கள். இவை காலத்தின் போக்கிற்கேற்ப இறைவன் மாட்டு அடியார்கள் கொண்ட அன்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டன உலகியல் காதல் தெய்வீககாதலாக மாற்றம் அடைந்தன, இதற்கு சிற்றம் பலக்கோவையர் ஓர் உதாரணமாகும்,

நாயன்மார்கள் தமது பக்தி கிறப்புக்களை வெளிப்படுத்த வடமொழி புராண இதிகாச கருத்துக்களை துணையாக கொண்டு சிவனுடைய திருக்கோலக் காட்சியினையும் அருட்திறனையும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். அவர்களைப் போலவே வைணவ ஆழ்வார்களும் பாகவதம், இராமாயணம். மகாபரதம் போன்ற நூல்கருத்துக்களை பயன்படுத்தி கோவை தாலாட்டு. தசரதன் புலம்பல். கண்ணனுடைய பாலலீலைகள் முதலிய நிகழ்ச்சிகளின் பக்தி நிலையை சிறப்பித்தனர் பாமரமக்களின் நாட்டுப் பாடல் வகைகளைத் தழுவிப் பல பதிகங்கள் பாடப்பட்டன. இதற்கு திருவாசகத்திலுள்ள திருவம்மாளை திருச்சாமுல் திருப்பொன்னூஞ்சலும் பெரியாழ்வார் பாடிய "கண்ணன் குழல்வாரக் காக்கையை அழைத்தல்" முதலியபதிகங்கள் இதற்கு சான்றாகும்

32. சோழர்கால இலக்கிய பண்பினை ஆராய்க?

நாட்டு நலன் கருதி ஆட்சி செய்ததன் பயனாக பகை, பிணி, வறுமையென்பன நாட்டை விட்டகல அது செல்வம் மலிந்து வளஞ்சிறந்தது. கல்வியறிவையும் கலைகள் பல வற்றையும் வளர்த்தலில் மக்களுக்கு ஊக்கம் பிறந்தது. இதனால் பண்பாடு உயர்நிலை அடைந்து உயிர்த்துடிப்புடையதாய் விளங்கின. இதனால் உள்ளத்தெளிவும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் பொருந்தப் பெற்ற பல புலவர்களை அச்சமுதாயம் தோற்றுவித்தது. அவர் அச்சமுதாயத்தினையும் அதன் சிறப்புக்கு காரணமாயிருந்த மாட்சிமிக்க மன்னரின் ஆட்சித்திறனையும் பாரட்டிப் பல நூல்களை இயற்றினர். சங்கப்புலவர்கள் தம்காலத்திலிருந்த அரசரின் வீரச்செயல், கொட்ச்சிறப்பு முதலியவற்றையும் மக்களின் மாண்புடைப்பண்பையும் தம்செய்யுட்களிற்சித்தரித்துக் காட்டியது

போல சோழர்காலத்திருந்த புலவர்கள் சோழரின் சீரிய குணங்களையும் அவராட்சியால் உயர் நிலையடைந்த சமுதாயத்தின் சிறப்பினையும். சோழர்கால இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. உலகியற் சிறப்புக்களைப் பாராட்டும் நோக்கத்துடன் இக்காலப் புலவர்கள் இலக்கியங்களை இயற்றினர்.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்தை காவிய உற்பத்திக் காலமெனக் கூறலாம். ஒருதலைவனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுமுகத்தால் மக்களுடைய நல் வாழ்விற்கு இன்றியமையாது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற்பொருளையும் கூறும் இலக்கியம் காவியம் அல்லது காப்பியம் எனப்படும். அது பெருங்காப்பியம் சிறு காப்பியம் என இருவகைப்படும். அவையிரண்டும் தன்னிகரில்லாத் தலைவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் புனைந்து கூறுவன. எனினும் அவையிரண்டினுள் அறம் முதலிய நான்கினையும் கூறுவதைப் பெருங்காப்பியம் என்றும் அந்த நான்கினுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் குறைவுபடுதலைச் சிறுகாப்பியம் என்றும் கூறுவர். இவற்றில் சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், முதலியன பெருங்காப்பியங்கள், சூளாமணி, நீலகேசி முதலியன சிறுகாப்பியங்கள். இதில் தண்டியலங்காரம் இலக்கண நூலாக இலக்கணத்தை தெளிவாக்குகின்றது. இதற்கு காரணம் மன்னர் வாழ்ந்தவகை, மக்களுடைய மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி புலவர்களுடைய மனத்தை தூண்டியதன் காரணத்தினாலேயே தமிழிற் காவிய உற்பத்திக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. எடுத்துக்காட்டாக களனி நாட்டின் இயற்கை வளத்தைக் கூறப்பே ந்த கம்பன், அதற்கு சோழநாட்டை உவமையாக அமைத்துக் 'காவிரி நாடன்ன களனி நாடு' என்று கூறியிருப்பதை நோக்கும் பொழுது அவனுக்குச் சோழநாட்டின் இயற்கையழகில் எத்துணை ஈடுபாடு இருந்தது என்பது புலனாகின்றது. சுருங்கக் கூறின், சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கிய நூல்கள் சோழநாட்டின் இயற்கைவளம், மக்கள் வாழ்க்கைச் சிறப்பு சோழப் பெருமன்னர்களின் ஆட்சித்திறன் முதலியவற்றைப் புனைந்து கூறும் நேர்க்கமாக எழுந்தனவெனக் கூறலாம்.

பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்க வடமொழி போற்றப் பட்டு சோழர்காலப் புலவர்கள் பல காவியங்களையும், புராணங்களையும், பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். இவற்றினை பின்பற்றி தமிழ்க் காவியம் இயற்றப்பட்ட காலம் சோழர்காலம். அவற்றில் வடசொற்களும், வடமொழி இலக்கண அமைதிகளும் அதிகமாக புகுத்தப்பட்டன. இலக்கண நூல்கள் தமிழில் எழுந்தன. பக்திப்பாடல் ஊடாக வைதிக சமயங்கள் காட்டிய உண்மை நெறிகளைத் தத்துவ சாஸ்திரத்தின் உதவிகொண்டு நிறுவவேண்டியிருந்தமையால் மெய்கண்டதேவர், இராமானுசர் முதலிய பெரியார்கள் அக்காலத்திலே தத்துவ நூல்களை இயற்றினர். இதனால் தத்துவ நூலாராய்ச்சி விருத்தியடைந்து சாஸ்திர சம்பந்தமான பல நூல்கள் தமிழில் எழுந்தன. சோழ மன்னர்கள் பழைய நூல்களை பொன்னேபோற் போற்றிப் படித்தும் பாதுகாத்தனர். பல்லவர்காலத்து பக்திப்பாடல்களை நாதமுனிகளும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் தேடிப்பெற்று உலகிற்கு உதவினர். நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார் முதலிய சைவப் பெரியார்கள் ஆராய்ச்சி நூல்களை இயற்றியமையும் பலவகையான யாப்புக்களைப் புலவர்கள் கையாண்டனரென்பதை அக்காலச் சாசனங்களாலும், நூல்களாலும் அறியலாம்.

அக்கால புலவர்கள் பாவினங்களைகையாண்டு பேரிலக்கியங்ளை இயற்றிமை எடுத்துக்காட்டாகும். என்பதற்கு சோழப்பெருமன்னர் காலத்துப் புலவர்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவர் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமணமுவராவர். அவர் இயற்றிய சீவகசிந்தாமணியில் பாவினங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இதனால் தமிழிலக்கிய மரபிலே ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி இயற்றமிழிலக்கியத்தை ஒரு புதுவழியிற் போகச் செய்தனர் எனலாம். இதனால் இசைத்தமிழுக்குரிய செய்யுள் வகைகளை இயற்றமிழுக்குப் பயன்படுத்தியமை இக்காலப்பகுதிக்கு உரிய தனிச்சிறப்பாகு. தமிழில் எழுச்சிபெற்ற காவியங்களுள் ஐந்தினைப் பெருங்காப்பியம் என குறிப்பிடுவர் அவை ஆவன சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி, என்பன சிறுகாப்பியங்களாக ஞான

மணி, யசோகரகாவியம், உதயண குமாரகாவியம், நீலகேசி, நாககுமாரகாவியம், சிறுகாப்பியங்களாகும். இவற்றில் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் தமிழ்நாட்டுக் கதைகளை கூறுவன தமிழ் மொழிக்குப் புகழினை ஈட்டிக் கொடுத்தவகையில் பெரியபுராணமும், கம்பராமாயணமும், கந்தபுராணமும் சிறப்பானவையாகும். பெரியபுராணத்தின் வாயிலாக தமிழ்நாட்டு சிவனடியார்களின் உண்மை வரலாறுகளைப் புனைந்து கூறும் ஒர் அரிய சரித்திர நூலாகும்.

சிறுநிலக்கியங்கள் இயற்றிய புலவர்களும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் அவர்களில் சயங்கொண்டார், ஒட்டக் கூத்தர், புகழெந்திப்புலவர், நம்பியாண்டார்நம்பி, பட்டினத்துப்பிள்ளையார், கருவூர்த்தேவர், முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இதைவிட சோழர்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற புதிய இலக்கண நூல்களாக யாப்பருங்கலக், காரிகை, புத்தமித்திரனார் இயற்றிய வீரசோழியம், குணவீரபண்டிதர், இயற்றிய நேமிநாதம், பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூல் நாற்கவிராசநம்பி இயற்றிய நம்பியகப் பொருள், தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரம் சிறப்பாக குறிப்பிடத்தக்கவை. பல்லவர்காலத்திலும் சோழர்காலத்திலும் வடமொழிக்கு இருந்த பெருமதிப்பின் விளைவாகத் தமிழ் மொழியில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, என்ற ஐவகை இலக்கணங்களிலும் உண்டான மாற்றங்களை இந்நூல்கள் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதைவிட சோழர்காலத்தில் எழுச்சி பெற்ற பதி, பசு, பாசங்களாகிய முப்பொருள்களின் உண்மைகளையும் இலக்கணங்களையும், வீடுபேற்றிற்கு உரிய நெறியினையும் அந்நெறி நின்றோர் பெறும் பயனையும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. சங்கம் மருவிய காலமான தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த தமிழ் மொழி சோழர்காலத்திற் சிற்சில வேறுபாடு உடையதாய் விளங்கியமையால், அவற்றைத் தழுவிப் புதுஇலக்கண நூல்கள் தோன்றி அவற்றிற்கு உரைவகுக்கப்பட்டன. அவையாவன யாப்பருங்கலம், வீரசோழியம், இக்காலத்தில் தான் உரை வகுக்கப்பட்டன ஆதலால் இக்காலத்தில் செய்யுள் நடைமாத்திரம் அன்றி உரைநடையிலும் சிறப்புப் பெற்றது எனலாம்.

பிழை திருத்தங்கள்

பக்கம்

பிழை

திருத்தம்

6	தனிமொழில்வரா	தனி மொழியில்வரா
7	பந்தியாது	பந்துயாது
7	சாங்கு	சங்கு
9	வெள்ளம்	வெள்ளம்
10	பேலவே	போலவே
10	வழங்கிவந்தனர்	வழங்கிவந்தனர்
10	விரிவுத்திணை	விரவுத்திணை
10	சாந்தி	சாத்தி
11	-----	இலக்கணம், வாய்க்கால்
15	எந்தப்பொருளை	எந்தப்பொருளை
19	ஆகா?	ஆகா
20	இடை	இடையே
22	ஆன்பாலைக்	ஆண்பாலைக்
24	வினைவு	விளைவு
24	விழுந்தவன்	விழுந்தவன்
24	-----	பகுதி
24	வினையாலனையும்	வினையலனையும்
28	பெய்வவில்லை	பெய்யவில்லை
37	பொடர்புடைய	தொடர்புடைய
37	தொநிலாகுபெயர்	தொழிலாகுபெயர்
37	என்னும்	என்னும்
48	ஒலியைப்மைப்	ஒலிவமைப்
50	உமர் திணை	உயர் திணை
51	களைஞன்	கலைஞன்
51	இல்லை	இல்லை
51	பேதை	பேதை

55	வினையடியுடன்	வினையடியுடன்
56	உமைய	உடைய
58	வேலை	வேல்
64	பெரும்	பெரும்
64	சுகுவி	சுருவி
73	உமையம்வமயாரோ	உமையம்மையாரே
83	அழுத்தயாக	அழுத்தமாக
91	காணமாய்	காரணமாய்
103	ஆறுதலிக்கும்	ஆறுதலளிக்கும்
110	காலத்திள்	காலத்திள்

